

အိတ်တလျန်းဝေ

ပြန်လည်ကေချစ်ဆုံးရှယ်

မိမိရ ဝတ္ထု

မိုးလျှောက်စေ

မြန်မာ့ဝါဒီအဖွဲ့ဆုံးရှယ်

မိုးသက်လေအေးက တသုန်သုန် တိုက်ခတ် လာပြီ။
ထိုလေအေးအေးထဲတွင် သင်းပျံ့မေးအံ့သော ပန်းပိတောက်ရွဲ
ဆန် စူးစူးလေးက ဟီးလေးခိုပြီး ပါလာသည်။

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်နွေးနွေးထွေးထွေးကလည်း လောက
ကြီး တစ်ခုလုံးကို ပိုက်ထွေး လှမ်းခြုံထားသည်။ လသာ
ဆောင်မှာ နှင်းဆီငုံ တစ်ယောက်တည်း တွေ့ငေးသော
ဟန်မူရာတွေနှင့် ရှိနေသည်။

သင်းပျံ့သော ပိတောက်နံ့တွေ ထိုသင်းနေသည့် လေနှု
ထွေးထွေးက နှင်းဆီငုံကို ထွေးပေ့ကလူ ကျီစယ်သွား
သည်။ နှင်းဆီငုံနှင့် တံမေ့မေ့လေးဆီသို့ ဝင်သက်လေနှင့်
တူ ထိုပိတောက်နံ့က ရောနှောဝင်၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဝိဘောကနဲ့ကို ဂျူရိုက်ခိစဉ်ခိုက်မှာ နှင်းဆီခုံနဲ့ နှလုံး
သားတွေ ထုံကျဉ်နေအောင် စူးနှစ်စွာ နာကျင်သွားရ
ပါပြီ။

“ကြော်...သကြိန်အခါတောင်” ရောက်တော့မှာပဲ”

နှလုံးသားထဲမှာ ကြေမှုစွာ ခံစားခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်တွေ
ကို တန့်နဲ့နှင့် ပြန်လည် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ ပင့်သက်
တစ်ခုကို နက်နက်ကြီးပင် ဂျိုက်ချလိုက်သည်။ လသာဆောင်
မှ ရပ်ရင်း အကြည့်တွေကခြံထဲသို့ပို့ထားပေမယ့် တွေဝေ
ငေးငိုင်နေသော မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာကိုမျှ မြင်နိုင်စွမ်း
မရှိပါလား။

“သကြိန်သုံးခါတောင်ကျတော့မှာပဲ”

သုံးနှစ်တာဆိုသော အချိန်တွေကို ပြတ်သန်းကျော်လွှား
ခဲ့ပေမယ့် နှင်းဆီခုံနဲ့ နှလုံးသားက အဏာ အက်ချက်တွေ
ကား ပျောက်ကင်းခြင်းမရှိသေးပါလား။

နှလုံးသားတွေ မှုမုကြေနေသလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ
ကလည်း ပွက်ပွက်ကျဆဲပါလား။

နှင်းဆီခုံ ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ခံစားနေ
ရ၍ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲမတတ် နာကျင်နေပါပြီ။
ပါးပြင်ပေါ်သို့ အလိုလိုလိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်စားတွေ
ကိုပင် နှင်းဆီခုံ သတိထားမိအောင် စိတ်အစဉ်က ပျံလွင့်
နေသည်။

ခံစားတတ်သော နှလုံးသားကို ရင်ခွဲပြီး အခြား
တစ်နေရာကို လွှင့်ပစ်ချင်ပြီ။ ခံစားမဲ့ရင်ခွင်ကို နှင်းဆီခုံ
တမ်းတမိသည်။

“ချစ်တတ်တဲ့စိတ် ခံစားတတ်တဲ့စိတ်များ မပါ ဒီနှစ်
နှလုံးသားနဲ့ နှင်းဆီခုံဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် မွေး
ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ” ပို၍
မိမိရဲ့ ဘဝကို အားမရစွာ စိတ်တိုင်းမကျစွာပြုံး ရင်မှာ
ဆီခုံ တမ်းတလိုက်သည်။

“ဝေပြီးရင်ကြော၊ ကြောပြီးရင် ပြန်ဝေတတ်တဲ့ အစ်ခါ နှင်
သဘာဝလို နှင်းဆီခုံ နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေ၊ ခြေတာ
ဟောင်းနွမ်း ကြောပြီး အသစ်တွေ ပြန်ဝေလာရင် ဘ
လောက် ကောင်းမလဲ....

“ခုတော့ နှင်းဆီခုံ ရင်ထဲမှာ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ
ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒီအချစ်တွေက
ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ ဟောင်းနွမ်း ကြောကျသွားမှာ
မဟုတ်သလို အခြားအချစ်သစ်လဲ ဘယ်တော့မှ ပွင့်ဖူး
ဝေဆာလာမှာ မဟုတ်ဘူး....

“သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှင်းဆီခုံ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်
ဆိုတာ တစ်ခါပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချစ် အသွက်လဲ
အသည်းတွေ အူတွေ ပြတ်မတတ် နှင်းဆီ ခံစားနေရပြီ
ဒီတောက်လေးတွေရယ်...”

“ပုပ်သိုးနေတဲ့ နင့်ရဲ့အတိတ်ဆွေးကြီးကို ပြန်သတိရနေတာလား နှင်းဆီ”

“မေးနေရသေးလားမိကြူရာ၊ သူ့မှာဒီအကြောင်းကလဲ့ပြီး ဘာများတွေ့စရာရှိလို့လဲ”

“အဲဒါတွေ ခေါက်ထား လိုက်စမ်းပါဟာ၊ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ နင်ငါတို့မဏ္ဍပ်မှာ လိုက်ပက်ရမယ်”

စန်းအေးက အရေးဆိုနေပြီ။ ပြောလိုက်ခါမှ ပို၍ညှိုးကျသွားသော နှင်းဆီငဲ့ရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ရပြီး ရင်မှာပို၍ ဘဝင်မကျအောင် ရှိနေသည်။

“ဘာလဲ... ငြင်းဦးမလို့လား၊ မရဘူး၊ ဒီတစ်ခါ နင်ရှောင်လို့ မရဘူး၊ ရှောင်လို့ ကတော့ တစ်သက်တာအပြတ်ပဲ”

စန်းအေးက စစ်ကြေညာနေပြီ။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် စန်းအေးကို အသနားခံသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ မညှဉ်းချင်ပါနဲ့ စန်းအေးရာ”

“နင် အဲလိုခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဟာ၊ ချင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင် ကိုယ်ကြင်မှ သူကြင်ပါဟာ၊ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ရင်ထဲကနေ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ရှင်သံမှာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အချစ်ကို မောင်းထုတ်လို့ရတဲ့ နည်းများရှိရင် ငါ့ကို ပေးစမ်းပါဟယ်၊ ငါလဲ မောင်းထုတ်ပစ်ချင်နေတာပါ၊ အဲဒီ လွမ်းဆွေး တမ်းတာ

ကို တန့်နု
တစ်ခုကို န
မှ ရုပ်ခ

(J)

နှင်းဆီငဲ့ငြိမ်သက်နေခဲ့သောနှလုံးသားထဲသို့ခါသင်္ကြန်က အချစ်တွေထည့်သွင်းခံစားစေခဲ့သည်လေ။ ဒီဒါကြောင့် အတာသင်္ကြန်ရောက်လေတိုင်း နှင်းဆီငဲ့ငဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ ပို၍ နင့်သိပ်ပြင်းပြစွာ ခံစားရသည်သာ။

ဟဲ့... နှင်းဆီ၊ ငေါင်လှချည်လား၊ ငါတို့အနားမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုတောင် သိသေးရဲ့လားဟယ်”

ပျံ့လွင့်သွားသော စိတ်အစဉ်ကို သူငယ်ချင်းကြူကြူက ပုတ်နှိုးပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်အတူ ခြံထဲမှာထိုင်နေသော အပြစ်ကို နှင်းဆီငဲ့ပြန်လည်သတိရသွားသည်။ မချီသွားပြီလေးနှင့် နှင်းဆီငဲ့က သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်သည်။

ထိုအခါမှာ အမြစ်ပါမကျန် ဆွဲနှုတ်ပြီး ငါ့လွှင့်ပစ်လိုက်
ချင်တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

မျက်ရည်ဝတ် အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ပြောနေသော
နှင်းဆီဝိုက်ကြည့်ပြီး အားလုံး ပင့်သက်ချလိုက်မိကြပြန်
သည်။

“ဒီမှာနှင်းဆီ၊ ချေးခြောက်တွေ ရေမနူးနဲ့ဟာ၊ ငါတို့
စကားကို ဒီနှစ်... နှင်နားထောင်ရမယ်”

“အေးဟုတ်တယ်၊ ဒီနှစ်ငါတို့က နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်နေ
ကြပြီ၊ မကြာခင် အမှီစာကြည့်လိုက်ကြီးက ခွာရင်တခုမယ်၊
နောက်ဆုံးအလုပ်ကိုယ်ခိနဲ့ ခုလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေနိုင်
ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်နှင့်ကို ဒီနှစ်... တို့နဲ့
ပါ ပျော်ရအောင် အပါခေါ်နေတာပေါ့”

“ငါ့မှပျော်ချင်တာ”

“မပျော်ချင်လဲ ငါတို့ကိုအားနာပါးနာနဲ့ လိုက်ပျော်
လိုက်ပါ နှင်းဆီရယ်နော်”

“ကျွတ်... ခက်လိုက်တာ”

“ငါတို့အလိုကို မဆိုက်ရင်တော့ နှင့်ဆီမှာ ကြူကြူ
ရယ်၊ စန်းအေးရယ်၊ ကေးကေးရယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း
ဆုံးယောက် မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်တော့”

“ခြိမ်းခြောက်လှချည်လားဟယ်”

“ထင်ချင်သလိုထင်လေ၊ ငါတို့အပေါ်မှာ နှင်လိုက်
လျော့မပျံတာ နှင် ငါတို့ကို မချစ်လို့ မခင်လို့ ပေါ့”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့စန်းအေးရယ်၊ နှင်တို့ဆုံးယောက်ကို
ငါ့သိပ်ချစ်တာ ခင်တာသိသားနဲ့”

“ဒါဆို ငါတို့အလိုကိုလိုက်ပြီး သက်သေထွာပါ”

“ဒါလောက်တောင် လိုက်စေချင်ရင် ငါလိုက်ခဲ့ပါမယ်
ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် ငါ့နှလုံးသားတွေ မှု့မု့ကြေအောင်
ခံစားရတယ်ဆိုတာလဲ သိထားကြပါ”

နှင်းဆီဝိုက် စကားကြောင့် သူငယ်ချင်း ဆုံးယောက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြသော်လည်း အလျော့ပေးပါ။
နှင်းဆီဝိုက်က အတုမှာ အင်မိုးနေသော အရိပ်မည်းကြီးကို
သူတို့ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လိုလဲနှင်းဆီ၊ ငါတို့နဲ့ အပေးအယူတည့်ပြီလား”

သက်မြင်းနက်နက်တစ်ချက်ရှိကြပြီး နှင်းဆီဝိုက်ခေါင်း
ညိတ်သည်။

“အင်း”

သိပ်အသက်မပါသော သဘောတူညီမှုကို သူတို့က
လက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အလိုကိုလိုက်ခဲ့ပြီ၊ နှင်းဆီဝိုက် ရင်
ထဲမှာ မချမ်းမြေ့မှုတွေ ပိုသွားသည်။

ရေပိုက်ကို အလှည့်ကျ ပက်ရသည်လေ။ ပက်သူတွေ ကလည်း များသည် မဟုတ်လား။ နှင်းဆီငုံက သူမရဲ့ အလှည့်ပြီးပြီမို့၊ အနားမှာ အသင့်စောင့်နေသော မိန်းကလေးကို ပိုက်ပေးပြီး မဏ္ဍပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

ရေပက်ခံသူများနှင့် ပက်သူများအပြန်အလှန် နောက်ပြောင်နေသောကျိစယ်သံများက၊ နှင်းဆီငုံရဲ့ နားထဲသို့ အညံ့ပြင်းထန်စွာ တိုးခတ်နေသည်။

ပျော်မြူးနေသော သူတွေကို ရိုဝေခဲစားမှုမဲ့သော အကြည့်နှင့် ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်သည်။ မဏ္ဍပ်ဘေးမှာ ကျောခိုင်းရပ်နေသော သူတစ်ယောက်က နှင်းဆီငုံရဲ့ အကြည့်ကို စုစည်းဖမ်းစားလိုက်သည်။

“ဟင်”

အံ့ကြဲမျက်ဝန်းခိုင်းခိုင်းလေးဖြင့်၊ နှင်းဆီငုံက ထိုသူကို ငေးမောစွာ ကြည့်နေသည်။ ခြေလှမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ထိုသူထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ထိုသူရဲ့ မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှ ဇဝေဇဝါ အကြည့်များနှင့် လှုပ်ရှားသွားသည်။

မြင့်မားသော အရပ်၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုဒ္ဒါ၊ ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ယောက်ျားပီသ ချောမွေ့ခန့်ညားသော သူ့ ရုပ်သွင်တွေကို နှင်းဆီငုံက ပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

(၃)

ခါသကြိန် အချိန်အခါကို ကျထောက် လာပါပြီ။ ထွေးထွေးတို့လာခေါ်၍ ပြင်ဆင်ပြီး နှင်းဆီငုံက ရေပက်မဏ္ဍပ်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့သည်။ သူများတွေ ပျော်ပါးနေတာကို ကြည့်ပြီး၊ ထိုအပျော်အပါးတွေသည် သူမဆီသို့ ကူးစက်လာခြင်းမရှိသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးပါ။

သူငယ်ချင်း ဆုံးယောက်ရဲ့ အကြည့် သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် မကြာခဏဝဲနေသည်မို့ မရှောင်သည့်စိတ်ကို ဇွတ်နှစ်ပြီး အပြုံးတွေ ဝေလိုက်ရသည်။ ရေပက်ခံကားတွေ ဝတ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်သည်။ လှပျိုဖြူများ ပေါများသော မဏ္ဍပ်မို့ ရေပက်ခံကားများ တန်းစီနေရသည်။

နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာညှိုးညှိုးလေး ဝမ်းသာကြည်နူးရိပ်
တွေ လက်စိုတွားသည်။ ပူးဖူးလူလူ နှုတ်ခမ်းလွှာကြားမှ
အသံလေးနှစ်လုံး လွင့်ကျသွားသည်။

“ကိုကို...”

ဆတ်ခနဲ ထိုသူရဲ့ အကြည့် နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာဆီသို့
ကျလာသည်။ စောစောက အပြုံးလဲ့လဲ့ပြင် ငေးနေသော
သူ့မျက်နှာက နှင်းဆီငုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တည်တင်း
သွားသည်။ ခက်ထန်နာကြည်းသော အကြည့်များ သူ့
မျက်ဝန်းထဲမှာ အစားဝင်လာသည်။

“ကိုကို... အယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေလဲဟင်”

မမှီမရဲ တိုးလျလျလေးနှင့် နှင်းဆီငုံက သူ့ကိုကြည့်
ပြီး ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သိချင်တာလဲ”

“ဪ... ကိုကိုရယ်”

နှင်းဆီငုံက နာနာကျင်ကျင်ပင် ညည်းတွားလိုက်သည်။
စက်ဆုပ်မုန်းတီးသော အကြည့်တွေကို ရှင်နာစွာ ခံယူလိုက်
သည်။

“ဒီမှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်သော သူ့အဖို့ဆိုတာ
မေ့သွားပြီလား။ မင်းပို့ အရှက်မရှိတာ”

တင်းမာခက်ထန်သော စကားတွေကိုဆိုပြီး အောင်ပိုင်
ဟိန်းဆိုသော ယိုဆူက နှင်းဆီငုံရဲ့ အပါးမှ ဒေါသကြီး
ထွက်သွားသည်။

ခံစားတတ်သော စိတ်အစဉ်များ အလဲလဲ အပြိုပြိုနှင့်
နှင်းဆီငုံတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အတာရေနှင့် ရော
သွားသော မျက်ရည်စတွေကိုလည်း ဘယ်သူမှ သတိမထား
လိုက်မိကြပါလား။

ကျောခိုင်းသွားသူကို မှင်တက်မိစွာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ
အသိဝင်လာသည်။ တုံ့ဆိုင်းနေသော ခြေလှမ်းတွေကို
သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။ ကျောခိုင်းသွားသူကို မိအောင်
လိုက်ပြီး လက်မောင်းကို မဝံ့မရဲ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး ကိုကိုရယ်၊ နှင်း ဆီ ပြော တာ တွေ ကို
သည်းခံပြီး နားထောင်ပါဦးနော်”

အလွန်ဝေယသောလေသံ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသော
ကောင်းတွေနှင့် နှင်းဆီငုံက ဆိုသည်။

“မင်းနဲ့ ငါကြားမှာ ပြောစရာ စကားတွေကုန်ခဲ့ပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုကို၊ နှင်းဆီ ဖြေရှင်းပါရစေဦး”

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ”

“ကိုကိုရယ်... နှင်းဆီလေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိသင့်
ငိုအပ်တဲ့ မာနတရားတွေကိုလေ ကိုကို ခြေရင်းမှာ ပုံချပြီး
တောင်းပန်နေပါတယ်၊ နှင်းဆီကို ပြေရှင်းခွင့်ပေးပါလား
ကိုကိုရယ်”

“ဘာဟူးတော့မှာမို့လို့လဲ ကွဲပြီးသား ပန်းကန်ကို
ပြန်မဆက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဆက်ရရင်တောင် ကွဲကြောင်း
မသဘောထင်နေမှာပဲ”

တင်းမာပြတ်သားသော စကားကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဆိုသည်။

“ကျွန်တဲစကားတွေကိုနားမသောင်ချင်နေပါ့ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီလေ ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ သံသယ ကင်းကင်းနဲ့ သေသေချာချာ ယုံလိုက်ပါနော်”

ပွဲပြုံးတစ်ခု အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဝဲထွားသည်။ အထွင်သေး ရှိရှာသော အကြည့်များနှင့် နှင်းဆီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း” ဘာကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပ်သိအားပါ နှင်းဆီ၊ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ မင်းမို့ မရှက်ဘယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုများ လာပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရတယ်လို့....

“ငါ့အမုန်းဆုံး မိန်းမက မင်းပါ၊ နောက်ဖို့ ငါနဲ့ ဘယ်တော့မှ စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။”

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ပိုက်ရိုင်းတုလူ အပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့ စကားတွေ ဒီထက် ရက်စက်ဆင်တယ် သိလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါသတကြီး ပြောဆိုပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ နှင်းဆီရဲ့ ခြေထောက်တွေ ရပ်နိုင်စမ်း မရှိအောင်ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဘယ်တစ်ခါက ကျောခိုင်းသွားသော အောင်ပိုင်ဟိန်း နောက်သို့ လိုက်နိုင်သည့် အင်အားတွေ ကုန်းခန်းသွားပြီ။

တားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိသော မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် ကျလာသည်။ သေးဘီကို ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။

ဇိတ် အာရုံနှင့် ကိုယ်မို့ အခြားသူများ သူမတို့ရဲ့အဖြစ်ကို ခြံခိုလိုက်ပုံမပေါ်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အော်ဟစ် ရွှင်မြူးနေသံများသည် နှင်းဆီရဲ့နှုတ်ခမ်းထဲသို့ ငရဲပွက်သံကဲ့သို့ ညံ့စိနေသည်။ အတာဘာသာမှာ ပိုပြီးမပျော်နိုင်အောင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ရေပက်လုံစိတ်ပင် မရွေးတော့၍ မထွပ်၏နောက် နားနေသွင်ဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

အမှတ်သည်းခြေကြီးသလို၊ အငြိုးကြီးသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ခက်ထန်မာကျောနေသော နှလုံးသားကို ညွတ်ချောင်းအောင် သူမ ဗစ္စမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါလား။

တစ်ချိန်က တင်းခံနေခဲ့သော မာနဇတု ခုတော့အရည် ပျော်ကန်ပါပြီ။ ထိုအကြောင်းတွေကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းခွင့်မရနိုင်တော့ပါလား။

နှင်းဆီရဲ့ လာပက်လေ၊ ဘာထိုင် လုပ်နေ

ပါတယ်၊ သူတို့ပက်ကြပါစေ”

အညွတ်ကျ ပက်ရတပဲ၊ ဒီလိုကြီး ထိုင်နေတော့ မကြိုးစား လာပါ နှင်းဆီရယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းခေါ်၍ နှင်းဆီရဲ့ ကရပိုက်ကို ပြီး ပက်လိုက်ရပါပြီ။ စိတ်ပါခြင်း မရှိ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း သာ ရေပက်ရင်းနှင့် သူများတွေ ပျော်မြူးနေသည်ကို ခြံခိုနေသည်။

* * *

ကိုကိုဆိုသော အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်ဆိုးများက နှင်းဆီငုံကို မညာမတာ နှိပ်စက်နေသည်။

စွဲစွဲမြဲမြဲ လေးလေးနက်နက်ကြီး ချစ်ခဲရသော အချစ်ကြောင့် အသည်းအက်ကွဲခဲ့ရသလို ဘဝလည်း ကြေမှု့ခဲ့ရသည်လေ။

အစွဲအလမ်းကြီးသလို စိတ်မှတ်သညာလည်း ကြီးသော သူတစ်ယောက်က နှလုံးသားအတွင်းမှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များစွာကို လှလှပပ ပေးခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှ ဣန္ဒြေဆည်မရအောင် နှင်းဆီငုံ ရှဲ့ မျက်နှာက ပျက်နေသည်။ ဟန်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ - မချီမဆံ့ ရင်မှာ နှင့်နှင့်သိပ်သိပ်ကြီး ခံစားနေရသောကြောင့် နှင်းဆီငုံမှာ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ အင်အားပင် မရှိတော့ပါ။

“သမီးလေးရယ်၊ မျက်နှာလဲ မကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ပြောပါဦးကွယ်”

နှင်းဆီငုံကို အရိပ်ထုကြည့်ကြည့်ရှိနေသော ဒေါ်အေးက နှင်းဆီငုံ အမူအရာ ပျက်နေသည်ကို သိနေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး ရဲ့ စိတ် ချမ်းသာ မှုဒါ ဒေါ်အေးက အလိုလားဆုံးပါ။

ရုပ်ရည်က လှပချောမွေ့ သန့်စင်သလောက် နှင်းဆီငုံ ဘဝက အကျည်းထန်ရုပ်ဆိုးခဲ့သည်လေ။ သိပ်ကို ညှိုးနွမ်း

နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးရဲ့ ရင်မှာ ချီအောင် ခံစားရသည်။

နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ ဘဝ သာယာပျော်ရွှင်ဖို့ သူသာ ဖန်တီးရှင် ဖြစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ပျော်ရွှင်ခမ်းမြေ့သော ဘဝကို နှင်းဆီငုံအား ပိုင်ဆိုင်စေချင်သည်သာ။

သူမကြောင့် အဒေါ်ကြီးစိတ်မချမ်းသာနေသည်ကို သိရ၍ နှင်းဆီငုံမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ သူမရှဲ့သောက ဘဝကို အဒေါ်ကြီးအား မကူးစက်စေချင်ပါ။

“နှင်းဆီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်”

မျက်နှာက ဘာလို့ ဒါလှောက်တောင် ညှိုးနေရတာလို့

ဆံစများကို ကြင်နာစွာ ပုတ်သတ်ရှင်း ချစ်ခင်ကြင်နာ ဒေါ်အေးက မေးသည်။ ဟင်္ဂိတိုချင်သောက်အောင် ဆီငုံ ခံစားနေရသည်။

ဒေါ်ကြီးရှဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကို ကပ်ချလိုက်ပြီး ကြီးရှဲ့ ခါးကို ဖက်လိုက်သည်။ မတွေ့စေချင်သော ရည်စွဲကို ဒေါ်ကြီးရှဲ့ ရင်ခွင်မှာ အပ်ပြီး ပုတ်ခတ် ဆည်းလိုက်သည်။

“နှင်းဆီ ဒီနေ့ ရေကစားရတာ အရမ်းမောသွားတယ် ကြီးရယ်”

“အေးလေ... သမီးက သင်္ကြန်နဲ့ ကင်းကွာ နေတာ ခုတ် သုံးနှစ်တောင် ရှိပြီပဲ”

“ဧည့်သည်များပျော်ရွှေတော့ကောင်းပါတယ်၊ ဇာလီပေမယ် နှင်းဆီက ပင်ပန်းသွားတယ်”

“ခေမာခေမာ ထမင်းစားပြီး အိပ်ရာဝင်လိုက်တော့ သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး ထမင်းစားတော့မလား၊ နှင်းဆီ ခူးလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့!”

ဒေါ်အေးကို ကုရှု ထမင်းပွဲပြင်သည်။ ညစာ ထမင်းကို စားလိုစိတ်မရှိဘဲ၊ ကြိတ်မှိတ်ပြီး စားလိုက်ရသည်။

အိပ်ရာထဲ ဝင်ခဲ့ပေမယ့် အိပ်ပျော်ခြင်းဆိုတာ အဝေးမှာသာ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် မနက်က မဏ္ဍပ်မှာ ဆုံခဲ့သည်ကို ဒေါ်အေးအား ပြောမပြပါ။

သူမရှိ ရင်ထဲမှာ ဘာတော့ ခံစားနေရသည်ကို ဒေါ်အေးအား မသိစေချင်ပါ။ သောကများကိုလည်း မပေးချင်။ တစ်ယောက်တည်း နှင်းဆီခွံ ကြိတ်မှိတ် ခံစားလိုက်သည်။ တစ်နေ့တာလုံး ထိန်းချုပ်ခဲ့သော မျက်ရည်များကို တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိဘော့မှ သွန်းမှောက်လိုက်စော့သည်။

နှလုံးသွေးများ ရပ် တန့် သွား မ တတ် - ဝိုကြွေးရင်း အတိတ်မှပြစ်ရပ်များ ဆီသို့ စိတ်အစဉ်လွင့်ပြေးသွားသည်။

“အတိတ်ဆိုသည်မှာ ကမ်းနား သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှ စာလုံးလေးများလို လှိုင်းပုတ်ခတ်လိုက်ရင် ပျောက်ကွယ်

ဆုံးပါးသွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိမ့်မလဲ”

မေ့မရသော အဖြစ်ဆိုး အတိတ်ဆွေးတွေကို ဘယ်လို ခဲ့ပျက်မျိုးနှင့် ဖျက်လို့ ရနိုင်မည်လဲ။ သူ့ရှေ့ ဘဝကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသော ထိုအဖြစ်တွေကို နှင်းဆီခွံ မေ့ပျောက်လိုက်ချင်ပါသည်။

နှစ်ဦး နှစ်ထိုင်း ကျရောက်စမြဲဖြစ်သော မြောက်မြားစွာသော အဟာသ ကြံ့တွေထဲမှ နှင်းဆီခွံ ဘဝကို ထူးခြား ပြောင်းလဲစေသော အကြံနဲ့ပဲ့တော်တစ်ခုကို နှင်းဆီခွံ ပြေး၍ သတိရလိုက်မိလေပြီ။

ပြုံးပြုံးနှင့် မုန်းမုန်း ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို ပြေးပြီး နှင်းဆီငုံက ကြိုသည်။

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ကိုတောင် လာဖော် မရဘူး”

“နှင်းဆီ လာမလို့ပါ။ မေမေနည်းနည်းနေမကောင်း လို့ပါ”

“ဟုတ်လား ဒေါ်လေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွေးနည်းနည်း တိုးလို့ပါကွယ်”

“နှင်းဆီကို လာခေါ်တာ ဒေါ်လေးရဲ့”

“ခေါ်သွားလေ၊ ရပါတယ်”

“ခု နှင်းဆီ မလိုက်သေးဘူး မမပြုံးရယ်၊ မေမေ နေကောင်းမှ လိုက်မယ်”

“သွေးလေး နည်းနည်းတိုးလို့ပါ သမီးလေးရယ်၊ လိုက်သွားပါ”

“နှင်းဆီတို့ကတော့ဟေ့ အမေကို သည်းပြပြီး ခွဲနေ ပြီဟေ့”

အစ်မနှစ်ယောက်က နှင်းဆီငုံကို နောက်ပြောင်လိုက် ကြသည်။ အစ်မတွေနှင့် လိုက်သွားချင်ပေမယ့် နှင်းဆီငုံက အမေကို စိတ်မချသည်က အမှန်တကယ်ပါ။

“အိမ်မှာ ဒေါ်အေးလဲ ရှိသားပဲ၊ ဒေါ်လေးက နည်း နည်းပါးပါးဖြစ်တာပဲ၊ လိုက်ခဲ့နှင်းဆီရယ်”

(၄)

ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဖြေဆိုပြီး သော နှင်းဆီငုံတစ်ယောက် အိမ်မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေသည်။ သင်္ကြန်အခါကလည်း ကျရောက်တော့မည်လေ။

ရေကျော်မှာနေသော အစ်မဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်၊ အိမ်ကို ရောက်လာကြသည်။ မွေးချင်းတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ သော နှင်းဆီငုံထိုအစ်မနှစ်ယောက်ကို သိပ်ပြီးချစ်သည်။ သံယောဇဉ်ရှိသည်။

“နှင်းဆီလေး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား ဟေ့”

“ဟာ.....မမပြုံးနဲ့ မမမုန်း”

အမေကလည်း ခွင့်ပြု၊ အစ်မတွေကလည်း အဘင်း
ပေါ်နှင့်ဆိုတော့ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး နှင်းဆီခွက် လိုက်ခဲ့
သည်။ ရေကျော် လမ်းမကြီးပေါ် မှာ ခြံဝန်းမရှိသော်
လည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာဆိုတော့ နေရသည်က ကျယ်
ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်လေ။

“နှင်းဆီခွက် သကြန်ရော့ နှစ်ထပ် ငါးရက်ပဲ လိုတော့
တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမမုန်း၊ ဒီနှစ်လဲ မဏ္ဍပ်ထိုးတာပေါ့
နော်”

“အေး...အဲဒီမှာ ကစားမယ်၊ ပြီးတော့ ကားနဲ့
လျှောက်လည်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“နှင်းဆီလေးက၊ ကားနဲ့တစ်ခါမှ လျှောက်မလည်ဖူး
လို့၊ မမပြုံးက စီစဉ်ထားတာလေ”

“ဟုတ်မှလဲ ပြောစမ်းပါပြုံးရယ်”

မုန်းမုန်းက ပြုံးပြုံးကို ခပ်လောင်လောင်လေးပင်
ပြောသည်။ ပြုံးပြုံးရှုမျှသာက ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“နှင်းဆီကို လည်စေချင်တာထက်၊ သူက လည်ချင်တာ
ပိုနေတာပါ နှင်းဆီလေးရယ်၊ မယုံရင် မေးကြည့်”

တစ်ယောက်က ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်နေသလို၊ တစ်ယောက်က
ရှက်ပြုံးပြုံးနေသော အစ်မ နှစ်ယောက်ကို နားမလည်စွာ
နှင့် နှင်းဆီခွက် ကြည့်နေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ နှင်းဆီဆီချင်လှပြီ၊ မြန်မြန်
ပြောပါ”

အစ်မတွေ အလိုလိုက်သလို၊ နှင်းဆီခွက်လည်း အစ်မ
များ အပေါ်ဗိုလ်ကျတတ်သည်လေ။ သိချင်တာကို မသိ
ရသေး၍ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလုပ်ပြီး မရမက မေးနေသည်။

“ညည်း မမပြုံးက အဆက်တွေ အထိုးတွေနဲ့အေး၊
အဲဒါ သူ့အဆက်ကားနဲ့ လိုက်မလို့”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ရည်းစားရသွား
တာလဲ”

“ကြာပြီလေ...”

ပြုံးပြုံးက မျက်နှာကို မချိုပချိန်နှင့်လုပ်ပြီးပြောသည်။

“ဒါနဲ့များ နှင်းဆီကို ခုမှ အသိပေးရလားလို့”

“ဟုတ်သားပဲ ပြုံးရယ်၊ လူကြီးသူမကို ခုမှ အသိပေး
တာ လွန်တာပေါ့”

အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ကျော်ကတော့ ဖြစ်နေကြသော
အစ်မနှစ်ယောက်က နှင်းဆီခွက်ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်
ဆက်ဆံတတ်သည်။

နောက်ပြောင် ကျီစယ်တတ်သည်လေ။

“နှင်းဆီက အသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ်ရှိပါပြီ မမပြုံးတို့ရဲ့
ကလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ အာပြိုကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဟာ...ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

နောက်ပြောင်နေသော အစ်မနှစ်ယောက်ကို ခြေလေး
ဆောင်ပြီး၊ စုစုပူပူလေးလုပ်သည်။ နှင်းဆီငုံက အစ်မတွေ
အပေါ်တွင်လည်း အမြဲနွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်စမြဲပါ။

“မမပြုံးရဲ့လူကြီးက ချောလားဟင်”

“သိပ်ချောပေါ့”

“ဘာကြီးနဲ့ ဒေါ်ကြီးရော သိပြီးပြီလား”

“အမယ်လေးနော်၊ စပ်စုရန်ကော နှင်းဆီရယ်”

မုန်းမုန်းက နှင်းဆီငုံရဲ့ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးဟားနေသည်။

“သိချင်လို့ပါ။ မမမုန်းကလဲ”

“သိပြီးပါပြီဟယ်၊ မကြစခင်မှာပဲ စေ့စပ်ပေးတော့
မှာပါ”

“ပျော်စရာကြီးပေါ့နော်”

“မိကောင်မလေး အားကျနေပြီ ထင်တယ်”

“ဟာ....မမမုန်းကလဲ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေး၊ ရှက်သွေးတွေဖြင့် ရဲရဲတတ်
သွားသည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာရဲရဲလေးကို ကြည့်ပြီး
ညီအစ်မနှစ်ယောက် သဘောကျစွာနှင့် ရယ်သည်။

“နှင်းဆီလေးရော၊ ရည်းစားရနေပြီလား၊ ရရင်ပြော
နော်၊ မမပြုံးတို့လူကြီးတွေကို နားဖောက်ပေးမယ်”

“ဟာ....ဘာမုန်းလဲ မသိဘူး၊ မမပြုံးတို့ကလဲ”

နှင်းဆီငုံ၏ မျက်နှာလေးပိုပြီး အနီရောင်စွေးနေသည်။

“နှင်းဆီက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အဲဒီလို မနောက်
ကြပါနဲ့”

“ဟေ့ကလေးတဲ့ မှတ်ထားနော် မုန်း၊ ရည်းစားရှိ
တယ်ဆိုတာသိရင်၊ ငါတို့အကြောင်း သိမယ်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်နှင့် နောက်ပြောင်
နေသည်။ နှင်းဆီငုံက ရှက်ရယ်မရယ်နိုင်။ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့
ဖြစ်နေသည်။

“မမမုန်းတို့ သိပ်နောက်တာပဲ၊ နှင်းဆီ ငိုလိုက်မှာ
နော်”

တကယ်ငိုတော့မည့်ဟန်နှင့် ရှိနေသော နှင်းဆီငုံကို
ဟားနေကြသည်။

“တွေ့လား မုန်းရေ၊ ကလေးရှက်တော့ ငိုတယ်တဲ့
ကြည့် နှင်းဆီလေးက ကလေးပဲနော်”

နှင်းဆီငုံကို စကြ နောက်ကြပြီး နှင်းဆီငုံ ငိုတော့
ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ ချော့ကြသည်။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကို ရောက်ပါပြီ။ အကြိုနေ့ကတည်းက
မဏ္ဍပ်မှာ မုန့်လုံးရေပေါ်နှင့် ဖွင့်ပွဲလုပ်သည်။ မဏ္ဍပ်မှာ
စည်ကားနေသည်။ ပြုံးပြုံးရွဲချစ်သူ ကိုမျိုးမြင့်ကို နှင်းဆီငုံ
တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

“ကိုမျိုးမြင့်....ပြုံး ပြောပြောနေတဲ့ ပြုံးရဲ့ညီမလေး
နှင်းဆီငုံလေ”

“အေးကွာ... သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် နှင်းဆီ အကြောင်းကို ပြုံးက စက စက ပြောတယ်၊ သိပ်ပြုံး ခိတ် ထောက်တာဆဲ ပြောပြတယ်လေ”

“ဟယ်... မပြုံးကြီးက နှင်းဆီအကြောင်း အတင်း ပြောထားတာကိုး”

“အထင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သတင်းပါ”

မျိုးမြင့်က မျက်နှာ ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ခင်မင် စရာကောင်းသော မျိုးမြင့်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုကို နှင်းဆီရဲ့ သဘောကျသွားသည်။

“အစ်ကိုက မကြာခင် နှင်းဆီထို့နဲ့ အမျိုးတော်တော့မှာ ဆိုတော့ နှင်းဆီအကြောင်း သိထားရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ နှင်းဆီရဲ့ အစ်မကို ယူမှာဆိုတော့ နှင်းဆီနဲ့လဲ ခယ်မခဲဘက်မှာ မဟုတ်လား”

“မဆိုးဘူး၊ အစ်ကိုက ပညာရှိပဲ”

မျိုးမြင့်ကို အားကျမခံ နှင်းဆီဝိုက် ပြန်ပြီး နောက် ပြောင်နေသည်။ ပြုံးပြုံးက ကြည်နူးကြည်နူးများနှင့် သူ့ထို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်နေ့ကမှ ကားနဲ့ လည်မှာပဲ အစ်ကို”

“မနက်ဖြန်က စပြီး လည်မှာ”

“သုံးရက်လုံး လည်မှာလား ဟင်”

“အင်းပေါ့၊ နှင်းဆီလေးက လိုက်နိုင်မှာလား”

“လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေပက်ခံထွက်ရမှာ တော့ အရေးကြီးသား”

ပခုံးလေးကို တွန့်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည့်ပုံ စံလေး နှင့် နှင်းဆီဝိုက် ပြောသည်။

“ကဲ... ကြောက်ရင် အကြောက်ပြေသွားအောင် မုန့်လုံး ရေပေါ်လေး စားလိုက်ဦး”

မုန့်မုန့်က မုန့်လုံးရေပေါ်တင်လုံးကို တုတ်တံလေးနှင့် ထိုးကော်ပြီး ခွံ့သည်။ နှင်းဆီဝိုက် သဘောကျစွာရယ်ပြီး ပါးပေ် ဟပေးလိုက်သည်။

အကြိုနေ့ပေမယ့် ရေပက်ခံကားများ စည်ကားနေ သည်။ မုန့်လုံးရေပေါ်စားလိုက်၊ ရေပက်လိုက်နှင့် နှင်းဆီ ဝိုက်ပျော်မြူးနေသည်။

နေ့လယ်အိမ်သို့ပြန်ပြီး စာမင်းစားသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး ညနေအက်မှာ ရေဆက်ကစားကြသည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မဏ္ဍပ်မှာ မျိုးမြင့်က ရှိနေသည်။

ရေပက်ကြ၊ စားကြ သောက်ကြနှင့် သင်္ကြန်အကြို ထင်ရက် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တစ်နေ့လုံး နေလောင်နေ သော အသားကို ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး ထုပ်နန်းကြမ်းနေ အောင် နှင်းဆီဝိုက် လိမ်းလိုက်သည်။

“နောက်နေ့အတွက် အားမေးဖို့ ဒီနေ့ ရေပက်ဘဲ စောစောအိပ်ကြရအောင်”

မုန့်မုန့်က ဆော်သြသည်။ ညီအစ်မသုံးယောက် အိပ် ထဲလဲကြကာ စကားတွေတုတ်ထိုးရင်းနှင့် အိပ်ပျော်သွား ခြင်းသည်။

သင်္ကြန်အကျနေ့ကိုရောက်ပြီ။ နှင်းဆီခုံတို့ညီအစ်မတွေ နံနက်ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီကို ခိုက်ဖြည့်ပြီး ပြင်ဆင်ကာ အသင့်စောင့်နေကြသည်။

ရုတ်နာရီလောက်တွင် မျိုးမြင့်ကကားဖြင့် လာခေါ်သည်။ နှင်းဆီခုံတို့ကို အလျင်လာခေါ်ခြင်းသာ။ တိုယ့်တာ ဟိုင်းလပ်(စ)ကားမှာ အခြားသူများ ပါမလာသေးပါ။

“ပွဲရေး၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘယ်မှာသွားခေါ်ရမှာလဲ ကိုမျိုးမြင့်”

“ဗိုလ်တထောင်မှာ စုရပ်လုပ်ခိုင်းထားတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ အားလုံးစောင့်နေကြမှာပါ”

“ဪ...လူကအများကြီးလား”

“ခုနစ်ယောက်လောက်ရှိမယ်”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိ အိမ်တွင် စုနေကြသော သူငယ်ချင်းများကို ဝင်ခေါ်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ယောက်ျားငါးယောက် ပါလာသည်။ သူတို့အဖွဲ့အစည်းတွေ ကားပေါ်မှာ ဆူဆူညီညီ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာသည်။

ကိုမျိုးမြင့်ခေါ်လာသော အဖွဲ့မှာ ခပ်ကဲကဲယာကျီလေး သုံးယောက် ပါလာသည်။ အောင်နိုင်လို့ အမည်

တွင်သော ကောင်လေးက နှင်းဆီခုံအနားမှာ နေရာယူထားသည်။

မဏ္ဍပ်များဆီသို့စင်သည်။ ရေပက်ကြမ်းသည့် နေရာမှာ အကာအကွယ်မဲ့ နေသော နှင်းဆီခုံအနားမှာ အောင်နိုင်က အပြတ်အသတ်ကြီးကို ကာဗာလုပ်ပေးနေသည်။

လိုအပ်သည်ထက် အခွင့်အရေးကို ပိုယူနေသည်။ တိုးဝင်လာသော ရေလုံးတွေကို နှင်းဆီခုံက မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်ကာသည်။

အောင်နိုင်က ကူညီသည်ကနည်းနည်း၊ ကာသလိုလိုနှင့် နှင်းဆီခုံကို ဖက်ထားသည်က များများဖြစ်နေသည်။

အစ်မတွေကလည်း သူတို့အာရုံနှင့် သူတို့မို့ နှင်းဆီခုံအဖြစ်ကိုမသိပါ။ နှင်းဆီခုံတစ်ယောက် ဒေါသတွေ တလိပ်ပိပ်တက်နေသည်။ ရေလုံးတွေက လွတ်မြောက်သည့်အခါ အောင်နိုင်ကို ပစ်တုန်းလိုက်ပြီး ဒေါသ မျက်ဝန်းနှင့် အောင်နိုင်ကို ရင်ဆိုင်သည်။

“ငါက အကောင်းကံပေးတာပါဟ”

အောင်နိုင်က နားနားကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးဖြင့်ဖြေရှင်းသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး အောင်နိုင်ကို ထုနှက်ဖစ်ချင်လောက်အောင် ကြည့်သည်။

သူမတို့ရဲ့အဖြစ်ကို အခြားသူများ တွေ့လိုက်ကြပြီလား ဆိုပြီး စိုးရိမ်မျက်ဝန်းများနှင့် ဝေအကြည့်၊ စူးရဲစွာ ကြည့်နေသော အကြည့်တစ်စုံနှင့်တိုးသည်။

အားလတ်လတ်၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ ကျစ်လျစ် မြင့်
မားသော အရပ်ရှိပုံရပြီး၊ သိပ်ကိုစွဲမက်စရာကောင်းသော
မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုသူက မျက်ဝန်းတည်တည်နှင့် နှင်းဆီငုံ ကို ဝှေ့၊
အောင်နိုင်ကိုပါ ကြည့်နေသည်။ နှင်းဆီငုံမျက်နှာလေး
ရဲသွားသည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်ကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ်၊
အောင်နိုင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တွေ့သွားသည် ထင်၍လား
မသိ။

ရင်ထဲမှာလည်း မခံစားဖူးသော ရင်ခုန်ခြင်း ရသကို
ပီပီပြင်ပြင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ အကြည့်ကို မြန်မြန်
ပြန်ရှုပ်ပြီး အောင်နိုင်အနားက ခပ်ခွာခွာပင် ထိုးရွှေ့ ထိုင်
သည်။

နောက်မဏ္ဍပ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်ပြီ။ နှင်းဆီငုံ စိတ်ညစ်
နေပြီ။ အောင်နိုင်ရဲ့ရန်ကလည်း မသေးဘူးလေ။ ရေတွေ
တအားပက်နေ၍ အားလုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်
နေကြရသည်။

အောင်နိုင်က တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။ မျက်နှာလည်း
တော်တော်ပြောင်ပုံရသည်။ နှင်းဆီငုံကို လိုအပ်သည်ထက်
ထိုးပြီး ကာကွယ်ပေးပြန်သည်။ အောင်နိုင်ရဲ့ မိုက်ခေါက်
ကို ဆွဲလိမ်ပစ်သည်။ လုံးဝမမူသည့် အောင်နိုင်ပါလား။

အောင်နိုင်ကိုဆွဲပြီး ရိုက်လိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မနည်း
ကြီး ထိန်းချုပ်နေရသည်။ သူ့များတွေ သိမှာကို ရှက်၍
ကျိတ်ပြီးခံစားနေလိုက်ရသည်။

အောင်နိုင်ကိုဒေါသဖြစ်ကာ၊ အသံတိတ်တိုက်ခိုက်မိပြီး
တိုင်း နှင်းဆီငုံက အခြားသူတွေကို မလုံမလဲ ဝေ့ ကြည့်
သည်။ ထိုခါတိုင်းမှာ ထိုသူရဲ့ အကြည့်တွေနှင့် ဆုံရ
တတ်သည်မို့။ ရှက်ရသည်မှာလည်း အခါခါပါ။

မဏ္ဍပ်တစ်ခုပြီးတစ်ခုဝင်ကာ၊ ရေပက်ခံကြသည်။ စကြ
နောက်ကြ ပျော်ကြ ပါးကြပေမယ့်၊ နှင်းဆီငုံမှာတော့
စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်နုသည်။

“ထမင်း စားကြမယ်ဟေ့”

နေ့လယ်အခါ ထမင်းစားသောက်ပြီး နားရန် စိတ်ကူး
ကြသည်။ ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆီသို့ ကားက ဦးတည်
လိုက်သည်။

“ကဲ... ကြိုက်တာမှာကြနော်”

စားသောက်စရာများကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့်
ကပ်စပ်စားကြသည်။ စားသောက်ပြီး မျိုးမြင့်ထ
ပ်ပြီး မသိကြသေးသူများကို မိတ်ဆက်ပေး

သူ့ကို မကြာခဏ အကြည့်စူးစူးများ ပို့နေသော
သူ့အမည်ကို အောင်ပိုင်ဟိန်းအဖြစ်၊ နှင်းဆီငုံက သိလိုက်
ရသည်။ စားသောက်ပြီး ကန်တော်ကြီးမှာ ခဏသွား
နားကြသည်။

နှင်းဆီငုံ အနားမှာအောင်ပိုင်ဟိန်းကရှိနေသည်။ အုပ်စု
လိုက်ပျော်ကြ၊ ဆိုကြရယ်ကြနှင့် ရှိနေကြသည်။

“နှင်းဆီငုံက ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”

နှစ်လိုပွယ်ထု မျက်နှာအမူအရာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက မေးလာသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း ခုလို သူမကို စပြီး စကား ပြောလိမ့်မည်လို့ နှင်းဆီဝံ့က မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ အမှတ် မထင် မေးလိုက်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ နှင်းဆီဝံ့က ပြန်ဖြေသည်။

“နှင်းဆီဝံ့ ဆယ်တန်း ဖြေထားပါတယ်”

“ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဟတ်ကဲ....”

“နှင်းဆီဝံ့က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲနော်”

“သယံဇာတနှစ်ပါ”

“ချာတိတ်ပေါ့”

ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ၊ သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးတွေကို ခံယူလိုက်ရတိုင်း နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ရင်မှာ လိုက်ပို့သွားရသည်သာ။

“ကိုယ်ထက် ရှစ်နှစ်ကြီးများတောင် နှင်းဆီဝံ့က ငယ် တယ်လေ”

“ဒါဆို.... ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက အဘိုးကြီးပေါ့”

နှင်းဆီဝံ့က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်လောင်လိုက်သည်။ အောင် ပိုင်ဟိန်းကလည်း နှင်းဆီဝံ့ကို ပြန်၍ နောက်ပြောင်သည်။

“နှင်းဆီဝံ့ကလဲ အဘွားကြီး ဖြစ်မယ် ပေါက်စပေါ့”

နှင်းဆီဝံ့က သဘောကျစွာ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်လို သည်။

ရယ်လိုက်ခါမှ ထင်ရှားလာသော မေးစေ့ကအချိုင့် လေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက သေသေချာချာပင် သတိပြု လိုက်မိသည်။ စုံမျက်စရာကောင်းလွန်းလှပါလားလို့ လည်း စိတ်ထဲမှ ထင်မှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရေပက်ခံထွက်ရတာ နှင်းဆီဝံ့ပျော်လား”

“မပျော်... တပျော်ကြီးပါပဲ”

“ဘာလို့လဲ နှင်းဆီဝံ့ရဲ့”

“ဟိုလူက နှင်းဆီအနားသိပ်ကပ်နေလို့ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလဲမသိဘူး၊ အခွင့်အရေးသိပ်ယူတာ”

“ခုညနေပိုင်း ပြန်ထွက်ရင် နှင်းဆီဝံ့အနားမှာ ကိုယ် နေပေးမယ်နော်”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့် နံနုဖပ်ဖပ် လှနေသော မိန်းကလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက စေ့စေ့ ကြည့်မိသွားသည်။

နက်မှောင် မြောင့်စင်းသော ကေသာ ထူထူအုပ်အုပ် လေးကို ဝါးလျား ချထားသည်မှာ ကြည့်၍ကောင်းနေ သည်။

သွယ်တန်းမည်းနက်သော မျက်ခုံးက ဇင်ယော်တောင် လို့ အဖျားနား မရောက်တောက်မှာ အချိုးလေးဖြင့် ကွေးသွားသည်။ ခက်ဂေနေသော မျက်တောင် ထူထူ ကော့ကော့တွေက နန်းလဲ့ လက်ပြာနေသော မျက်ဝန်းကို ထာရံထားသည်။ မျက်ဆန်က သိပ်ကိုနက်လှသည်မို့ တောက် ပြောင်ခြင်းအင်အားကို ပို၍ဖြည့်စွမ်းနေသည်။

နှာတံလုံးကျစ်ကျစ်လေးက ပုံဖော်ထားသလိုပါပဲလား။
နီစွေးနေသော နှုတ်မမ်းဖူးဖူးတွေက အစွမ်းကုန်ပွင့်တော့
မည် နှင်းဆီဖူးသဏ္ဍာန်နှင့် မခြားပါ။

နှင်းဆီငုံ၏ နုပျိုလန်းဆန်း လှပလွန်းသော အလှ
တွေကို တစ်ခုချင်း လျှပ်တစ်ပြေးအကြည့်မှာပင် သူခံစား
လိုက်ရသည်။ သိပ်ကို ပွဲမက်စရာ ကောင်းလွန်းသော
နှင်းဆီငုံ ရှုပါက သူ့ရှုလုံးသားထဲမှာ စွဲငြိသွားသည်။

“ကဲ...ကဲ နားတာ တော်ပြီ၊ ပြန်ထွက်ကြစို့။”

ကားပေါ်သို့ အသီးသီးပြန်တက်ကြသည်။ အောင်နိုင်က
နှင်းဆီငုံ အနားတွင်ထိုင်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း
က ဦးအောင်ဝင်ထိုင်သည်။

အောင်နိုင်က မကျေနပ်သလို မျက်နှာတစ်ချက် တည်
သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ထူနေဆည်
လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းတို့က ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားကြ
ပြီလား။”

“အင်း”

“အိုကေ၊ ဒါဆိုထိုင်စေဗျာ”

“ဟွန်း... သူ့ခွင့်ပြုမှ ထိုင်ရမှာကျနေတာပဲ”

နှင်းဆီငုံက မျက်နှာလေးစူသွားပြီး ရင်ထဲမှ မကျေ
မနပ်နှင့်ပြောသည်။

ရေပက်ခံကြပြန်သည်။ မဏ္ဍပ်များဆီသို့ ရောက်လျှင်
အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံကိုကာကွယ်ပေးသည်။ အခွင့်

အရေးမယူ။ လိုအပ်သည်ကိုသာ ကာကွယ် ပေး နေ့ ချိ
အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နှင်းဆီငုံ လေးစားသွားရ
ပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အသားချင်း တွေ့ထိခိုက်မှာ ငိုနိုးမြမြ၊
နီနိုးတိန်းတိန်းနှင့် နှင်းဆီငုံ ရင်ဖို့ ရ သည် မှာ လည်း
အခါခါပါ။

သည်လိုနှင့် သင်္ကြန်အကျနေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။ ညနေ
စောင်းမှအိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။ ရေမိုးချိုး၊ စားသောက်
ပြီး မောမောနှင့် စောစောပင် အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြသည်။

နှင်းဆီငုံ့၍ တေးနားက သူ တစ်ယောက်လုံး ပါနေသည်ကို အတင့်ရဲ မျက်နှာပြောင်သူကလည်း ကဲလွန်းသည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ဒါလောက် လောင်းရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက မကြည့်ဘူးလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကြပ်ဆတ်ဆတ် မျက်နှာနှင့်ထိုသူက ပြန်မေးသည်။

“မင်းလုပ်တာကရော ကြည့်ချင်စရာလား”

“ဒါလောက် နှမြောနေရင် အိမ်ထဲမှာသိမ်းထားပေါ့၊ သင်္ကြန်ပဲဗျာ၊ ပက်မှာပဲ”

မချွေမင်ပြောသောထိုသူကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ.... ခင်ဗျားက ဖိုက်ချင်လား ရပါတယ်”

နှင်ယောက်စလုံး အခြေအနေတွေ တင်းမာနေပြီ....

နှင်းဆီငုံ့ကလည်း အရမ်းကြောက်နေပြီ။ ကျန်လူများက ခင်လှမ်းလှမ်း ကားပေါ်ရောက်နေပြီ။ နှင်းဆီငုံ့က အတင်းပင် ငင်ပြီး ဖြေရှင်းရသည်။

“လာပါ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းရယ်၊ ဘာပေါ်သွားကြပါစို့နော်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး အတင်းပင်ကားဆီသို့ ခေါ်သည်။ ကားပေါ်မှ အုပ်စုကို လှမ်းမြင်လိုက်သော

(၅)

သင်္ကြန် အကြက်နေမှာလည်း ရေပက်ခံ ထွက်ကြပြန်သည်။ နှင်းဆီငုံ့ အနားမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အပတ်တော်မြဲ ဖြစ်နေသည်။

နေ့လယ်ဘက်မှာ နံနက်ဘာသမင်းကို ဆိုင်မှာ ဝယ်ဝါကြသည်။ စားသောက်ပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ ရွက်အပွား ပြင်ထွင်ရှိနေသော ယောက်ျားသေးတစ်ယောက်က နှင်းဆီငုံ့ကို မျက်စိကျဆွားပြီး ရေပိုက်ကဲ့သို့က ချော့ချော့ စိမ်းပြန်ပြော လိုက်လောင်းသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အောင်ဟိန်းရဲ့အသည်းကို အပ်ဘက်ဘက်လှေးနှင့် ဆွဲယှက်သွားပါပဲ။

တစ်ကိုယ်တော် လူရမ်းကားက နည်းနည်းဖြိုသွားသည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့အနားမှ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

နှင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ လက်ကို မလွတ်တမ်း
ဆွဲပြီး ကားဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းဆီ”

မျိုးမြင့်က ကားပေါ်မှနေပြီး လှမ်းမေးသည်။ နှင်းဆီငုံ
က သူမကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်မှာစိုးပြီး မျက်နှာလေးက
အရမ်းထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြီးသွားပါပြီ”

စကားနည်း ရန်စဲအောင် နှင်းဆီငုံက အဖြစ်မှန်ကို
ပြောဘဲ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်
သည်။

“ဖြည်းဖြည်းဆုံပါ နှင်းဆီငုံရဲ့၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကြီး
လက်ပြုတ်သွားပါဦးမယ်”

ကားပေါ်မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်က လှမ်း၍ နောက်ပြောင်သည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့
မျက်နှာလေး ရဲရဲတွတ်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ လက်ကို
ဖျတ်ခနဲ လွှတ်လိုက်သည်။

ရှက်မျက်နှာရဲရဲလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြုံးရယ်ကာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ၊
ခံစားမှုလေးတစ်ခု တုန်ခါသွားသည်။

* * *

“ဟိုကောင် တစ်ကောင်ဗျာ....၊ နှင်းဆီငုံကို အတင်း
ရေလိုက်ပက်နေလို့လေ”

“ဟုတ်လား....တယ်မှာလဲ”

နှင်းဆီငုံအတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ကားပေါ်
မှ ယောက်ျားလေးတွေကို ကြည့်ပြီး နှင်းဆီငုံ မျက်နှာလေး
ငယ်သွားသည်။ သူမကြောင့် ခိုက်ရန် ဒေါသဖြစ်မှာကိုလည်း
စိုးရိမ်နေသည်။

“အဲဒီလူမရှိတော့ဘူး၊ ထွက်သွားပါပြီ”

“တောက်သကြိန်ရက်မှာ အဲလို အောက်တန်းကျတဲ့
ဆွေးလိုကောင်တွေက ရှိသေး”

ကားက စတင်ထွက်ခွာနေပြီ ဖြစ်သလို၊ စောစောက
စသည့်သူလည်း မရှိတော့သည်မို့၊ နှင်းဆီငုံက ပင့်သက်
လေးကို ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်မှု အလုံးတစ်လုံးကျသွားသည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် စိတ်ဆတ်သော လူပုလားလို
တေးမိပြန်သည်။

“စိတ်ဆတ်တာ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကိုထိလို့ သေးသေးတင်
မခံနိုင်လို့လား”

လိုရာဆွဲတွေးပြီး ရှက်ပြုံးလေးများနှင့် နှင်းဆီငုံက ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအပြုံးကို အခြားလူများ သတိမပြု မိသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

အခွင့်အရေး မယူသော ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမှု တွေကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပေးနေသည်။ ပြောပုံဆိုပုံ တည်ကြည်ပုံကိုပါ တွေ့ရတော့ နှင်းဆီငုံက အထင်ကြီးမှု တွေ မိုရပြန်သည်။

နှင်းဆီငုံ အနားမှာအောင်ပိုင်ဟိန်းတစ်ယောက် ကိုယ်ခံ တော်ဖြစ်နေသည့် အတွက် ကားပေါ်ရှိ အခြားသူများ စိတ်ဝင်စားကာ သတိပြုမိကြသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကလည်း စူးစမ်းလေ့လာသော မျက် ဝန်းတွေကို သတိပြုမိ၍ နှင်းဆီငုံ အပေါ်တွင် ဆက်ဆံမှုကို သူများ ထင်ယောင်ထင်မှား မဖြစ်အောင် သတိထား ဆက်ဆံသည်။

နုပျိုသစ်လွင်နေသော နှင်းဆီငုံ့အလှမှာ သူနစ်မြော သာယာခွဲသည်က အမှန်ပင်။ နှင်းဆီငုံ ကြောင့်လည်း သူ့ ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားသည်ကလည်း အမှန်ပင်။ သည်အသက်အရွယ် အထိ သူ့ရင်ကို ခုန်လှိုက်စေသော မိန်းကလေးဆိုတာ မရှိသေးပါ။ မထမူးဆုံး ရင်ခုန်ခြင်း ဆိုသော ခံစားမှုကို အောင်ပိုင်ဟိန်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုရင်ခုန်တာဟာ အချစ်လား”

အောင်ပိုင်ဟိန်း တွေးတော အဖြေရှာကြည့်သည်။ မလှုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြီပို့။ အတွေးစေတု ပြတ်သွားရ ပြန်ပြီလေ။ တော်တော် ရေပက်ကြမ်းသည်မို့ နှင်းဆီငုံ လေးကို အပြတ်အသတ် ကာကွယ်နေရသည်။

ရေလုံးကိုရှောင်ရင်းနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းပါ လုံအောင် ခြုံထားသော နှင်းဆီငုံက သူ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျရောက် စဉ် နှင်းဆီငုံ့ ကိုယ်လေးကလည်း ရှိန်းမိန်းသွားသည်။ မဏ္ဍပ်ကို လွန်မှ ခေါင်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို နှင်းဆီငုံ့က ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

အချိန်ကြာမြင့်စွာ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နေလိုက်ရသည့် အတွက် ရှက်မျက်နှာလေးက သူ့ကိုမော့ မကြည့်ရဲအောင်ရှိနေသည်။

“ရေတော်ကော် မုန်းသွားလား နှင်းဆီငုံ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံ ရှက်နေမုန်းသိ၍ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုစင်သော မျက်နှာထားနှင့်မေးသည်။ နှင်း ဆီငုံက တစ်ချက် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး၊ ပြန်၍ ခေါင်းကို ဝှံ့သည်။

“ရေက တအား ပက်တာပဲနော်”

“မိန်းကလေးတွေများတော့၊ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ ယောက်ျားလေးတွေ ပါလို့ တော်သေးတယ်၊ နှင်းဆီတို့ မိန်းကလေးချည်းဆို မလွယ် တူးနော်”

ကျေးဇူးတင်သည့် စကားကို နှင်းဆီငုံက ဆိုသည်။
သည်နေ့ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် ရင်းနှီးမှု ပို၍ရသွားသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး ကြည့်ရတာ သိပ်ကြောက်ဘတ်ပုံပဲ”

“နှင်းဆီက ရေပက်ခံထွက်ပူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မိန်းကလေးပေါ့”

“ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမပြုံးတို့ မထွက်လို့ နှင်းဆီလဲ အခွင့်အရေး မရတာပါ”

“နှင်းဆီငုံက ကျောင်းပိတ်တိုင်း ပြုံးပြုံးတို့ဆီ လာ နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“ဒါဆို သင်္ကြန်တိုင်း ရေကျော်မှာပေါ့”

“နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သင်္ကြန်မှာ ရေကျော်ကို နှင်းဆီမရောက် တာလေ၊ သင်္ကြန်ရက်နဲ့ မေမေ နှမကောင်းတာနဲ့ ဆိုလို့ နှင်းဆီအိမ်မှာပဲ နေရတယ်လေ”

“ဒါဆိုနှင်းဆီငုံက လိမ္မာတဲ့သမီးလေးပေါ့”

“ပြောလို့ ရပါတယ်”

ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ပြောလိုက်သော နှင်းဆီငုံ့မျက်နှာလေး က သိပ်ကို အသည်းယားလောက်အောင် ချစ်စရာကောင်း သွားသည်။

နှင်းဆီငုံ့ ရဲ့ ထိုအပြုံး ထိုအမူအရာလေးတွေ သူ့ရင် ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ငြိတွယ်သွားရပါသည်။

“ပူးပူးစင်စင်နဲ့ လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

မိချစ်မိချစ်ကြီး ရင်ထဲမှ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“သင်္ကြန်ပြုံးရင် နှင်းဆီငုံ ပြန်မှာပေါ့”

“နေပြစ်ဦးမှာပါ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှင်းဆီငုံနှင့် ထပ်တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးများ ရှိနေသည်မို့ ပျော်သွားသည်။

* * *

သင်္ကြန်အတက်နေ့။

သည်နေ့ မဏ္ဍပ်မှာ နံနက်ပိုင်း ရွှေရင်အေးတိုက်မည်မို့ ပြုံးပြုံးတို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်စလုံး တူညီလုပ်ကိုင် ညှိနှိုင်း ပေးနေရသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့အုပ်စု ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ညှိနှိုင်းပြီး ကျွေးမွေးရပြန်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့အကြည့် တော်တော်များများကို သူမ ပိုင်ဆိုင်နေသည်ဆိုကာ နှင်းဆီ ငုံ့ သတိထားမိသည်။

မဏ္ဍပ်မှာ ကျွေးမွေးခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးမှ ရေပက်ခံ ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ မဏ္ဍပ်က မထွက်ခင် အချင်းချင်း ရေလောင်း ကြသည်။

“ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့မို့ နှင်းဆီငုံ့ကို ရေမလောင်း ထိုက်ရမှာစိုးလို့”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သင်္ကြန်ရေနှင့် ရောနေသော မေတ္တာ
ရေကိုပါ ပေါင်းစပ်ပြီး နှင်းဆီငုံကို ရေဖလားနှင့်
လောင်းသည်။ အေးစိမ့်နေသော ရေအေးအေးကြောင့်
ကျောထစ်လျှောက် စိမ့်ပြီး အေးသွားသော်လည်း အောင်
ပိုင်ဟိန်းရဲ့အကြည့်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်းမြဲသွား
သည်။

“ရေပက်ခံထွက်နေရတာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ရေမလောင်းမိကြဘူးနော်”

နှင်းဆီငုံကလည်း အားကျမခံ ဖလားတစ်လုံးနှင့် ရေကို
ခပ်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းကိုလောင်းသည်။

“ဟေ့...ဒါက ဘာသဘောလဲဟေ့...နှစ်ယောက်စလုံး
ကျိတ်ပွဲလေး ကျင်းပနေကြတာသား”

အောင်နိုင်က လှမ်းပြီး နောက်ပြောင်သည်မို့ နှင်းဆီငုံ
ရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။

“သူများ သားသမီးတွေ ကောင်းစားတာ ကြား
ထဲက မနာလို ဣတိုဖြစ်မနေနဲ့ ကွ”

သက်တင်ဆိုသော သူက ဝင်၍ လောင်ပြန်သည်။ နှင်းဆီ
ငုံရဲ့ မျက်နှာလေး ပိုပြီး ရဲတွက်နီစွေးသွားပြန်သည်။

“နှင်းဆီငုံ လေးကို အားနာလိုက်တာကွာ၊ သူ့စို့က
သိပ်ပြီး အစအနောက် ဆန်ဟာပဲ”

“သူတို့က သိပ်ပြီး ပျော်ဟတ်ကြတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အပေါင်းအဆင်းအုပ်စုနဲ့ နေသလို ပျော်
လဲ အရမ်းပျော်တတ်တာ”

“သွားကြမယ်ဟေ့ ကားပေါ်တက်ကြ”

မျိုးမြင့်က အားလုံးကို ဘော်ကြလိုက်သည်။ အလျှိုလျှို
စားပေါ်ကို တက်ကြသည်။ နှင်းဆီငုံ အနားစွာ အောင်
ပိုင်ဟိန်းက ပုံမှန်အတိုင်း နေရာယူသည်။

ရေပက်ခံ မဏ္ဍပ်များကို ဝင်သလို၊ အဆိုတော်များ
ဆီဆိုသော ဝန်ကြီးဌာန မဏ္ဍပ်များဆီသို့လည်း ဝင်ကြ
သည်။ သင်္ကြန်ခါတော်၏ နောက်ဆုံးနေ့မို့ အစမ်းကုန်
ကုန် ယမ်းကုန် ပျော်ပါးနေကြသည်။

မနက်က မဏ္ဍပ်တွင် မုန့်များ စားခဲ့ကြ၍ နေ့လယ်
အစင်းစားချိန်တွင် မဆာကြသေးပါ။ သည်နေ့ ညနေ
အောင်းမှ ပြန်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ညနေကျမှ အားလုံး
အိမ်သာနေ၍ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။ အောင်
ပိုင်ဟိန်းက အားလုံးကို ဒကာခံသည်။

အလှည့်ကျ ကျွေးနေကြသည်မို့ နှင်းဆီငုံ ထိုညအစစ်မ
အာ ငွေထုတ်ရတော့ပါ။ ပြုံးပြုံးက ပေးသည်ကိုလည်း
သူတို့လက်မခံကြပါ။ စားသောက်ပြီး ထွက်လည်ကြပြန်
သည်။ ရေပက်သူတွေ မောကုန်ကြပြီ။ အချို့ မဏ္ဍပ်တွေ
ထိုင်ပက်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးနေ့မို့ ထွက်လည်ကြ
သည်များသည်။

အဆိုတော်များရှိသော မဏ္ဍပ်များဆီသို့ တစ် ခုပြီး
တစ်ခု လှည့်လည်ကြည့်ကြသည်။ ရေစိုတွေနှင့်မို့ ခိုက်ခိုက်
အောင် ချမ်းနေပေမယ့် အိမ်ကိုမပြန်ကြသေးပါ။

နှစ်ခမ်းလေးဆတ်ဆတ်တုန်သော နှင်းဆီငုံကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ အေးချမ်းနေသည့်မို့ နှစ်ခမ်းလေးတွေပင် အပြာရောင်ဘက်သို့ သန်းနေသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး၊ သိပ်ချမ်းနေပြီလား။”

“အင်း”

“အိမ်ပြန်ချင်ပြီလား”

နှင်းဆီငုံ နှင့် မခွဲခွာချင်သေးပေမယ့် အချမ်းလွန်ပြီး နေပကောင်း ပြစ်မှာကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက စိုးရိမ်နေသည်။

“သီချင်းဆိုတာတွေ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ဒါဆို နွေးထွေးသွားအောင် ကော်ဖီသောက်ကြရအောင်”

အေးလုံးအချမ်းပြေ ကော်ဖီ ဝင်သောက်ကြသည်။ သင်္ကြန်ရက်မှာ ယောကျ်ားလေးတွေက အချမ်းပြေအောင် တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်တတ်ကြသည်ကို နှင်းဆီငုံက အမှတ်ရသွားသည်။

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက အချမ်းပြေ တစ်ခုခုမသောက်တော့ဘူးလား”

“ကော်ဖီအောက်တယ်လေ”

“အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နွေးထွေးစေတဲ့ ယမကာကိုပြောတာလေ”

“အဟင်း... ကိုယ်ဒါမျိုးတွေကို သောက်လေ့ မရှိပါဘူး၊ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

“တကယ်”

နှင်းဆီငုံက ပြုံးစေနှင်းမေးသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သည်း နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာလို့ ညာရမှာလဲ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီငုံလေးတို့လို နုနယ်တဲ့မိန်းမသားတွေရေ့ မှာ ကိုယ်တော့မှ မသောက်ဘူး”

“ဒါဆို မိန်းကလေးတွေရဲ့ ကွယ်ရာမှာသောက်တယ်”

“မလွဲမရှောင်သာတဲ့ ပွဲလမ်း တွေမှာ ဆိုရှယ် အရသောက်ရတာပါ”

နှင်းဆီငုံက ကော်ဖီတွေကို အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြောနေသလို ကျိန်ပြောရည် နှင်းဆီငုံ ယုံလိုက်ပါသည်။

“သင်္ကြန်ပြီးသွားရင် နှင်းဆီငုံကိုတွေ့ရဖို့ မလွယ်တော့ပါ”

“အပြုံးတို့အိမ်မှာ လာတွေ့လို့ လွယ်ပါတယ် ကိုအောင်ဟိန်းရယ်”

“... ဝါဒချစ်ဆုံးရယ်စွဲနို့”

“သိပ်ကိုထွေချင်ပါ့တယ် နှင်းဆီငုံ့ရယ်၊ ကိုယ်လာ
ထွေမယ်နော်”

“လာခဲ့ပါ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းရယ်”

ညနေပိုင်း၊ အချို့မဏ္ဍပ်များတွင် ရှိနေသေးသော
တီးဝိုင်းများကိုလှည့်လည်ကြည့်ကြသည်။ ရေစိုဝတ်များနှင့်
မှောင်လှာသည်နှင့်အမျှ လေကလည်း အေးလာသည်မို့
အားလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ပင် ချမ်းနေကြသည်။

မကြာခဏ နွေးထွေးသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ
နှင်းဆီငုံ့က နွေးနွေးထွေးထွေး လှိုက်လှိုက် ခုန်ခုန်ကြ
ဖြစ်သွားရသည်သာ။

ညမောင်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခွဲခွာခါနီး
အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီး ခံစား
လိုက်ရသည်။

သင်္ကြန်သုံးရက်အတွင်းမှာ၊ နှင်းဆီငုံ့ဆိုသော မိန်း
ငယ်လေးအပေါ် သူ သံယောဇဉ်တွေ နယ်ကျွံမိသည်။

“နောက်နေ့တွေ မလည်ရတော့ဘူးဆိုတော့ ရင်ထဲ
တပ်မျိုးပါ၊ နှင်းဆီငုံ့လေးရယ်”

မရည်ရွယ်မိပါပဲလျက်၊ နှင်းဆီငုံ့ လက်ကလေး
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်ဟန်
နေသော နှင်းဆီငုံ့ပင် အံ့ဩသွားရသည်သာ။

“သွား... သွားတော့မယ်နော်”

နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်ခြင်းများစွာ ဖြစ်ပြီး
တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ အလင်းအားနည်းနေသော မီးရောင်ထင်ဟပ်နေသည့်
အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းမကြည့်ရဲအောင်ပါ
ပဲလား။

သူတို့ဆင်းပြီး ကားက ထွက်သွားသည်။ တုန်ခိုက်နေ
သော ညီအစ်မသုံးယောက် အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့ကြ
သည်။

(၆)

ချမ်းချမ်းနှင့်ပင် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ထမင်းကို သွက်သွက်စားသည်။ ရေဒဏ်၊ နေဒဏ်နှင့်တစ်နေ့စိုက်လိုက်ခြောက်လိုက်ဖြစ်ရသည့် ဒဏ်များကြောင့် ထမင်းစားပြီး ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အိပ်ရာသို့ တန်းဝင်သည်။

တစ်နေ့တာရဲ့ အပျော်လေးတွေကို စားမြုံ့မပြန်အောင်ပင်၊ ဗင်ပန်းနှမ်းနယ်နေကြသည်။ ခေါင်းအုံး၊ ခေါင်းထိပြီး မကြာခင်မှာပဲ နှစ်နှစ်ကခြိုက်ခြိုက် အိပ်လေ့သွားကြသည်။

* * *

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ စတုရင်အေးနှင့်အလှူပေးမည်မို့ ညီအစ်မသုံးယောက် အိပ်ရာမှ စောစောထပြီး လူကြီးတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြရပြန်သည်။

“နှင်းဆီရေ... ကိုမျိုးမြင့်နဲ့အတူ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလဲ ပါလာမယ် ဆီလား?”

မနေ့ကတည်းက အောင်ပိုင်ဟိန်းက လိုက်လာမည်လို့ နှင်းဆီကို ပြောပြီးသားပါ။ ပြုံးပြုံးပြောသည်ကို အသားလေး ငြိမ်ပြီး နှင်းဆီက နားထောင်နေသည်။

“သင်ကြန်ရက်အတွင်းမှာ နှင်းဆီနဲ့ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းတော်တော်လေး ရင်းနှီးသွားကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မမပြုံး၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက ခင်ရောလေးစားစရာကောင်းယဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ကိုမျိုးမြင့်ကလဲ ပြောတယ်၊ ပိုက်ဆံလဲချမ်းသာတယ် ဆွဲ၊ ပြီးတော့... လူကြီးလူကောင်းဆန်တဲ့သူတဲ့”

“အင်း... ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ သတင်းက အိပ်ပြီး သင်းယဲ့ မွေးနေပါလား”

မုန်းမုန်းက ရယ်ဟဟနှင့် ရှိနေသည်။ ထိုသို့ မုန်းမုန်းနှင့်နေသည့်အတွက် နှင်းဆီက ရှုမိတ်ထဲမှာ မလုံမလုံကြီးနှင့် နှုတ်ဝင်ပြစ်သွားသည်။

“မမုန်းစိတ်ထဲမှာထင်နေတယ်၊ ရွှေစွန်ညိုတော့ မထွေး
လိုချင်လို့ ခဏခဏတော့မှာပဲလို့”

နှင်းဆီငုံ့ ရွဲ မျက်နှာကို ပြုံးစရာနှင့်ကြည့်ပြီး မုန်းမုန်း
ကပြောလိုက်တော့ နှင်းဆီငုံ့ရွဲမျက်နှာလေး ရှက်သွေးပြင်
ရဲရဲတုတ်သွားရပါပြီ။

“မဟုတ်ဘူးလား နှင်းဆီလေး”

“ဟာ... မမမုန်းကလဲ”

ရှက်အားပိုလွန်း၍ နှင်းဆီငုံ့ရွဲမျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့ပဲ
ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့တော့ဟာ၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလိုလူမျိုး
ဆိုရင် မမပြုံးတို့က သဘောတူပါတယ်”

“ဟုတ်စာယ် မမမုန်းလဲ သဘောတူတယ်”

“ဟာ... မမတို့ကလဲ ဘာတွေမုန်းလဲ မသိဘူး”

ရှက်လွန်းသည့်နှင်းဆီငုံ့သူတို့အနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်း အကြောင်းကို ကြားရပြီး ရင်ထဲ
လည်း အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ခုန်မြည်သွားရသည်သာ။ လူကြီး
တွေ အနားမှာ ရှိနေသည်ပို မုန်းဖုန်းနှင့် ပြုံးပြုံး
အောင်ပိုင်ဟိန်းအကြောင်းကို မပြောတော့ပါ။

သည်တော့မှ နှင်းဆီငုံ့လည်း အရှက်ပြေသွားရ
သာ။ လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် အချိန်တွေ ရွေ့လျားခဲ့ရပြီ။

မျိုးမြင့်၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်အတူသူငယ်ချင်းသုံးယောက်
ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရင်း
ထိုစဉ်ကားပြောမိကြသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ခု တစ်ခေါက် တွေ့ဆုံခြင်း သည်
ခါတိုင်းအခေါက်များထက် ပိုပြီးရင်မှာလှုပ်ရှားသည့်ခံစား
မှုကို နှင်းဆီငုံ့က ခံစားလိုက်ရသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရွဲ
အကြည့်များ သူမဆီသို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ကျရောက်နေ
သည်ပဲ။

ထိုအကြည့်များကိုခံယူ ခံစားရလေတိုင်း နှင်းဆီငုံ့
နှလုံးသွေးတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်ခဲ့ရပြီ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း
အပေါ်မှာ စိတ်စင်စားမှု ရှိနေပြီဆိုတာ တိတိလင်းလင်း
သိလိုက်ရပါပြီ။

မပြန်ခင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။ အခြားသူများ
ရွဲ အသစ်မှာ နှင်းဆီငုံ့နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။

“နှင်းဆီငုံ့လေးဆီကို ကိုယ်မကြာမကြာ လာလည်မယ်
နော်”

“ဟုတ်... ”

ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး နှင်းဆီငုံ့က အသံ တိုးတိုးလေးနှင့်
ပြောသည်။

“ကိုယ်လာလည်တာကို လက်ခံမိလား”

“လာခဲ့ပေါ့”

“ကိုယ်နောက်တစ်နေ့ ဆက်ဆက် လာခဲ့မယ်နော်”

အကြည့်စူးစူး တစ်ခုကိုပေးပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြန်
သွားသည်။ နှင်းဆီငုံ့ရွဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာလည်း
သူ့မျက်ဝန်းမှာ တွဲလွဲခိုပြီး ပါသွားသည်။

“ရွှေစွန်ညိုတော့ မထွေးလိုလို့ ပဲ့နေပြီဟေ့”

မုန်းမုန်းက အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ ပြန်သွားသည်နှင့် နှင်းဆီငုံကို နောက်ပြောင်သည်။

“ဟာ... မမမုန်းကလဲ”

မုန်းမုန်းရှဲ့ ကိုယ်ကို နှင်းဆီငုံက တွန်းပစ်ပြီး ရှက်စနိုးရယ်နေသည်။

“ဒါပေါ့... လူကြီးရှက်တော့ ရယ်တယ်ဆိုတာ”

“နှင်းဆီက လူကြီး မဟုတ်သေးပါဘူးနော်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ခုမှ ရည်းစားထားမလို့ ငှိုသေးတဲ့ကလေးပဲ”

“ဟာ... ဘာတွေမုန်းလဲ မသိဘူး”

ရှက်လွန်းသည့်စိတ်ကို စိတ်ဆိုးဟုန်းလေး အဖြစ် ဖန်တီးပြီး အစ်မတွေအနားမှ ခြေဆောင်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ ရှက်ရမ်း ရမ်းသွားတာ”

အစ အာနက်သန်သော အစ်မနှစ်ယောက် ကြားမှာ နှင်းဆီငုံ သိပ်ကို ရှက်နေပါပြီ။

နှင်းဆီငုံရဲ့ နှလုံးသား နှုံးလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖမ်းစားနေပြီ။ နှင်းဆီငုံရဲ့ အတေးအာရုံ တော်တော်များများကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက လွှမ်းမိုးထားလေပြီ။

သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို အချိန်ပြည့်တိုင်း သတိရတမ်းတနေခြင်းသည် အချစ်ဆိုပါလျှင် နှင်းဆီငုံသည် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ချစ်နေပါပြီပေါ့။

အချစ်ဆိုသည့် အကြောင်းကို နားမလည်ပေမယ့်၊ ရင်ထဲမှာ ထဖြည်းဖြည်း ထိရှိခံစားလာရပါပြီ။

“ငါတော့ ခက်နေပြီ၊ နာမည်လေးတစ်ခုကည်း သိပြီး ခဏလေးရင်းနီးလိုက်ရုံနဲ့ သူ့ အပေါ်မှာ နှုတ်မရတဲ့စွဲလမ်းမှုတွေ ဖြစ်နေပါပေါ့ ဘား...”

“သူ့မိဘ အသိုင်းအခိုင်း အနေအထားကိုရော၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်နေ သဘောထားကိုရော မသိဘဲနဲ့ ငါ့သူ့ကို စွဲလမ်းတာ မသင့်တော်ပါဘူး”

သူမကိုယ်ကိုသူမ ဆုံးမဒေသနာ အချဉ်းနီးသာ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တမ်းတလွမ်းမောသော စိတ်များက အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် မတွေ့သည့် အချိန်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းမှာ နှင်းဆီငုံ မျှော်လင့်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်း အလည်ရောက်လာသည်။ မျိုးမြင့်နှင့် အတူ ရောက်လာခြင်းပါ။

“ပြုံးရေ... ဗိုလ်တထောင်ဘုရား သွားမလို့ လာခေါ်တာဟေ့”

မျိုးမြင့်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရင်းနှင့် ပြုံးပြုံးကို လှမ်းပြောသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူ့နောက်ပါးမှ ပါလာခဲ့သည်။

နှင်းဆီငုံထံသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့အကြည့်က တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံခိုက် နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ရင်မှာ ရင်ခန့်သံတွေ မညီမညာဖြစ်သွားရသည်။

အကြည့်ကို နှင်းဆီငုံကပဲ ဦးစွာလွှဲလိုက်သည်။ သူတို့ညှော်ခန်းဆက်တိမှပင် ထိုင်ကြသည်။ နှင်းဆီငုံကဝင်မထိုင်ရဲပါ။

“ကဲ... ပြုံးတို့အဝတ်အစားသွားလဲလေ”

မျိုးမြင့်ကပြောလိုက်မှ ပြုံးပြုံးက ထိုင်ရာမှထသည်။ နှင်းဆီငုံက လိုက်ရရေး၊ မလိုက်ရရေးကို မသေချာ၍ မလှုပ်ရှားသေးပါ။

“လာလေ... နှင်းဆီအဝတ်လဲမယ်”

ပြုံးပြုံးကခေါ်မှု နှင်းဆီငုံက အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲဝင်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်း၏ကားဖြင့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားတွင်းသို့ ခေါင်းကိုက်နေသော မုန်းမုန်းက လိုက်ပါလာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံးကတစ်တွဲမို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီငုံက အလိုလိုအဖော်ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားဖူးကြပြီး

ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ လမ်းလျှောက် ကြသည်။ ဆိပ်ခံ ဘေးတံတားမှထိုင်၍ လေညှင်းခါကြသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံနှင့် နှစ်ယောက် တည်းကောင်းပြောရရေးကို ချောင်းနေသည်။ ပြုံးပြုံးနှင့် မျိုးမြင့်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားသည်နှင့် နှင်းဆီငုံကို အမိအရမေးသည်။

“ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရာသီလုံး နှင်းဆီငုံလေးက ဒီမှာနေမှာလား”

“ဟင့်အင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးရင် ပြန်မှာ”

စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့မျက်နှာက ညှိုးကျသွားသည်။ နှင်းဆီငုံကို မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုသော အသိက သူ့ရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်နေသည်။

“မပြန်ပါနဲ့လား နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

“ရှင်....”

မထင်မှတ်သော တားဆီးသည့်စကားကို အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ ကြားရသည်။

“မေမေတို့နဲ့နှင်းဆီက အကြာကြီးခဲ့နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ...”

“နှင်းဆီငုံလေး ပြန်သွားရင် ကိုယ်နဲ့မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလွန်တိုးညှင်းသောအသံနှင့် နှင်းဆီငုံက ဖြေသည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်းလိုချင်သည်က ထိုအဖြေမဟုတ်။ နှင်းဆီ
ငုံက သူမရှဲ့အိမ်သို့ သူ့ကို လာလည်ရန် ဖိတ်ခေါ် သည့်
စကားကိုသာ။

“ဒါဆို၊ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ တွေ့ချင်ရင် လာလည်လို့
မရဘူးပေါ့နော်”

“နှင်းဆီမှာ အိမ် လာ လည် တဲ့ ယောက်ျား လေး
ညှော်သည် မရှိခဲ့ပါဘူး ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းရယ်”

“ဒါဆို၊ ကိုယ်လဲလာလည်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့
နော်”

နှင်းဆီငုံက ခွန်းတုံ့အဖြေပေးပေးမယ့် အောင်ပိုင်
ဟိန်းက သေသေချာချာကြီးပင် နားလည်လိုက်ပါသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးရှဲ့အိမ်ကို ငါ့ဆွားလည်ခွင့်မရှိပါလား”

မျှော်လင့်ချက်များ ပျောက်ဆုံးသလို စိတ်ထဲမှာ နှမ်း
ခွေသွားသည်။

“ဒါဆို ဝကျောင်းမဖွင့်မချင်း အိမ်မှာပဲ အိမ်တွင်းပုန်း
မလေး လုပ်နေတော့မှာလား”

“အိမ်တွင်းမပုန်းပါဘူး၊ လဲကုန်ရင် ကွန်ပျူတာ တက်
မှာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဟယ်မှာ တက်မှာလဲ”

“အာအက်(စ်)မှာလေ၊ မနက်ပိုင်းတက်မှာ ကိုအောင်
ပိုင်ဟိန်းရှဲ့”

စောစောက ကျဆင်းနေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ စိတ်
ဓာတ်များ ဟုန်းခနဲ မြင့်တက်လာရပါပြီ။

“ဒါဆို နှင်းဆီငုံကို အဲဒီမှာ လာတွေ့ရင် ရတာပေါ့
နော်”

“တွေ့ချင်ရင် လာခဲ့ပါလေ”

“ဟာ...လာကိုလာခဲ့မယ် နှင်းဆီငုံလေး”

နှင်းဆီငုံသည် သူ့ဘဝကို ဘယ်လောက် လွမ်းမိုးထား
သည်ဆိုတာကို မကြာခင် အချိန်ကာလမှာ သူ့ဖွင့်ပြောမည်
သာ။ မျိုးမြင့်တို့ကို မိလားပြီမို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက စကား
လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် အဆက်အသွယ် လုံးဝ မပြတ်သည့်အတွက်
အောင်ပိုင်ဟိန်းက သိပ်ကို ဝမ်းသာနေသည်။ နှင်းဆီငုံ
ကလည်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက မိမိကို တွေ့ချင်သေးသည့်
ဆန္ဒရှိသည့်အတွက် ရင်မှာ ကြည်နူးရသည်သာ။

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံး သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။
မျိုးမြင့်က နှင်းဆီငုံကို လှမ်းမေးသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး ပြန်တော့မှာဆို”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုမျိုးမြင့်၊ မေမေက ကောင်းကောင်း
နေမကောင်းတော့ နှင်းဆီ စိတ်မချလို”

“သမီးနဲ့ အမေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သည်း
သည်းလှုပ်ပုံ ကိုမျိုးရေ”

မြီးမြီးက နှင်းဆီငုံကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ဟဟနှင့် ပြောသည်။

“အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့”

မျိုးမြင့်က နားလည် သဘောမပါဘဲနှင့်ပြောသည်။
စကား တပြောပြောနှင့် ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ သည်။ အိမ်မပြန်ခင် အအေးတစ်ခုခု သွားသောက်သည်။

နှင်းဆီငုံတို့ကို အိမ်ရှေ့ အထောက် ပြန်ပို့ပြီး မျိုးမြင့်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြန်သွားသည်။

(၂)

ဗိုလ်တထောင်အိမ်မှနေ၍ နှင်းဆီငုံပြန်ခဲ့ပြီ။ ဒေါ်ကြည် ကြည်က သမီးလေး ပြန်ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာနေသည်။ အဖော်မဲ့ရှာသော သမီးလေးကို သနား၍ အစ်မဝမ်းကွဲ များဆီကို ပို့ရသော်လည်း သမီးလေးနှင့် ခွဲရသည်ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က လွမ်းနေသည်။

“မေမေ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သမီးလေးရဲ့၊ ဟိုမှာ ပျော်ခဲ့ရဲ့ လား”

“ပျော်ခဲ့ပါတယ် မေမေ၊ ဒီနှစ်သင်္ကြန် အရမ်းဝည် တယ်”

ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် အတူ ရင်မှာ ဝေဒိနာတစ်ခု ကပ်ငြိ
လာခြင်းကို မိခင်က မသိပါလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေက တစ်ပုံ
တစ်ပင်ပင် ရှိနေသည်။ အလုပ်များ လုပ်ရကိုင်ရနှင့်မို့
အောင်ပိုင်ဟိန်း အကြောင်းကိုပင် သေသေချာချာ မတွေး
အားပါ။

အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့
အကြောင်းများက သူ့ရဲ့ အတွေးတွေကို ပြည့်ဝစွာ လွှမ်း
မိုးထားသည်သာ။

နှင်းဆီရဲ့ အတွေးထဲတွင် သေသေချာချာ သိနေ
သည့်အသိက ရှိနေသည်။ ထိုအသိက မတွေ့ရသည့်ရက်တွေ
ကြာလေလေ၊ သူမရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက
နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ရောက်လာလေလေပါပဲ။

မတွေ့ရခါမှ ရင်မှာ ပို၍ တမ်းတလွမ်းမောစိတ်များ
ဖြစ်ရပြန်သည်။ အချစ်ဆိုသောအရာ သူမရဲ့ နှလုံးသားထဲ
မှာ စတင်အမြစ်တွယ်လာပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်မှသာလျှင် အောင်ပိုင်ဟိန်း
နှင့် ဆုံစည်းရကောမည်။ သူမရဲ့ အိမ်ကို အောင်ပိုင်ဟိန်း
လာမည်မဟုတ်သလို အလည်လည်းမခေါ်ရဲပါ။

သူမအပေါ်တွင် အစစ အရာရာ အလိုလိုက်နားလည်
သော မိခင်ဖြစ်ပေမယ့် အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် တွေ့ဆုံပေး
မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာရှိနေသော အချစ်ကြောင့်
အရာရာကို နှင်းဆီရဲ့က မပွင့်လင်းခဲ့တော့ပြီ။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်ကြည်က ရှာနိုင်ပေ့နိုင်စွမ်းရှိ၍
စီးပွားရေးက မချမ်းသာသော်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံအသင့်
အတင်ရှိနေသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှသော မိခင်ကြီးကို
နှင်းဆီရဲ့က သိပ်ချစ်သလို သိပ်လည်းလေးစားသည်။ သူမ
ကြောင့် မိခင်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာကိုလည်း
မလိုလားပါ။ အဘိအထည်များကို မီးပူထိုက်ရင်းနှင့်
နှင်းဆီရဲ့က တွေးနေသည်။

“သမီးလေးငေး၊ မေမေဈေးသွားဦးမယ်၊ ဘာတွေ
မှာဦးမလဲ”

မိခင်ကြီး ဒေါ်ကြည်ကြည် အနား ချက်လာသည်ကို
ပင် မသိလိုက်ပါလား။ အသိကြားမှ ပျာပျာဆလဲလှမ်း
ကြည့်သည်။

“ဪ... မေမေ ဈေးသွားတော့မလို့လား”

“အင်းလေ...”

“သမီး ဘာမှ မမှာတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို တံခါးလာပိတ်ဦး၊ ဒေါ်အေးက မေမေနဲ့
လိုက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မီးပူပလုပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ထ၍ တံခါးကိုလိုက်ပိတ်သည်။
အိမ်တစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း အတွေးများနှင့် ချာ
ချာလည်ရပြီပေါ့။

နှင်းဆီငုံရဲ့ ဖမ်းစားခြင်းကိုခံရသော အောင်ပိုင်ဟိန်း
ဓမ္မာလည်း အချိန်ရတိုင်း နှင်းဆီငုံကို သတိရနေသည်။
နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာကို မတွေ့ရလျှင်တောင်မှ အသံလေး
ကြားချင်သည်။

ခက်နေသည်က နှင်းဆီငုံရဲ့ အိမ်တွင်၊ တယ်လီဖုန်းက
ရှိမနေပါ။ နှင်းဆီငုံ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းသို့ မြန်မြန်
တက်ပါစေလို သာ မျှော်လင့်နေသည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် တွေ့ပြီးလျှင်၊ နှင်းဆီငုံအား သူမေတ္တာ
ရှိနေသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေသည်။
နပျိုလှပသော နှင်းဆီငုံက သူ့နှလုံးသားတွေကို ရုန်းမထွက်
နိုင်အောင် ဖမ်းစားနေသည်ပဲ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် မိန်းမ တော်တော်များများနှင့်
ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ ရင်မှာ လှုပ်ရှားမှုဆိုသည်
မှာ လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ နှင်းဆီငုံနှင့် ဆုံစည်းမိခါမှ သူ့နှလုံး
သားထဲမှာ ထူးခြားသော ခံစားလှုပ်ရှားမှု ရှိနေသည်။

တစ်ပောက်တည်း တမ်းတစိတ်များနှင့် ငေါင်ငေါင်
ကြီး ဖြစ်နေ၍ မျိုးမြင့်ထံသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

မျိုးမြင့်ကိုအိမ်မှာ တွေ့လိုက်ရ၍ တော်ပါသေးသည်

အလုပ်မှပြန်လာပြီး မျိုးမြင့်က ရေမိုးချိုးကာ အနား
ယူနေစဉ် ဖြစ်သည်။

“လာ...ပိုင်ဟိန်း”

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့သည်နှင့် မျိုးမြင့်က လှမ်း၍
နှုတ်ဆက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မင်းအိမ်မှာ ရှိလို့”

“ပြုံးဆီ သွားမလို့ စိတ်ကူးပြီးခါမှမသွား ဖြစ်လို့
လေ”

“မင်းတို့ဘဝကတော့ တကယ် ဟန်ကျတယ်ကွာ”

အားကျသလို ညည်းညူသလိုနှင့် ပြောလိုက်သော
အောင်ပိုင်ဟိန်းကို မျိုးမြင့်က ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာဖြစ်
နေတာလဲ”

ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာ
ချောချောကိုကြည့်ပြီး မျိုးမြင့်က မေးသည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ မွန်းမွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်
ကွာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် သက်သာ
မလားလို့”

ပြုံးငွေ့ ငွေ့နှင့် မျိုးမြင့်က အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကြည့်
နေသည်။

“ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ခံစားနေရလဲ၊ အရင်းအဘိုင်း
ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်တယ်၊ ပြောလေ”

“ငါ...ရည်းစား တစ်ခါမှမထားဖူးတာ မင်းသိပါ တယ်နော်”

“အေးလေ သိသားပဲ အဲဒါ တာဖြစ်သလဲ”

“ခလေ...ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ဘတ်ထဲ အချစ်ဆိုတာမျိုး ရှိလာပြီ”

မျိုးမြင့်က အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကြည့်ပြီး အားရပါးင တက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ပြီး၊ မျိုးမြင့် ကို ရှုထည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်းစကားက ရယ်စရာကောင်းလို့ ပေါ့ကွာ၊ စကား တွေချည်မနေပါနဲ့၊ ရောင်းရင်းတွေပဲ၊ သိုရင်း တိုင်း ပေါ့”

“ပြောမလို့ ပါပဲကွာ၊ ငါ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းကို သိစေချင် လို့ပါ”

“ကဲ...ပြော”

“ငါလေ... နှင်းဆီငုံ လေးကို ချစ်နေပြီကွာ”

“ဟေ့ ကောင်... ကြမ်းကြဲတော့ တကယ်ကလေးကိုး သွားကြတာကိုး”

“ကလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ခယ်... ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိပြီပဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ တကယ်ကို ပုံးပုံးနုနုလေးကိုမှ မင်းက ချစ်နေပြီဆိုပါတော့”

“ချစ်နေတာမှ အရမ်းပဲ ဆိုပါတော့”

“နှင်းဆီငုံ လေးကရော မင်းရဲ့ ခံစားချက်ကို သိပြီးပြီ လား”

“ဘယ်ကလာ သိရဦးမှာလဲ”

“ဒါဆို... သိအောင် လုပ်လိုက်လေ”

“သိအောင်လုပ်ဖို့ အခြေအနေက မပေးသေးဘူးလေ၊ နှင်းဆီငုံ လေးက သူ့အိမ် ပြန်သွားပြီဆိုတော့ အဆက် အသွယ်က လုံးဝပြတ်နေတယ်လေ”

“ဒါဆို ငါ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ပြော”

“မကူညီပါနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့ကြိုးစားမယ်၊ မကြာခင် နှင်းဆီငုံ လေး ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတက်မယ်၊ အဲဒီမှာ သွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“အေးလေ ဒါဆို အဆင်ပြေသားပဲ၊ လိုအပ်တဲ့အကူ အညီ ရှိရင်ပြော၊ ငါ့ရဲ့ ဝယ်မလောင်းလေးနဲ့ မင်းလိုလူမျိုး ကို သဘောမတူရော မရှိပါဘူးလေ”

“သူ့ကို ငါ တကယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးတာပါကွာ”

“ငါ ယုံပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို နှင်းဆီငုံ လေးနဲ့ နီးစပ် စေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အိမ်ကရော”

“ငါ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ငါ့သဘောကျပဲ ရွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ပိုင်ရင်တော့ လုပ်လေ”

“နှင်းဆီငုံ”ကို ငါချစ်တာပဲ။ သိတယ်ကွာ၊ တခြား
ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်သေးဘူး”

အောင်ပိုင်ဟိန်း သည် မိန်းမ ကိစ္စ ကင်းရှင်းသည်ကို
သူငယ်ချင်းရင်းများဖြစ်သော မျိုးမြင့် သိရှိပြီးသားပါ။
နှင်းဆီငုံ အပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက်စွဲလွမ်းသည် ဆိုတာ
ကိုလည်း ခန့်မှန်းမိသည်။

“မင်း စိတ်ချမ်းသာမှု ရပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်ပါ
တယ်”

“ဒါနဲ့ နှင်းဆီငုံ လေးရဲ့ အမေက ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး
နော်”

“အန်ထီ ကြည့်ကြည့်က သမီး အလိုကို တော်တော်
လိုက်တာကိုတော့ သိတယ်”

“အရေးအကြီးဆုံးက နှင်းဆီငုံ လေးနော်၊ ငါ့ရဲ့
အချစ်ကို သူလက်ခံပါ့မလား မသိဘူး”

“မင်းက အာမှ ငြင်းစရာရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မျိုးမြင့်ရာ၊ မင်းက တကယ့်ကို
အားပေးတဲ့ လူပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံနေတဲ့ မင်း
ကို ဘယ်မိန်းကလေးမျိုးမဆို သဘောကျမှာပဲ”

“ငါလိုချင်တာက ငါ့ရဲ့ အဆောင် အယောင်ကို မက်
မော ခဲ့မိမ့် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ့ကို ချစ်တာကိုပဲ လိုချင်
တာ”

“အဲဒါကိုလဲ ရမှာ သေချာပါတယ်ကွာ”

“ငါအလိုချင်ဆုံးက မွန်မြတ် သန့်စင်တဲ့ အချစ်တစ်ခု
စည်းပါ”

“ရမှာပါ ပိုင်ဟိန်းရာ”

“မင်း အပြင်သွားစရာရှိ သွားပါ”

“မသွားပါဘူး၊ မင်း..... အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောလို့ ရတယ်”

သွားစရာရှိတာကို သူ့ကို အားနာပြီး မသွားမှာစိုးပြီး
အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“ဒါဆို.... ငါ အေး အေး ဆေး ဆေး နေလို့ ရတယ်
ပေါ့”

“သိပ်ရတာပေါ့”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြန်ရန် စိတ်မကူးသေးပါ။ မျိုးမြင့်
နှင့်အတူ နှင်းဆီငုံ အကြောင်း ဇော်တော် များများကို
ပြောဖြစ်သည်။

ရင်ထဲမှ ဝေဒနာပြပွဲလေး တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရ၍
မျိုးမြင့် အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် သူ့ ရင်တွင်း
မှာ ပေါ့ပါးမှု တစ်ခုကိုတော့ ရရှိလိုက်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကလည်း နှင်းဆီငုံကို သိပ်ပြီး ငွေချင်
နေသူပါ။ နှင်းဆီငုံနှင့် တွေ့ဆုံရမည့် ရက်ကိုလည်းလက်ချီး
ပြီး စောင့်မျှော်နေသူပါ။

ကွန်ပျူတာ သင်တန်းသို့ နှင်းဆီငုံ... သည်နေ့ နေ့
လာမည် ဆိုတာ သိသည်။ သိပ်ပြီးလည်း စောင့်ချင်သည်။
နှင်းဆီငုံ ထံသို့ သူ့ စိတ်အစဉ်ကလည်း လုံးလုံးလျားလျား
ကြီး ရောက်နေသည်။

ဒါပေမယ့် အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု
က ရှိနေသည်။ အရေးပေါ် ပြစ်လာသော အလုပ်ကိစ္စ
ကြောင့် သိပ်ပြီး တွေ့ချင်သော နှင်းဆီငုံထံသို့ မသွားနိုင်
အောင် ရှိနေသည်။

နှင်းဆီငုံတစ်ယောက် သူ့ကို မျှော်နေလေမလားလို့
ထိပ် ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး တွေးလက်မိသေးသည်။ နောက်
ထစ်နေမှာတော့ နှင်းဆီငုံထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်ကမြိုက် သွား
ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

(၇)

နှင်းဆီငုံက ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကို စတင်၍ တက်
ပါပြီ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သင်တန်း တက်တက်ချင်း
မှာ ရောက်မလာပါ။

သင်တန်း စတက်မည့် နေ့ကို သိထားပါလျက် ရော
မလာခြင်းသည် သူမကို မေ့နေ၍လား၊ အလေးမထား
လား၊ ဒါမှမဟုတ် အေးမလပ်၍လားလို့ နှင်းဆီ
တွေးနေသည်။

သင်တန်းချိန်ပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အောင်
ဟိန်းရှဲ့ အရပ်အယောင်ကိုမျှ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

* * *

* * *

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်း ဆင်းချိန်မှာ နှင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်းများ လာလေ့မလားလို့ မျှော်လင့်နေသည်။

မျက်လုံးလေးကို ဝေ့ဝဲကြည့်အလိုက်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့ နှလုံးသားလေး အလန့်တကြား ထခုန်သည်။

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက အနားယူလျှင်လျှင်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာသည်။ တမ်းတလွမ်းမေးရသော မျက်နှာလေးကို တစ်နှိုက်မက်မက် မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုယ်လာစောင့်နေတာ”

ပြောစရာမလိုအပ်ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် စကားစ ရှာမထိုစကားကိုပြောလိုက်သည်။ အရမ်းကိုစိုလက်ပြီး နက်နက်နေသော အကြည့်များကို မခံစားရဲ၍ နှင်းဆီငုံက မျှလွှာလေး ချနေလိုက်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေး ခုဘယ်သွားမှာလဲ”

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့”

အသံချိုနဲ့လေးက သူ့ရဲ့နှလုံးအိမ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ခါဆို၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေတို့မြင်ရင် တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်”

“အိမ်နားမရောက်ခင်အထိလေ၊ ပို့ပေးမယ်ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

မဝံ့ရဲစွာနှင့် နှင်းဆီငုံကငြင်းလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကားစီးရမှာကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။

“တစ်နေရာမှာ တစ်ခုခုဝင်စားပြီး ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ နှင်းဆီငုံလေး အိမ်မရောက်ခင် ဆင်းချင်တဲ့နေရာမှာ ဆင်းပေါ့”

ချီတုန်ချတုန်စိတ်ဖြင့် နှင်းဆီငုံက ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အရမ်းကိုလှုပ်ရှားနေသည်။

“လာပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ သူများတွေ ကြည့်နေကြပြီ၊ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာရပ်နေလို့ မကောင်းဘူးလေ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ခပ်လော့လော့လေး ခေါ်သည်။ သူ့ကားပေါ်ကို တက်သွားဖို့သာရှိသည်မို့ နှင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ကား ပါဂျာပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။

နှင်းဆီငုံလေး ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ဘယ်မှာသွားစားချင်လဲ”

မြတ်နိုးကြင်နာသောအကြည့်များနှင့် နှင်းဆီငုံကို ငုံ့မိုးငုံ့ကြက်ရင်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက မေးသည်။

“နှင်းဆီဖုမသိတာ”

“ဒါဆို၊ တော်ဝင်နှင်းဆီကို သွားမယ်နော်”

တမင်သက်သက် ထိုစားသောက်ဆိုင်ကို အောင်ပိုင်
ဟိန်းက ရှေးလိုက်ခြင်းပါ။ သူ့ရင်ခွင်နန်းမှာ မြတ်မြတ်
နိုးနိုးတွယ်ရှိကင်ငံနေသော ပန်းမကိုဋ်သည်လည်း တော်ဝင်
သည့် နှင်းဆီခဲလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

စားသောက်ဆိုင် တွင်းသို့ မဝင်ရဲသော နှင်းဆီကို
အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါါခဲ့သည်။ စားစသောက် ဖွယ်
များကိုမှာသည်။ နှင်းဆီခဲရဲ့ သက်တမ်း မှာ သည်
စားသောက်ဆိုင်သို့ ဝင်စားရခြင်းမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိ
ဖြစ်သည်။

ချောတာ စနစ်ကျသော မိခင်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ
ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်မို့ အပိုဝင်ငွေ သုံးဖို့ဆိုသည်မှာ နှင်းဆီ
အတွက် ရှားပါးသော အခွင့်အရေးပါ။

“နှင်းဆီခဲလေး စားနော်”

“ဘာလို့ အများကြီး မှာတာလဲ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း
ရယ်”

“နှင်းဆီခဲလေးကို စားစေချင်လို့ပေါ့”

ရှုန်းလဲသော အကြည့်များကြောင့် နှင်းဆီခဲရဲ့
လေး ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင်လူးလွန်းသွားသည်။ နှင်းဆီ
ပန်းကန်ထဲသို့ စားသောက်ခံစားမှုများကို ထည့်ပေးနေ
နှင်းဆီခဲမှာ စားရတာပင် ရှက်နေသည်။

“နှင်းဆီခဲလေး ပြန်သွားပြီး ကိုယ် ပြုံးပြုံးလို့ အိမ်
ထောက်သေးတယ်၊ နှင်းဆီခဲလေးကို မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲ
မှာ ဟာသွားတပဲကွာ”

နှင်းဆီခဲရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ တိုးခုန်သွားရပြန်ပြီပေါ့။
အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် သူမကို သတိရနေသည်ဆိုသောအဖြစ်
တ ရင်ကို သိမ်သိမ်ခွန်စေပါလား။

“နှင်းဆီခဲလေးနဲ့ သိပ်ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ နှင်းဆီခဲ
လေးရဲ့ အိမ်ကိုလဲ လာတွေ့လို့ မရဘူး မဟုတ်လား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ စကားလမ်းကြောင်းတွေ ဘယ်သို့
ဦးတည်နေပြီဆိုတာကို မိန်းကလေးတို့ဘက်အပ်သော အသံ
ညာနှင့် ခန့်မှန်းနေမိသည်။

“နှင်းဆီခဲလေးကို ရင်မှာ ဘာကြောင့် ဒါလောက်
ထမ်းတနေရလဲ ဆိုတာကို အဖြေရှာကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်
ရင်မှာ သိပ်ကို ထင်ရှားပြတ်သားတဲ့အဖြေကို ရလိုက်တယ်”

နှင်းဆီခဲရဲ့ ရင်မှာ ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင်ပင် လှုပ်ရှားစ
ပြုနေပြီ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှာကားတွေက ကြည့်နှူးဆွတ်ပျံမှု
ကို ဖြစ်စေသလို ဆက်လက် ကြားရမှာလည်း ရင်ထဲမှာ
ဦးဦးထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ နှင်းဆီခဲလေးကို ကိုယ် မြတ်
မြတ်နိုးနိုး နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

နှင်းဆီခဲ၏ နှလုံးသားထဲမှ ချစ်လိပ်ပြာလေး တဖျတ်
ရယ် တောင်ပုံခက်သွားသည်။ ရှက်သွေးများ မျက်နှာ
လှုပ်ပြင်လုံးမှာ ပက်ဖျန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ဗုဒ္ဓတည်မတ်သော အကြည့်များ နှင်းဆီငုံ ရှဲ့မျက်နှာ
ပေါ်မှာ ကျရောက်နေသည်။ ရှက် မျက် ဝန်း လေး က
အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ မျက်နှာကို မော် မကြည့်ရဲအောင် ရှိနေ
သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်”

နှလုံးသွေးတွေ ရပ်တန့်သွားမတတ်ပင် နှင်းဆီငုံ
ရင်ထဲမှာ တုန်ယင်လှိုက်မောသွားသည်။

“တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်နဲ့ နှင်းဆီငုံလေးက
ရှူးရှူးမူးမူး ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရပါပြီကွယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ ချစ်စကားများက ငြိမ်ညောင်းသော
စမ်းရေစီးသံလိုပါလား။ အေးမြစွာ စီးဝင်လာသော
ချစ်စကားများကြောင့် နှင်းဆီငုံ ရင်မှာ ကြည်နူး
ဆွတ်ပျံ့နေသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးရှဲ့ အချစ်ကိုလဲ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်
တယ် အဖြေကို မလောပါဘူး၊ နှင်းဆီငုံလေး သေ
ချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးပါနော်၊ ကိုယ် စိတ်
လက်ရှည် စောင့်နေပါမယ်”

“နှင်းဆီငုံလေးကို အုရမ်းချစ်လို့ - နှင်းဆီငုံလေး
အချစ်ကိုလဲ ကိုယ်သိပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
နှင်းဆီငုံလေး စိတ်ချမ်းသာသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ဆုံးဖြတ်ပါ၊ နှင်းဆီငုံလေး ပျော်ရွှင်တာ ကိုယ်မြင်
ပါတယ်”

သိပ်ရှက်နေသော မျက်နှာနုနုလေးကို ကြည့်ပြီး၊ ရင်မှာ
အနားကြင်နာစိတ်တွေ၊ ဝေဖြာနေသည်။ အတွေ့အကြုံ
မရှိသေးသော နုနုနယ်နယ် မိန်းကလေးကို ချစ်စကား
များ ပြောရသည်ကိုလည်း အားနာသနားလာသည်။

“နှင်းဆီလေး သိပ်ကိုအနေရခက်နေပြီ၊ ကိုယ့်စကား
တွေကို ရုပ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စကားတွေကို
မမေ့လိုက်နဲ့နော်၊ နှင်းဆီငုံလေး သေသေချာချာ စဉ်းစား
ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

ကြင်နာ စာနာတတ်သော ယောက်ျားကောင်း တစ်
ယောက် ဆိုတာကို နှင်းဆီငုံက သိရှိလိုက်ရပြန်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးဆီကိုတော့ နေ့တိုင်းကိုယ်ရောက်လာ
ခဲ့မယ်၊ နှင်းဆီငုံဆီက အဖြေမရခင်၊ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ
တွေ့ကြဆုံကြမယ်လေ”

နှင်းဆီငုံ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။ ဖြေစရာမလိုအောင်
ပင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက အကွက်စေ့စေ့ စီစဉ်နေသည်။

“အအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ နှင်းဆီငုံလေးကို
ကြည့်ရတာ၊ သိပ်ကို ရင်ပူသွားစာယီထင်တယ်”

နှင်းဆီငုံရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးပေါ်ဝယ် ရှက်ပြုံးငွေ့ငွေ့
လေးသန်းသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရွှေသို့တိုးပေး
လိုက်သော အအေးခွက်ထဲမှ ပိုက်ကလေးကို စုပ်ယူလိုက်
သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးက တက္ကသိုလ်တက်မှာဆိုတော့၊ ဘာ
ဆိုင်ယူမှာလဲ”

“အောင်စာရင်း မထွက်သေးဘူးလေ....”

ပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် နှင်းဆီငုံက ဖြေသည်။

“အောင်မှာပဲ မဟုတ်လား...”

“အောင်တော့ အောင်မှာပေါ့၊ အမှတ်က ရှိသေးတယ်လေ”

“နှင်းဆီငုံလေး ဘာဝါသနာပါလဲ”

“ရိုးရိုးဘွဲ့လောက်ကိုပဲရမှာမို့၊ ရတဲ့လိုင်းကိုပဲဝါသနာပါလိုက်တော့မယ်လေ”

ချစ်စရာအဖြေလေးမှာ သူ့သာယာစီးဝင် သွားရပြန်သည်။

“ဆိပ်ကြာလို့ မဖြစ်လို့၊ နှင်းဆီ ပြန်ချင်ပါပြီ”

“ရတယ်လေ၊ အဲဒီအအေးလက်စသတ်လိုက်ပြီးရင် ကြတာပေါ့”

စားသောက်ပြီး ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပေးကာ၊ တော်ငူ နှင်းဆီမှနေ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“နှင်းဆီကို ကားမှတ်တိုင်မှာပဲ ချပေးနော်”

“အိမ်နားက ကားမှတ်တိုင်မှာ ချပေးမယ်လေ”

“သူများတွေ မြင်လိမ့်မယ်”

“မှတ်တိုင်နဲ့အိမ်က လှမ်းတယ်ဆို နှင်းဆီငုံလေး မမြင်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီလောက်ထိတော့ ကိုယ် အပေါ် မှကပ်နဲ့လေ”

နှင်းဆီငုံက ခွန်းတုံ့စကား မပြန်သော်လည်း မျက်နှာ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ရှိနေသည်မို့၊ သဘောတူလက်ခံသည်လို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ယူဆလိုက်သည်။

ကားမှတ်တိုင်မရောက်တရောက်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက စားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ....နှင်းဆီငုံလေး ကိုယ်သွားမယ်နော်၊ မနက်ပြန်လဲ ဆင်တန်းရှေ့မှာ ကိုယ်ရှိနေမှာပေါ့”

နှင်းဆီငုံက ကားပေါ်မှ သွက်သွက်ဆင်းသည်။ ဘေးဘီ သိုလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် အကြည့်လေးနှင့် ဝေဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ နေဆင်းပြီး ခြေလှမ်း သွက်သွက်တွေဖြင့် ဘေးဂိတ်နှင့် ဝေးရာသို့ လှမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်နှင့်စာမျှ နက်နဲသိမ်မွေ့စွာ တွယ်တာမိသော မိန်းမ လှေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ပြီး၊ မြင်ကွင်းမှ ပျောက် သွားမှ ကားကို စုန်နှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ခန့်ခြင်းများစွာနှင့် အိမ်သို့ သွက်သွက်ကြီး နှင်းဆီ ငုံ့က လှမ်းခဲ့သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ချစ်စကားများ နှလုံးသားထဲမှာ ထွယ်ငြိပြီးပါလာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် တွေ့ရမည့်
အရေးကို ကြုံတွေးပြီး ရင်ခုန်ခြင်းက ဖြစ်လိုက်သေး
သည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် သင်တန်းမဆင်းမီမှာပဲအောင်ပိုင်
ဟိန်းက ကြုံပြီး ငံ့ထက်နေသည်။ သင်တန်းရှေ့တည့်တည့်
မှာ မစောင့်ဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှနေ နှင်းဆီငုံကို စောင့်နေ
သည်။

နှင်းဆီငုံ ထွက်လာမည့် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ့
ကြည့်အာရုံကို စုပုံပြီး မှီထားသည်။ သင်တန်းသားတွေ
ဆင်းလာကြပါပြီ။ နှင်းဆီငုံကို မျက်ဝန်းတွေက အပြေး
အလွှား ရှာသည်။

နှင်းဆီငုံက နောက်ဆုံးကပါလား။ နှင်းဆီငုံကတမင်
နောက်ချိန်နေခြင်းသာ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း လာကြိုသည်ကို
ခြားသူများကို မသိစေချင်ပါ။

နှင်းဆီငုံကို တွေ့သည်နှင့် နှင်းဆီငုံအနားဆီသို့ အောင်
ဟိန်းက လျှောက်သွားသည်။ ပူးပူးစင်စင် မျက်နှာလေး
တမ်းတလွမ်းမောစွာ ကြည့်နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှေ့
တည့်က သူမရှဲ့ စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားစေသည်။

(၂)

နှင်းဆီငုံ တစ်ယောက် ထိုနေ့ညက အတွေးခေါင်
အိပ်မပျော်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ ချစ်စကားကိုသာ
တွင် တစ်လည်လည် ကြားယောင် ခံစားနေရသည်။

ချစ်သည်ဆိုသော စကားစုလေးကို တွေးမိလေ
ရင်ထဲတုန်ခါ လိုက်မော့သည်မှာလည်း အခါခါပဲ
အောင်ပိုင်ဟိန်း အပေါ်မှာ မေတ္တာသက်ဝင်
တာ မိမိကိုယ်မိမိ သိရှိလိုက်ရပါပြီ။ ချစ်တုံ့ပြန်ဖို့အ
တော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားချင်ပါသေးသည်။

အိပ်ပျော်ခြင်းကို နှင်းဆီငုံက ကြိုးစားပြီး
လိုက်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးက နောက်ဆုံးမှ ဆင်း လာ တာ ကို ကိုယ်က သင်တန်းမျှား မတက်ဘူးလားလို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားတာပဲ”

မျက်နှာပြုံးပြုံးလေးနှင့်သာ သူ့ကို တစ်ချက် ပေးကြည့်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကားအနားဆီသို့ လျှောက်သည်။ နှင်းဆီငုံကပါလိုက်ခဲ့သည်။ ကားနားရောက်သော ကားပေါ်မတက်သေးလဲ နှင်းဆီငုံက ခြေလှမ်းတွေ တန်လိုက်သည်။

“ကားပေါ်တက်လေ နှင်းဆီငုံလေးရှဲ့”

“နှင်းဆီဘာသာပဲ ပြန်မယ်”

“မဟုတ်တာ နှင်းဆီငုံလေးရာ၊ ကိုယ်က တမင် လာကြတာပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း... နေ့တိုင်းလိုက်မိစီးချင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ ကားစီးရတာနဲ့ အားနာပါးနာ ပြန်ကြိုက်မှာ စိုးလို့လား”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုတက်လေ၊ သူငယ်ချင်းရှဲ့ကားဆိုတာ စီးကောင်းပါတယ်၊ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား”

နှင်းဆီငုံက ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးမျက်နှာလေး အောင်ပိုင်ဟိန်းက အမိအရ ငှုမိုးကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ကားပေါ်တက်ပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

နှင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်း ဖွင့်ပေးလာသော ကားပေါ်တက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဘီးကို စုလှိမ့်ပြီ။

“ဒီနေ့ အိမ်ပြန်မှာနော်၊ ဘယ်မှ မသွားဘူး”

“စိတ်ချ ... နှင်းဆီငုံလေးကို ခိုးမပြေးသေးပါဘူး၊ ဆိပ်ပဲ ပြန်လိုက်ပို့ ပေးမှာပါ”

ငယ်ဟုဟဖြင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက နောက်ပြောင်လိုက်တော့ နှင်းဆီငုံ ရဲ့ မျက်နှာလေး ရဲရဲတွတ်သွားရပါတော့သည်။

“တစ်ခုခု စားပါဦးလား နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း...”

“ခု မစားသေးရင်၊ ရည်းစားတွေဖြစ်တော့ စားရမယ်နော်”

“ဟာ... ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

နှင်းဆီငုံကိုတွေ့လျှင် နောက်ပြောင် ကျီစယ်ချင်သော စိတ်ကို သူ အကြံပြုနေသည်။ သည်လို နောက်ပြောင်လိုက်လျှင် ရှက်သွေးစို့သွားသည့် မျက်နှာလေးကိုလည်း သူ ခြည့်မဝအောင် ခံစားရသည်လေ။

“နှင်းဆီငုံလေးက သိပ်ရှက်တတ်တယ်နော်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ အကြည့်မှနေ သူမရှဲ့ မျက်နှာရဲရဲသေးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတင့်ရဲသော သူ့အပေါ် လိုက်လျှောဖော်ရွေလွန်းသော မိန်းမတွေနှင့် သူ တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်လေ။ အတွေ့အကြုံရှိပြီး သူ့ကို

အမိအရ ဖက်တွယ်ချုပ်နှောင်လိုသည့် မိန်းမများက များသည်လေ။

နှင်းဆီငုံ ရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်သော စိတ်ခတ်။ လှပသန့်သော သော ရုပ်ရည်က အောင်ပိုင်ဟိန်းအတွက် ရှားပါးသော စွဲမက်စရာအဖြစ် ထူးခြားနေသည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော နှင်းဆီငုံ ရဲ့ အချိုးခံ စိတ်ခတ်လေးကို ပို၍ နှစ်သက် မြတ်နိုးနေမိခြင်းပါ။

ကားကို တမင်သက်သက် နှင်းဆီငုံနှင့် တွေ့ဆုံရမည့် အချိန် ကြာမြင့်အောင် ဖြည်းဖြည်း မောင်းသော်လည်း ခရီးလမ်းဆုံးကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ဟာ...လမ်းကလဲ တိုရန်ကော”

မှတ်တိုင်မရောက်ခင်မှာ ရပ်ပြီး စိတ်ညစ်ညူးစွာ ညည်းတောင်းသည်။ နှင်းဆီငုံလေး ပြုံးမိပြန်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ တွေ့နေရရင် အချိန်တွေက သိကုန်ဖို့ မြန်တာပဲ”

“နေမင်းကြီးက ပုံမှန်အတိုင်း လှည့်ပတ်နေသလို လက်တံတွေကလဲ ပုံမှန်အတိုင်း ရွေ့လျားနေတာပါ”

“ကိုယ်ကတော့ နာ ရီ ငှက် တံ တွေကို တစ်ယေယောက်ကများ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီလားလို့”

“ကဲ...သွားမယ်နော်”

“မနက်ဖြန် ကိုယ်လာဦးမယ်နော်”

ချစ်သူတို့ရှိ သဘာဝ မဟုတ်မဟုပ် စကားလေးတွေနှင့် ကြည်နူးခြင်းကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖန်တီး ယူလိုက်သည်။ အလျင်က သူ့ပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့သောစကားစုကို ပြေး၍ အမှတ် ရလိုက်သည်။

သမုဒ္ဒရာရေကို မင်ရည်ဖျော်ပြီး မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးကို ကလောင်လုပ်ကာ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို စက္ကူလုပ်ပြီး ချစ်စကားတွေ ရေးသိပ္ပံချင်သည်ဆိုတာကို ပိုရန်ကောလို့ ထင်မိခဲ့သည်လေ။

နှင်းဆီငုံ ကိုချစ်တတ်လာခါမှ ထိုစကားစုသည် မလွန်ပါလား။ သူ့ ရင်ထဲမှ မေတ္တာဘွဲ့ကို ရေးသီရလျှင်ဖြင့် သည် စကြာဓဉ္ဇာကြီးက လောက်မှလောက်ပါ့မလားလို့ ပင် ထင်လိုက်မိသည်။

ပြန်မည်လို့ နှုတ်ဆက်သော နှင်းဆီငုံ ရဲ့ မျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း အထွေးလွန်နေသည်။

“နှင်းဆီ သွားမယ်နော်”

နှင်းဆီငုံက ထပ်၍ နှုတ်ဆက်မှ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရွက်ရယ် ရယ်သည်။

“ကောင်းပြီ နှင်းဆီငုံလေး၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ်နော်”

နှင်းဆီငုံက တုံ့ပြန်စကားမဆို။ အပြုံးငွေငွေလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှ ချစ်တတ်သော

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ နောက်သို့ ရင်ကို ဖောက်
ထွက်ပြီး လိမ့်ဆင်းပါသွားသလိုပါပဲလား။

“ဟူး...မင်းနဲ့ ခွဲခွာရလေတိုင်း ဘာကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့
ရင်မြင်ကြီးက ဟင်းလင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်”

မကျေမနပ်နှင့်အသံတိတ်ညည်းတွားပြီး ကားကိုစက်နှိုး
ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်တွေအားလုံး မင်းရဲ့အပါးမှာ ကျကျန်
ရစ်ခဲ့ပါပြီ နှင်းဆီငုံ့လေးရယ်”

* * *

ထိုနေ့ညနေက ပြုံးပြုံးနှင့်မုန်းမုန်းတို့ ညီအစ်မ နှစ်
ယောက် နှင်းဆီငုံ့အိမ်ကို ရောက်လာကြသည်။ လူကြီး
တွေနှင့် စကားပြောကြပြီးနောက် ညီအစ်မ သုံးယောက်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည့်အခါမှ ပြုံးပြုံးကစကားစသည်။

“နှင်းဆီလေး၊ နင့်ဆီကို ကိုအောင် ပိုင် ဟိန်း လာ
သလား”

နှင်းဆီငုံ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ပြုံးပြုံးတို့ကို မညာ
ချင်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမှာလည်း သိပ်ကို ရှက်
နေသည်။

“ဟင်အင်းမလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

“အဲဒီလူကြီး နှင့်အပေါ်မှာ ကြော်နေပြီဆိုလား”

“ဟာ...မမပြုံးကလဲ ပေါက်ကရတွေ ပြောပြန်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုမိုးမြင့်ကို သူပြောပြတယ်၊
ကိုမိုးမြင့်က သိပ်ကိုသဘောတူနေတာ သိလား”

နှင်းဆီငုံ့ရင်မှာ လှုပ်တော်သွားပြန်သည်။ အောင်ပိုင်
ဟိန်းက မိမိကိုချစ်နေသည့် အကြောင်းကို အားလုံးကို
လျှောက်ပြောနေပြီသား။

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်၊ မိန်းမ
မရွပ်ဘူး၊ အသောက်အစား ကင်းတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးက
ရှားတယ်သိလား”

“မမပြုံးက ညွှန်းလှချည်လား”

“နှင်ပဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ပြီး ပြောတာ
လေ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကြီးလာရင် ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကိုမှ ယူမယ်
ဆိုတာလေ၊ ဆင်းရဲတာကို သိပ်ဖုန်းတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝ
ထဲမှာ မနေချင်ဘူးဆို”

နှင်းဆီငုံ့က ရှက်ပြုံးလေးနှင့်အတူ ပြုံးပြုံးရဲ့စကားကို
မြန်၍ချေပသည်။

“အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးမို့ မတွေ့တော့တတ်ဘဲ
ပြောတာပါ”

“နှင်းဆီငုံရယ်၊ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ နှင်းဆီစိတ်ကူးယဉ်
မင်းသားလေးက အောင်ပိုင်ဟိန်းပဲ၊ သိပ်ပြီးမူမနေနဲ့ဦး
နော်”

နှင်းဆီငုံကို အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် သိပ်ပြီး သဘောတူ
နေသော အစ်မတွေက နောက်ပြောနေကြသည်။ ငယ်
ငယ်က ကလေးမိမိ ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် ပြောခဲ့သော စကား
များကို နှင်းဆီငုံမေ့ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ပြုံးပြုံးက အစဖော်ပေးလိုက်မှ စိတ်ကူးယဉ် ပြောခဲ့
သည့် စကားလေးတွေကို ပြန်၍သတိရမိသည်။ ငယ်ငယ်က
သိပ်ပြီးချမ်းသာချင်သည့် စိတ်ကိုလည်း ပြန်ပြောင်း သတိ
ရလိုက်မိပြန်သည်။

“ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲတွင် လှပသော အိမ်အသုံး
အဆောင်များနှင့် ကား များ ကို တွေ့လျှင် ကလေးပီ
မက်မော သာယာခဲ့သည်။ ဒါ့ကြောင့် ကြီးလာလျှင်
ချမ်းသာသော ယောက်ျားကိုယူမည်လို့ စိတ်ကူးယဉ်စွာ
ပြောခဲ့သည်ပဲ။

ခုတော့ အောင်ပိုင်ဟိန်းဆိုသောသူသည် မိမိငယ်စဉ်က
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာထဲမှ မင်းသား
လေးပါ။

ထိုမင်းသားလေးက မိမိကိုလက်လှမ်းပြီး ဘဝအပေး
မှုန်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ ကမ်းလှမ်းနေပါပြီ။ နှင်းဆီ
ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလို ကမ်းလင့်သောလက်ကို မနှေးတမ်း
ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှင်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုသို့ အခွင့်
အရေးတွေရှိနေပေမယ့် နှင်းဆီငုံက မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။
ငယ်စဉ်က ထည့်မတွက်ခဲ့သော နားမလည်ခဲ့သည့်အချစ်
ကို ခုမှ နှင်းဆီငုံထည့်တွက် နားလည်နေရပြီ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို စီးပွားရေးတွက်ကိန်းနှင့် သင်္ချာ
တွက်သလို မတွက်ချင်ပါ။ ဦးနှောက်နှင့် ဆုံးဖြတ်သော
အချစ်ထက် နှလုံးသားဖြင့် ချိန်စက်ဆုံးဖြတ်သော အချစ်ကို
နှင်းဆီငုံ လိုလားပါသည်။

“ငေးလှချည်လား နှင်းဆီငုံရယ်”
လှင့်သွားသော စိတ်အစဉ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်ပြီး
ပြုံးပြုံးကို သွားဖြဲပြလိုက်သည်။

“ဘာလဲ၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းအကြောင်း စဉ်းစားနေပြီ
လား၊ သူ့ကို လက်ခံတော့မှာလား၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းက
သိပ်ချမ်းသာတာ သိလား”

“ချမ်းသာတာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ လူတစ်ယောက်ကို
လက်မခံချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာပါရဦးမှာလဲ”
“အချစ်မပါဘဲ ဘယ်လိုအိမ်ထောင်ရေးကိုမှ နှင်းဆီငုံ
မစဉ်းစားချင်ပါဘူး မမပြုံးရယ်”

“ဪ...ငယ်ငယ်က စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်လေးတွေ
ပြောင်းသွားပြီဆိုပါတော့”
“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ်က တကယ်ရှိသင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

လူငယ်ပေမယ့် အတွေးအခေါ်မသေးငယ်သော ညီမကို ပြုံးပြုံးတို့ညီအစ်မက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကပွင့်ပြောရင်၊ မမပြုံးတို့ကို အသိပေးဦးနော်၊ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်မချစ်လိုက်နဲ့”

“ဟာ...မမပြုံးကလဲ”

နှင်းဆီငုံက ရှက်သွားပြီး ပြုံးပြုံးရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပစ်တုန်းလိုက်သည်။

“မမပြုံးတို့ အားလုံးက နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းနဲ့ သဘောတူပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ လက်မထပ်စေချင်သေးဘူး”

“မမပြုံးကြီးကလဲနော်၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိ၊ မုန့်ဆီကြော်ဖြင့် မကြော်ရသေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနာ တည့်ပါ့မလား၊ လုပ်နေတယ်”

“ကြိုပြောထားရတာပေါ့”

နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြနှင့် အချိန်တွေ တော်တော်ဖြုန်းပြီးမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်သွားကြသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်ဖို့ နှင်းဆီစိတ်ထဲမှာ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနေသည်။

“နောက်တစ်ခါ သူ့အဖြေတောင်းရင်၊ ငါပေးလိုက်တော့မယ်...”

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလို လူမျိုးကိုဆိုရင် မေမေတို့ ငြင်းကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိခင်ရဲ့ အလိုလိုက်မှုအပေါ်မှာ နှင်းဆီငုံက ပိုပိုသာသာ လှေး တွက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲက”

“မင်းဘိုးအေထဲမှပဲ ချက်ချင်းငြီး အပြေးပေးမလား၊ မိန်းကလေးပဲ ထူနွဲ့ဆည်ဦးမှာပေါ့၊ စဉ်းစားဦးမှ ပေါ့”

“အချစ်တစ်ခုကို တုံ့ပြန်မယ့် အချစ်အတွက် စဉ်းစား ထုတ်ပေးမလို့တော့ တုံ့ပြန်ဖို့လဲ အချိန်မလိုဘူးလို့ ငါထင်ထား တယ်လေ၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ရှိနိုင်ပြီးသား၊ ဒါမှ ဆုတ် လုံးဝ မရှိသေးတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီဒဿနဆရာနဲ့တော့ ခက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ မရတာ၊ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဖြစ်လာတာပဲ၊ အဲဒီအတွက် အိမ်ပြီး ခေါင်းခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားစရာ မလိုဘူးလေ”

“နှင်ဆီဝိုက်က မိန်းကလေးဆိုတာလဲ မမေ့နဲ့ဦးလေ၊ အတော်ရလုံးနဲ့ ပုံပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ ကိစ္စကို သူ့စဉ်းစား တာ၊ တရားပါတယ်”

“ငါကလဲ မတရားဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှင်ဆီဝိုက်လေးရဲ့ အချစ်လေးကို ငါအမြန်ဆုံး ဖိုင်ဆိုင် ခဲ့ပြီ၊ သူ့ကို သနားလဲသနားတယ်ကွာ၊ ငါ့အလိုတစ်ခု နှင်ဆီဝိုက်က သူ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်သွားမှာကိုလဲ မလိုလား ပါဘူး”

“နှင်ဆီဝိုက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အိမ်ပြီးနားလည်း စာနာ တတ်၊ ချစ်တတ်လို့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

(၁၀)

မျိုးမြင့်နှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ငါ တွင်းမှ ဝေဒနာတွေကို ကြေညာပြန်သည်။

“နှင်းဆီဝိုက်လေးကို ငါ ချစ်ရေးဆိုပြီးပြီ၊ သူ့ဆီ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရသေးဘူးကွာ”

ညည်းညည်းညူညူနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။ “မင်း ဖွင့်ပြောတာ၊ ဘယ်မလောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“သုံးရက်ရှိသွားပြီ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မျိုးမြင့်က ငါ လုံးကဲ့မတတ် ရယ်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မကြည်သ မျက်နှာထားနှင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။

ထေ့ပြုံးတွေဖြင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကြည့်ပြီးမျိုးကြွေက ဆိုလာသည်။

“အေးကွာ၊ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင်၊ ငါ့အတွေး သိပ်လှုပ်ရှားရတာ အမှန်ပဲ”

“ဒီမနူးမနပ်လေးကျမှ မင်းသိပ်ကို ခံစားနေရပါလား အောင်ပိုင်ဟိန်းရယ်”

“မင်းမသိလို့ပါ မျိုးမြင့်ရာ၊ ငါတွေ့ဖူးဆုံဖူးတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ နှင်းဆီငုံလေးက ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဘယ်လို မဆိုင်စာလဲ လင်းစမ်းပါဦး”

“နှင်းဆီငုံလေးက သိပ်ပြီး ဖြူစင်ရိုးသားတယ်။ အဆောင်အယောင်တွေကို မက်မောဟန် သူ့မှာ မရှိပါ။ ငါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ မဆုတ်ခင်က ညွတ်ချစ်မိန်းမဟေ့နဲ့ သိပ်ကွာခြားတယ်”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ နှင်းဆီငုံရဲ့ မဟာ ချီးမွမ်းတစ်ခု”

“မလှောင်ပါနဲ့ မျိုးမြင့်ရာ၊ တကယ်ပြောတာ နှင်းဆီငုံလေးဆီက၊ ငါ အလိုချင်ဆုံး အရောင်မဆီဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာကိုရမှာလို့”

“ဘယ်လိုကွာ၊ အရောင်မဆီတဲ့ မေတ္တာဟုတ်လား”

“ဒီလိုလေကွာ၊ ငါ့ရဲ့ ရုပ်ရည်တို့၊ အလုပ်အကိုင်တွေကြားတို့ကို မက်တဲ့စိတ်မပါတဲ့၊ သန့်သန့်စင်စင် စိတ်ဟစ်ချတည်းပါတဲ့ မေတ္တာမျိုးပေါ့”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ အားလုံးကို ငါသဘောပေါက်အားဖြင့်”

“ငါဆိုတဲ့ ငါ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တဲ့မေတ္တာ သန့်သန့်လေးကို နှင်းဆီငုံလေးဆီက လွှဲပြီး ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငါမရနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

“အဲဒါကို ငါလဲ ယုံတယ်၊ နှင်းဆီငုံတို့က မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ရိုးသားကြတာ”

“ကိုယ့်တက်ကိုယ်ယက်လိုက်ပြန်ပြီပေါ့ မျိုးမြင့်ရာ”

ပြုံးပြုံးကိုပါ ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်သည်ဆိုတာကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရည်ရွယ်ကာ ပြောသည်။ မျိုးမြင့်က သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ ရင်ထဲက တုံ့ပြန်လာမယ် တဲကယ်ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာကို ငါ မျှော်လင့်နေပါတယ်၊ မျိုးမြင့်ရာ”

“သည်းခံစောင့်ပါကွာ၊ ရမှာပေါ့”

ဧရာဝါသည်းနေသော သူငယ်ချင်းကို မျိုးမြင့်က အားပေးစကား ဆိုသည်။

“နေ့တိုင်း သင်တန်းအပြီးမှာတော့ ငါအမြဲသွားကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို...မင်းကို ကြည့်ဖြူနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ”

“မတုံ့ပြန်သေးပေမယ့် လိုက်လိုက်လျော့လျော့တော့ပါတယ်”

“ဆက်လုပ်ပေးကွာ၊ စိတ်ကိုလဲ နည်းနည်းရှည်ရှည် ထား ဆည်းခံစောင့်ပေါ့”

“စောင့်မှာပါကွာ”

စကားပြောရင်းမှ လက်မှနာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မယ်ကွာ”

“အစောကြီး ရှိသေးတာပဲ”

“ပြန်မယ်ကွာ”

“ဘာလဲ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်ရာပေါ်လို့၊ နဖူးပေလက်တင်ပြီး နှင်းဆီငုံကို တမ်းတပြီး အလွမ်းကဗျာတွေ ရွတ်မလို့လား”

“ရွတ်သင့်ရင်လဲ ရွတ်ရတာပေါ့ကွာ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မျိုးမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လဲသည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် မတွေ့ရသည့် အချိန်တွေမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် နှင်းဆီငုံ အကြောင်းကို ပြောဆိုဆွေးနွေးရခြင်း၊ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသည်လည်း ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ နှင်းဆီငုံထံသို့ သွားကြိုက် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အိပ်စက်ခဲ့သည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများ အချိန်အားလပ်တိုင်း တွေးနေခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ

မှာပင်၊ နှင်းဆီငုံရဲ့ အကြောင်းများကို အိပ်မက်မက်ချင်နေသည်။

“အင်း... နှင်းဆီငုံလားနဲ့ ပတ်သက်ရင်၊ ငါ့ဟာ ဆိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်သလို၊ အလို လောဘကြီး သူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေပါပေါ့လား”

တစ်ကိုယ်တည်း မလုပ်လဲ တွေးပြီး စိတ်ကူးများ ယဉ်စစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဪ... ချစ်လွန်းလို့၊ ရူးတယ်၊ ရူးလွန်းလို့လဲ ချစ်တဲ့ ငါပါလား”

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းပြီးချိန်နှင့်ကိုက်ပြီး၊ နှင်းဆီငုံ သင်တန်းဆီသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရောက်သွားသည်။ သင်တန်းအဆင်းမှာ လည်တစ်ခန့်လှည့်နှင့် ပျော်နေသည်။ သင်တန်းသားတွေသာ ကုန်သွားရော နှင်းဆီငုံကို မတွေ့ပါ။

“ဟိုက်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နှင်းဆီငုံလေး သင်တန်းထွက်ဘူး ထင်တယ်”

အာအက် စ) ကုန်ပျူဘာ သင်တန်းရွှေမှနေ အောင်ပိုင်ဟိန်းက တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။ နှင်းဆီကိုမတွေ့ မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“နှင်းဆီလေးများ နေမကောင်းလို့လား”

စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ နှင်းဆီနှင့် အိမ်သို့ ပြေးသွားပြီးသာ ကြည့်လိုက်ချင်တော့သည်။

ထိုနေ့တစ်လုံး အောင်ပိုင်ဟိန်း စိတ်ထဲမှာ မတည်ငြိမ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နှင်းဆီ ကျောင်းမတက်သည့်ကိစ္စက သူ့အတွက် ကြီးမားသော ပူပင်တွေးတော်စရာ တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

နှင်းဆီ သင်တန်းမတက်ဖြစ်သည်မှာလည်း မိခင်ကြိုကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသွားမည်လို့ ပြင်ဆင်ပြီ ခါမှ မိခင်ကြီး ဒေါ်ကြည်ကြည် ခေါင်းမှူးသွားနှင့် နှင်းဆီ သင်တန်း မတက်ဖြစ်တော့ပါ။

အောင်ပိုင်ဟိန်း တစ်ယောက် လာရောက်ကြိုနေမည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ မိမိကို မတွေ့၍ စိတ်ပူပင်သောက ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တမ်းတသတိရစိတ်တွေ နှင်းဆီနှင့် ရင်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဆန္ဒစောစွာနှင့် သင်တန်းသို့ စောစောပင် ရောက်နေသည်။ သင်တန်းဆင်း ရန်တစ်နာရီနီးပါး လိုသေးသည်။ နှင်းဆီကို တွေ့ချင် ဆည့်ဆန္ဒတွေ သူ့ရင်မှာ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်ကြီးမာပဲ။

သင်တန်းသားတွေ ဆင်းလာကြပြီ။ နှင်းဆီကို စူးရှသော မျက်စိန်းတွေနှင့် ရှာဖွေသည်။ တွေ့ပါပြီ၊ အားလုံးရဲ့ နောက်မှာ နှင်းဆီ တစ်ယောက်တည်း။ ဖြည်းလေး ညင်သာသော ခြေလှမ်းတွေနှင့်ပါ။

နှင်းဆီအနားဆီသို့ သုတ်သုတ်ကြီးပင် ရောက်သွားသည်။ လွမ်းမောတမ်းတသော မျက်နှာလေးကို တစ်ရှိုက် ကော်မက်စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီလေး မနေ့က ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ခပ်လောလောကြီးပင် သိချင်သည်ကို မေးလိုက်သည်။

“မေးမ ခေါင်းမှူးလို့ နှင်းဆီ သင်တန်းမတက်ဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်လား”

ကားဆီသို့ နှစ်ဦးသားလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆီ မျက်နှာလန်းလှန်းလေးကို တွေ့မြင်ပြီးမှ သူ့ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး ကျသွားသည်။

ကားပေါ်သို့ နှစ်ဦးသားတက်လိုက်ကြသည်။ နှင်းဆီ မျက်နှာကို ကားသော့ဖွင့်ရင်းနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြည့်သည်။

“တစ်ခုခု သွားစားရင်း စကားပြောကြရအောင်နော်”

“သွားလေ...”

နှင်းဆီဝံ့က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလိုက်သည့်အတွက် အောင်ပိုင်ဟိန်း ပျော်သွားသည်။

“ဂျှိုင်းတောက် (စ်)ကို သွားမယ်နော်”

“သဘောပါ”

စားသောက်ဆိုင်ရှိ သီးသန့်စားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ဖာင်တာဂါနှင့် အအေး မှာပြီး စားကြသည်။ နှင်းဆီဝံ့က အပြေကို သည်နေ့တောင်းမည်လို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နုနယ်စိုပြည်နေသောမိန်းကလေး ကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှုသော အကြည့်များနှင့် ကြည့်သည်။ ရင်နှင့် ဘမျှတယ် ရှိက မိသော မိန်းကလေးရဲ့ အချစ် ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေး”

ကြင်နာညင်သာလှန်းသော အသံနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီဝံ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

မျက်လွှာလေးကိုပင့်ပြီး နှင်းဆီဝံ့က သူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်။ စိုလက်နေသော မျက်ဝန်းနက်နက်လေးက သူ့ရင်ကို ပို၍ ခုန်စေပြန်သည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေးဆီက တုံ့ပြန်မေတ္တာကို ကိုယ် မျှော်လင့်နေပါတယ်၊ ဘယ်တော့ ပေးမှာလဲကွယ်”

မျက်လွှာလေးချထားပြီး နှင်းဆီဝံ့က တုံ့ပြန်စကားထုပြေရာမှာ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

နှင်းဆီဝံ့လေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ တစ်နေ့ မခဏ ရတာထောင် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပူလှောင်ခနဲအောင် ခံစားချင်

တယ်ကွာ၊ နှင်းဆီဝံ့လေးထေ ကိုယ် ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လား ဟင်”

အတိတ်ပြ မေးခွန်းပြင် လိုချင်သည့် အဖြေကိုရအောင် ဆွယ်ပြီး မေးသည်။ နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ မျက်နှာရဲရဲလေးကို မလွတ်သမ်းကြည့်နေသည်။

“ပြေပါ နှင်းဆီဝံ့လေးရယ်၊ ကိုယ် ကြားချင်လှပါပြီ”

“ခပ်လေးလေးပင် နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ အာဖြေကို တောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်း စူးစူးဆီဆီလေးကိုလည်း တစ်စိုက်မတ်မတ် ကြည့်ခနဲသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းလွှာကြားက ပွင့်အန်ထွက်လာမည့် စကားတွေကို ရင်သိပ်တုန်စွာနှင့် သူ စောင့်စားနေပါသည်။

“နှင်းဆီဝံ့ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလိုပါပဲ”

တိုးလျှလျပြောလိုက်သော စကားလေးက သူ့နှလုံးသွေးကို ရုပ်တုနဲ့သွားစေမတတ်ပါလား။

“နှင်းဆီဝံ့လေးရယ်၊ ချစ်တယ်လို့ တိုက်ရိုက် ဖြေလိုက်ပါကွာ”

“ကိုကို ကို နှင်းဆီချစ်တယ်”

မပွင့်တစ်ပွင့် ညင်သာသော အသံလေးနှင့်ဆိုသော နှင်းဆီဝံ့ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော သံစဉ်တစ်ခု ဘောင်ပိုင်ဟိန်း နားစည်ယံသို့ စီးဝင်သွားသည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေးရယ်”

ရင်မှာ ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် ကြည့်နူးတုန်ခါသွားသည်။ နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ချင်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ ကိုကိုတဲ့ဇာ၊ အတမ်းတရဆုံး မျှော်လင့်ရှုံဆုံး ဆုလဒ်ကို ကိုကိုရလိုက်ပါ ပြီကွယ်”

ရွန်းလက်နက်ရှိုင်းလွန်းသော အကြည့်များနှင့် နှင်းဆီငုံလေးရှုံ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ကြည့်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဒီနေ့ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ အထိန်းအမှတ်နဲ့ လျှောက်လည်ကြမယ်နော်”

“ဒီနေ့လည်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မေမေက ကောင်းကောင်း နေမကောင်းသေးလို့ အိမ်ပြန်ရဦးမယ်”

“အင်းလေ... နှင်းဆီငုံလေးရှုံ သဘောပါ၊ နောက်နေ့ ကျရင်တော့ လိုက်လည်မယ်မဟုတ်လား”

အင်း...

“ဒါဆို ပြန်ကြမလား”

“ပြန်မယ်”

နှစ်ဦးသား ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာတော့ ချစ်သူတွေ ပြီးသွားပြီဆိုသော အသံနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ကြည့်နှုတ်ကြည့်မိကြသည်။

နှင်းဆီငုံကို ကားမှတ်တိုင် အရောက် ပြန်ပို့ခဲ့သည့် အောင်ပိုင်ဟိန်းရှုံ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှုတ် ဝမ်းသာမှု တွေ့လက်လှက်ပြာနေသည်။

* * *

(၁၁)

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ချစ်တုံ့ပြန်ပြီး ထိုအကြောင်းကို အိမ်ထဲမှ တွေးကာ နှင်းဆီငုံရှုံ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှုတ်လက်ပြာနေသည်မှာလည်း အခါခါပါ။

ပြုံးပြုံးတို့ ညီအစ်မကို ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ ယုံတမ်းထားသည်။ မိခင်ကို ရှက်ကြောက်၍ ဖွင့်ပြောရန် ယုံတမ်း သော်လည်း အစ်မများ ကိုတော့ အသိ ပေးရန် မလိုအပ်ပါ။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမှ အပြန် ပြုံးပြုံးတို့ထံသွားရာ နှင်းဆီငုံရှုံ စိတ်ကူးသည်။ တစ်နေ့ နှင်းဆီငုံ မြူးကြွလန်းဆန်းနေသည့် ကို ဒေါ်အေးက သတိပြုမိသည်။

“ဒီနေ့ကလေးကို ကြည့်ရတာသိပ်ကို ရှင်မြူးနေတာပဲ၊ ဘာတွေ့ချား ဝမ်းသာနေလို့၊ ဒေါ်ကြီးကို ပြောပါဦး။”

ဒေါ်အေးရဲ့ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်း လာရသူမို့ ဒေါ်အေးက နှင်းဆီငုံရဲ့ အမူအရာကို ကောင်းကောင်း ကြီး ထွင်းဖောက်သိနေသည်။ ဒေါ်အေး ပြောလိုက်ခါမှ မလုံမလဲနှင့် နှင်းဆီငုံကဖြစ်သွားပြီး ရှင်နေသော မျက်နှာကို ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

“ဘာတွေ ဖျော်နေတာလဲ၊ ဒေါ်ကြီးကို ပြောပါဦး ကွယ်”

“ဘာမှ မပေးပါဘူး ဒေါ်ကြီးရာ”
စူးစမ်းလေ့ လာနေသော ဒေါ်ကြီးရဲ့ အကြည့်အောက် မှနေ နှင်းဆီငုံ ရှောင်တိမ်း ထွက်ခဲ့သည်။ စူးရှ သော ဒေါ်အေးရဲ့ မျက်လုံးကြောင့် အလိမ်တွေပေါ်မှာလည်း စိုးရိမ် နုရသည်လေ။

တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ အိမ်အလုပ်တွေနှင့် ဖြစ်နေသော် လည်းနှင်းဆီငုံရဲ့ စိတ်ကတည့်ငြိမ်မှုမရှိပါ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း အကြောင်းအချစ်အကြောင်းများကိုသာ တွေးနေမိသည်။ အချစ်ဆိုသော ခံစားမှုနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံရုံ ဖြစ်သော နှင်းဆီငုံရဲ့ ရင်ဆံမှာ သာယာကြည်နူး သွတ် လည် အဝတ်အကြုံများကို သိရှိ စံစားနေရသည်။

နောက်တစ်နေ့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သင်တန်းသို့ ကြို ရောက်နေသည်။ သင်တန်းပြီးချိန်မို့၊ စိတ်စောစွာ စောင် နေသလို နှင်းဆီငုံကလည်း သင်တန်းကို ပြီးစေချင်လှ၍ လက်မှ နှာရီကို တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။

သင်တန်းက ဆင်းလာတော့ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံသို့ ချက်ချင်းထောက်ချစ်သော်လည်း ခါတိုင်းလိုပင်၊ သူများ တွေ့ရဲ့ နောက်မှနေဆင်းခဲ့သည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှာ ဆုံကြပါသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှုန်းလက်သော အကြည့်များနှင့် ကြည့်မိကြသည်။

ကားဆီသို့ နှစ်ဦးသား လျှောက်သွားကြသည်။ ကား ပေါ်ရောက်မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“တစ်နေ့ရာရာကို ခဏလောက် သွားကြရအောင်လား နှင်းဆီငုံလေး”

“မမပြုံးတို့ဆီ နှင်းဆီ သွားချင်တယ်”

“ကိုကိုမြောတာက၊ နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောလို့ ရမယ်၊ နေရာကိုပြောတာ”

“နောက်နေ့မှ သွားကြရအောင် ကိုကိုရယ်၊ ဒီနေ့ မပြုံးတို့ဆီ သိပ်သွားချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

နှင်းဆီငုံရဲ့ အလိုဆိုလိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးတို့ အိပ်ဘက်သို့ ကားခေါင်းကို ဦးတည်လိုက်သည်။

“ကိုကိုအိမ်ထဲ လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီအပြင်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“နှင်းဆီ မကြာပါဘူးကိုကို၊ ခဏပါ”

“ရပါတယ်၊ ကြာရင်လဲ ကိုကိုစောင့်မှာပေါ့”

နှင်းဆီငှက် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာပြုံးပြုံးလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟယ်... နှင်းဆီလေး လာတယ်”

“မပြေးတို့ကို ပြောစရာရှိလို့၊ မမမုန်းရော”

“သူ့ အခန်းထဲမှာ”

“လာ... အဲဒီကို သွားကြမယ်”

“ဘာတွေ ပြစ်လာတာလဲ နှင်းဆီငှက်လေးရယ်၊ နင့် ကြည့်ရတာ သိပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ”

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ အခန်းထဲရောက်ရင် ပြောမယ်”

ပြုံးပြုံးက နှင်းဆီငှက်နောက်သို့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြစွာနှင့် လိုက်ပါခဲ့သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နှင်းဆီငှက် စကားကို ငဲ့လင်နေကြသည်။

“မြန်မြန်ဆန်ပြောပါ နှင်းဆီငှက်၊ သိချင်လှပြီ”

“မပြေးတို့ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ နှင်းဆီက အစ်မတွေကို အသိပေးတာပါ”

“အာများလဲ ပြောပါဦး”

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အချစ်ကို နှင်းဆီငှက် လက်လှိုက်ပြီ”

“ဟယ်... ဟုတ်လား”

“ဟင်... ဘယ်တုန်းကလဲ”

ပြုံးပြုံးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တအံ့တဩ ဝမ်းပန်းတသားကြီး ဖြစ်နေသည်။

“မနေ့ကပဲ နှင်းဆီ တုံ့ပြန်လိုက်တာ၊ မမတို့ကို သိစေချင်လို့ ဒီနေ့ ဝင်ပြောတာ”

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလို လူမျိုးနဲ့ဆို သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင်းဆီလေးလက်ထပ်ဖို့ မလောနဲ့ဦး နော်...၊ နှင်းဆီက ငယ်သေးတယ်”

“နှင်းဆီ ပညာကိုဆုံးအောင် သင်ဦးမှာပါ မမမုန်းရယ်”

“သိပ်ကို ချမ်းသာချင်တဲ့ နှင်းဆီလေး ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းနဲ့ဆုံရတာ ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီပေါ့၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက သိပ်ချမ်းသာတာသိလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းချမ်းသာ၍ ချစ်သည်မဟုတ်။ ချစ်လို့ ချစ်လိုက်တာပါဆိုသော စကားကို နှင်းဆီငှက်ပြော ဖြစ်လိုက်ပါ။

“သွားမယ်မမပြုံး၊ အပြင်မှာသူစောင့်နေတယ်”

“သူက ဘာလို့ အထဲမဝင်ရတာလဲ”

“မျက်နှာပူလို့ တဲ့”

“ကောင်မလေး၊ ဆိတ်ကွယ်ရာနေရာတွေကို လျှောက်သွားမနေနဲ့နော်”

မုန်းမုန်းရွံ့ဆိုင်စကား တိုးတိုးလေးကြောင့် နှင်းဆီငှက် မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။

“နှင်းဆီတို့ ဘယ်မှမသွားပါဘူး မမမှန်းရယ်”
အစ်မနှစ်ယောက်ကိစ္စတစ်ဆက်ပြီး နှင်းဆီငှက် ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကားထဲသို့ သွက်သွက်ဝင်လိုက်သည်။ အောင်ပိုင်
ဟိန်းက ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲနှင်းဆီငှက်လေး၊ တော်တော် ဗျူးလိုက်ကြ
လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ပဲ”
“ကန်ကွက်တာတော့ မရှိပါဘူးနော်”
“ဟင့်အင်း”

ကားကိုစစ်ခွီးပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ နှင်းဆီငှက်နှင့်
တစ်နေရာရာမှသွား၍ စကားပြောချင်ပါသေးသည်။

“တစ်နေရာကို သွားကြရအောင်လား နှင်းဆီငှက်လေး”
“မမမှန်းက မှာလိုက်တယ်၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ မသွားရ
ဘူးတဲ့”

“ဟာ...နှင်းဆီငှက်လေးကလဲ ကိုကိုက စားဆောက်ဆိုင်
တစ်နေရာကို ပြောတာကွ”

ရယ်ဟဟနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကပြောသည်။ နှင်းဆီ
ကလည်း ပေါ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပဲ။

“မိနေအချိန်ပိုမိုအုံး၊ မနက်ဖြန်မှ သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပဲ ပြီ နှင်းဆီငှက်လေးရယ်”

နှင်းဆီငှက်၏ မထောက်ခင်နေရာမှာ ကားကိုရပ်
လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်ဟန်ပြင်နေသော နှင်း

ငှက် လက်ကလေးကို တစ်ချက် တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်
သည်။

“နှင်းဆီငှက်လေးရယ်၊ ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်”
ရှုန်းလက်စိုဝင်းနေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စူးစိုက်
ကြည့်ကာပြောပြီး နှင်းဆီငှက်ကို လှုပ်ပေးလိုက်
သည်။

ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ခန့်သွားရပြီး၊ နှင်းဆီငှက် ကား
ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုကိုလာစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကွ”

သွက်သွက်လေး ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ဆီသို့လှမ်းခဲ့
သည်။

* * *

“ဘာပြုလို့လဲ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”
“ဒီအရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားရမလားဆိုပြီး မေဖေက
ငိုက်ဆိုးမှာပေါ့”

“နှင်းဆီငုံလေးကို သနားလိုက်တာ”
“ဘာလို့”

“ကိုကိုကြောင့် နှင်းဆီငုံလေးမှာ ကြောင့်ကြစရာ
ပုဒ်စရာတွေ ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

ကြင်နာသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့စကားကြောင့် နှင်းဆီငုံ
လေးရှဲ့ရင်မှာ ကြည်နူးပီတိဖြာရပြန်သည်။

ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရာကို
အောင်ပိုင်ဟိန်းကရွေးလိုက်သည်။ နှင်းဆီငုံ ကို သူ့အပါး
မှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။

နှင်းဆီငုံရှဲ့ လက်ကို သာသာလေးလေးဆွဲပြီး ထူးစားမှာ
ထိုင်စေလိုက်ကာ မျက်နှာနုနုချောချောလေးကို တစ်ရှိုက်
မက်မက် ကြည့်နေသည်။

“ချစ်လိုက်ရတာ နှင်းဆီငုံရယ်”

လိုက်လိုက်လွဲလွဲကြီး နှင့်နှင့်သိပ်သိပ် ပြောလိုက်သည်။
နှင်းဆီငုံရှဲ့ရင်မှာ ကြည်နူးလိုက်ချန်သွားရပြန်သည်။ နှင်း
ဆီငုံရှဲ့ ပခုံးလုံးလုံးလေးကို ညစ်သာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်
သည်။

မတွေ့ကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံကြောင့် ရင်မှာလှုပ်ရှား
ငြိန်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက လွန်စွာ
ညစ်သာ၍ ကြင်နာမှုတွေ ပါနေသည်။

(၁၂)

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းအဆင်းမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း
နှင့်အဘူ နှင်းဆီငုံ လိုက်ခဲ့သည်။ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောချင်၍ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ကို သွားခဲ့သည်။

“နှင်းဆီငုံလေး ဘာစားဦးမလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမစားတော့ဘူး”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီးမှ သွားစား
ကြမယ်နော်”

“နှင်းဆီသိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူး ကိုကို”

“မကြာပါဘူးကွာ၊ ခဏပါ”

“မေမေတို့ထံမှာ နှင်းဆီကြောက်တယ်”

ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲကိုင်လိုက်လျှင် ကြေကျမတတ်
နှုတ်နေသော မိန်းကလေးကို အကြင်နာတွေ ပိုနေသည်။
နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ချစ်မေတ္တာကပေးပြန်နိုင်စွမ်း
မရှိအောင်ပါလား။

“နှင်းဆီငုံ့လေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်သလို နှင်းဆီငုံ့လေး
ကလေး ကိုကို ကို ချစ်ရဲ့လား”

“ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ကိုကို အလိုချင်ဆုံးက နှင်းဆီငုံ့လေးရဲ့ မြူစင်စင်
အချစ်စစ်ကို လိုချင်တာပါကွယ်၊ ခုလို နှင်းဆီငုံ့လေးက
ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ပေးတဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပ
တယ်”

နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ လက်ဖဝါးနဲ့နှလုံးကို ကြင်နာစွာ အ
ကိုင်ရင်း သူ့ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ကျေနပ်နေသည်။

“နှင်းဆီငုံ့လေးနဲ့ ကိုကိုက ချစ်သူတွေသာ ဖြစ်သွား
ရော တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မသိကြသေး
ဘူးနော်...”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုကို”

“ဪ... တစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်း တစ်
ယောက် မသိသေးတာကို ပြောတာပေါ့”

“နှင်းဆီမှာ အတွေ့အထူးပြောရောမရှိပါဘူးကိုကိုရယ်
မှဆိုးမအမေကြီးမှာ နှင်းဆီငုံ့ တစ်ယောက်တည်းရှိတာပဲ
ပြီးတော့... နှင်းဆီငုံ့တို့က မချမ်းသာပါဘူး၊ မေမေ
ပီးပွားရေး အလုပ်ကလေးနဲ့ ရရစားစားတွေပါ”

သူ့ဘဝအတွက် အားငယ်စွာနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
နှင်းဆီငုံ့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုကိုတို့ဘဝနဲ့ စာရင် နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ ဘဝ သိပ်ကိုကွာ
ခြားပါတယ်”

“ဘာ ကွာခြားတာလဲ နှင်းဆီငုံ့လေးရယ်”
နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ ပခုံးလေးကို တင်းတင်း ပွေ့ဖက် ပြီး
အောင်ပိုင်ဟိန်းက မေးသည်။

“ကိုကိုတို့က သိပ်ချမ်းသာတာမဟုတ်လား”

“ချစ်တဲ့ကိစ္စမှာ အဲဒါတွေ မပါဘူးလေ”
တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက
ပြောသည်။

“ကိုကို ချစ်တာက နှင်းဆီငုံ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို
ချစ်တာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မြူစင်သန့်စင်တဲ့ နှလုံးသားကို
အနိမ့်ထားတာ၊ နှလုံးသားထဲက ရှိသမျှ အချစ်တွေနဲ့
ပုံးအာပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး စုံမက်လွန်းစွာနဲ့ ချစ်တာပါ
နှင်းဆီငုံ့လေးရယ်”

သိပ်ချစ်တတ်သော လူသားတစ်ယောက်ပါလားလို့
အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ။

“အရမ်းမြူစင်တဲ့ နှင်းဆီငုံ့ရဲ့နှလုံးသားလေးကိုပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရတဲ့အတွက်၊ ကိုကို မှာ အကျေနပ်ဆုံး ဝမ်းအသာဆုံး
ဖြစ်နေရပါတယ်ကွယ်”

“နှင်းဆီလဲလေ၊ ကိုကို အပေါ်မှာ နှုတ်မရတဲ့ မေတ္တာ
တွေနဲ့ ချစ်မိနေပါပြီ”

“ဟာ...နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

ပီတိပြာလွန်းစွာနှင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရှမ်းလက်
သော အကြည့်တွေနှင့်နှင်းဆီငုံ ရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုး
တွယ်တာလွန်းစွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကိုကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာလေ၊ မိန်းမ တော်တော်
များများကို တွေ့ခဲ့တယ် နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ သူတို့ဆီမှာ
နှင်းဆီငုံလေးလို့ ပြုစင်ရိုးသားတဲ့ မေတ္တာစစ်ဆိုတာ မ
ဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ တပ်မက်မှုဆိုတာ သစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး
ရှိနေကြတယ်”

သူ့ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ သူ့ရဲ့ရပ်ရပ်၊ သူ့ရဲ့ အလှ
အကိုင် စသည်တို့ကို မက်မောတွယ်တာကြသော မိန်းမ
ကိုသေအောင်ပိုင်ဟိန်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

“သူတို့ရဲ့ မိန်းမသားတဲ့မေတ္တာအတုအယောင်ကို သိ
ကိုကို ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ သူတို့ရဲ့ ညွတ်ကွင်းထဲ မဆင်းသ
မိအောင်လဲ အလွတ်တိုင်းခွင့်တယ်...”

“ကိုကို နှလုံးသားက၊ နှင်းဆီငုံလေးကို စောင့်ခိုင်း
တာ ကြာပါပြီကွယ်၊ ခုမှ ဖူးစာရေးနတ်က ကိုကို
နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြုံဆုံစည်းခွင့် ပေးလိုက်ပြီလေ”

“နှင်းဆီငုံလေးက သိပ်ကိုရိုးသားတယ်၊ ပြုစင်တာ
အဲဒါကို ကိုကိုအမက်မောဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးထားရဆုံးပါ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းလို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိ
မြင့်မားစွာ တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးသည့်အတွက် နှင်းဆီ
ရဲ့ ရင်မှာ ကြည့်နူးမဆုံးအောင် ရှိနေသည်။

“နှင်းဆီငုံရဲ့ အကြော...ကို ပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုကိုရဲ့
အကြောင်းကို ပြောဦးလေ”

“ကိုကို မှာလဲ အမေမေဆိုးကြီးရယ်၊ ညီမလေး တစ်
ယောက်ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ မေမေနဲ့ ညီမလေးက ကိုကိုကို
သိပ်ချင်ကြတယ်၊ မေမေကဆိုရင် ကိုကို အလိုကိုလိုက်
တယ်”

“နှင်းဆီကို ကိုကို အမေက သဘောကျပါလား”

“ပြောပြီးပြီကော နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊မေမေက ကိုကို
အလိုကို လိုက်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီငုံလေးကို ဘာ
သဘောမတူစရာရှိလဲ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံကို သူ့မိခင်က သေချာ
ပေါက် လက်လိမ့်မည်လို့ တွက်ထားသည်။ အကယ်၍
မိခင်က လက်လှောင်လည်း လက်ခံလာသည်အထိ စည်းရုံး
ရန် စိတ်ကူးပြီးသားပါ။

ချစ်သူတို့ဘာသဘာဝချစ်စကားတွေ၊ ကြည့်နူးစကား
တွေ ပြောမဆုံးအောင် ရှိနေသည်။

“နှင်းဆီတို့ ပြန်ကြရအောင်လား ကိုကို”

“နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ နေ့ချင်သေးဘူးကွာ၊ စကားပြော
ရတလဲ ဝေသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာ
နှင်းဆီငုံလေး ကြောက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဒါဆို ပြန်ကြမယ်လေ” နှင်းဆီငုံလေး စိတ်အနှော့အယှက် ဖြစ်သွားမှာ၊ စိတ်ညစ်သွားမှာကို ကိုကို မလိုလာပါဘူးကွာ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ လက်ကလေးကို ဖေးမစွာ ဆွဲ၍ ထူသည်။ လက်ကလေးကို မြဲမြံဆွဲပြီး၊ ပန်းခြံထဲမှ လျှောက်ပြေးကားဆီလှမ်းသည်။

* * *

နှင်းဆီငုံကို သင်တန်းမှ အပြန် လာကြိုသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စကားပြောခွင့်ကို နေ့တိုမရပါ။ သင်တန်းမှနေ အိမ်သို့ပြန်လိုက်ပို့ရင်း စကားပြောခွင့်လေးကိုသာရသည်။

သည်လို တွေ့ဆုံခွင့်လေးရသည်ကိုပင် အောင်ပိုင်ဟိန်က ကျေနပ်နေသည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချိန် မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်အောင် နှင်းဆီငုံက ဖမ်းစားသည်လေ။

“နေ့တိုင်း နှင်းဆီဆီကို ကိုကိုလာရတာ အလုပ်မပျာဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ ဒါလောက်တော့ လစ်လို့ ရတာပေါ့”

“နေ့တိုင်း မလာပါနဲ့လား ကိုကိုရယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ နှင်းဆီငုံလေး”

တားဆီးလိုက်သော နှင်းဆီငုံရဲ့ စကားကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက မနှစ်မြို့အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကို ရဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေ လစ်ဟင်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုကို အတွက် နှင်းဆီငုံက အဓိကပဲ၊ နှင်းဆီငုံလေး ထက် အလေးထား ဂရုစိုက်ရမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

အပြုံးအရယ် ကင်းနေသော မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုကိုသိပ်ချစ်သလို၊ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံးကို လေး လေး နက် နက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ကိုကိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လျော့မတွက်စေချင်ဘူး”

“နှင်းဆီကို သိပ်ချစ်တာပဲလား ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုရဲ့ အသက်ထက်မက နှင်းဆီငုံလေးကို ချစ်တယ်”

နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေးက ကြည်နူးပီတိဖြာမှုတွေနှင့် ကြည်လင်နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း သိပ်ကို အလေးထားသည့်အတွက် အကျေနပ်ကြီး အကျေနပ်နေသည်။

မိမိကို အလေးထားမြတ်နိုးသည်ကို သိသည့်ကို မိန်းကလေးတိုင်း တပ်မက်ခုံမင်တတ်သည် မဟုတ်လား။

“သိပ်ပြီး မလွဲမရှောင်သာတဲ့ကိစ္စတွေရှိမှသာ နှင်းဆီငုံ
လေးဆီ ကိုကို မရောက်လာနိုင်မှာပဲ”

နှင်းဆီငုံဆင်းမည့် နေရာသို့ရောက်ပြီပို့ အောင်ပိုင်ဟိန်း
က ကားကို တိခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ စကားပြော
ချင်သေးတယ်၊ သင်တန်းပြီးရင် ကိုယ့်ကို အချိန်ပေး
မယ်နော်”

“အင်း....”

ချစ်သူအလိုကျ နှင်းဆီငုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်
ကားပေါ်မှ သွက်သွက်ဆင်းခဲ့သည်။ ရဲခွာရမှာ ဝန်လေး
သည့် အကြည့်များနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြည့်ရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

* * *

(၁၃)

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းအပြီးမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်
အတူ နှင်းဆီငုံလိုက်ခဲ့သည်။ ကာရဝိက်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက
ကျေးသည်။ စားအောက်ပြီး အေး အေး ဆေး ဆေး
သင်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ကြသည်။

မရိုးနိုင်သော၊ ပြောမကုန်သော ချစ်စကားတွေ ပြော
ရင်း အချိန်တွေ လွင့်လာသည်။ ထိုးနှံက ပထမဦးဆုံး
အနားကို နှင်းဆီငုံ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ခြေချလိုက်သည်။

နှင်းဆီငုံ့ ပါးပြင်လေး နွေးသွားသည်။ ခင်မှာလည်း
နှုတ်ဖိုသွားသည်။

“ကိုကို စိတ်တွေကို မထိန်းနိုင်လို့ နမ်းမိပြီကွာ၊ နှင်းဆီငုံလေး စိတ်ဆိုးသွားသလား”

ရှက်မျက်နှာ ရဲရဲသေးကိုငုံလျှိုးထားပြီး နှင်းဆီငုံက ခေါင်းကိုခါပြလိုက်သည်။ အချစ်နှင့် ဆက်နွယ်နေသော ပြုမူမှုတစ်ခုမို့ နှင်းဆီငုံက စိတ်မဆိုးမိပါ။ ရင်သိမ့်ခန့်စွာ နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အနမ်းကို ခံယူလိုက်သည်။

နှင်းဆီငုံတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က သေသေချာချာ ကြည့်သွားသည်။ ထိုကောင်လေး ခွဲ မျက်နှာတွင် မနာလို မုန်းတီးသည့် အကြည့်တွေ ရှိနေ သည်။

နှစ်ဦးစလုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ၍ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စူးရဲစွာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေသော အကြည့်ကိုလည်း သတိမထားမိပါ။

ထိုကောင်လေးထွက်သွားပြီး အချိန်အတော်ကြာသည့် အထိ နှင်းဆီငုံတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေဆဲပါ။ ရင်ခုန် စရာ ချစ်စကားများနှင့် ကြည်နူးလိုက်ဖြာဆဲပါ။

အိမ်ပြန်ဖို့အရေး နှင်းဆီငုံကပင် ဆော်ကြောလိုက် သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်သွား သဘောတူသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးစိတ်ညစ်မှာ၊ စိတ်ရှုပ်မှာ ကိုကိုကလုံး မလိုလားဘူး။ ခုကိစ္စက အဆေးအဖွဲပါ။ ကြီးမား ကိုစွဲတွေမှာလဲ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ သဘောအတိုင်း ပြော စေ့မယ်သိလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် ချစ်သူကို သိပ်ပြီး အလိုလိုက် စာတ်သောသူ တစ်ယောက်ပါလားလို့ ထပ်ဆင့်၍ သိရ ပြန်သည်။

နှင်းဆီငုံ အား ကားမှတ်တိုင်အနားတွင် ရပ်ပေးသည်။ နှင်းဆီငုံက ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းလည်း ကားမောင်းပြီး ထွက် သာခဲ့သည်။

ပျော်ရွှင်သောအတွေးများကို ပိုက်ထွေးပြီး နှင်းဆီငုံက ဆီမံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“နှင်းဆီငုံ”

ကြည်နူးဖွယ်ရာအတွေးများကို မှာဆတ်ဆတ်ခေါ်သံက ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ခေါ်သူကို နှင်းဆီငုံကလှည့်ကြည့် သည်။

“ဘာလဲ...စိုးအောင်”

တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူ သူမကို အကြိမ်များစွာ ချစ် ရေးဆိုပြီး ချဉ်းကပ်သူ စိုးအောင်ပါ။

“နင့်ကို ငါ...ပြည်သူ့ဥယျာဉ်မှာ တွေ့တယ်”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဟန်မပျက် အောင်ကို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“နင်နဲ့တဲနေတဲအကောင်က ဘယ်သူလဲ”

စိုးအောင်ရဲ့စကားက နှင်းဆီငုံရဲ့ ဒေါသကို ပုတ်နှိုးလိုက်သည်။ စိုးအောင်ရဲ့ဂုဏ်ကန်ကန်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရိုင်းလှချည်လား”

“ငါ့ရဲ့ပြိုင်ဖက်၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူကို ငါက ချိုချိုသာသာ ခေါ်နေရဦးမှာလား”

“သွားစမ်းပါ။ ဘယ်ကလာ နင့်ရဲ့ပြိုင်ဖက်ရမှာလဲ နင့်ကိုငါက စာရင်းထဲ လုံးဝထည့်တာမှာဟုတ်တဲ့”

နှင်းဆီငုံရဲ့စကားက စိုးအောင်ရဲ့ရင်ကို နှင့်ခနဲခံစားစေသည်။

“အဲဒီကောင်က နင့်ရည်းစားလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါ့ရည်းစားလေ၊ ဒါကြောင့် ပန်းခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ရှိနေတာပေါ့”

“ပိုက်ဆံသိပ်ချမ်းသာတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မျက်နှာလေးကိုချိပြီး ဝင်ကြားသည့်ဟန်နှင့် နှင်းဆီငုံကပြောသည်။

“ချမ်းသာလို့ နင် သူ့ကိုလက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်လား”

မခံချင် ဒေါသတစ်လုံး ရင်ထဲမှာ ဆောင့်သွားသည်။ စိုးအောင်ဆို ဒေါသမျက်ဝန်း တောက်တောက်လေး နှင့် ရင်ဆိုင်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သူက အရမ်း ချမ်းသာတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ပြန်ကြိုက်လိုက်တာ၊ အဲဒါနင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

စိုးအောင် တမင်မခံချင်အောင် ရွဲ့ပြီး ပြောသည်။

“နင့်... သိပ်ငွေမက်တာပဲ နှင်းဆီငုံ၊ တကယ်ဆို ငါက သူ့အရင် နင့်ကိုချစ်ဒုးဆိုးခဲ့တာ ငါ့ကို ထည့်မစဉ်းစားဘူး”

“နင့်လိုလူစားမျိုးကို ထည့်စဉ်းစားရင်၊ ငါဟာပြာပုံတုံးတဲ့ခွေးလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲပြောပါဦး”

“တောက်...”

စိုးအောင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အရွဲ့တိုက်ကာ ခပ်နိမ့်နိမ့် ပြောသည်။ ခံပြင်းသော တက်ခေါက်သံကို နှင်းဆီငုံက ရုမစိုက်ပါ။

“နင့်ဟာ... မေတ္တာကို တန်ဖိုးမထားတဲ့၊ ငွေမက်တဲ့ မိန်းမပဲ”

“မချမ်းသာတဲ့လူအတွက် ငွေမက်တာသဘာဝကျတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ၊ နင်ဘာမှ ဝေဖန်စရာ ကန်ကွက်စရာမလိုဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီးလဲ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ ငါ့မှာချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီ”

“ဆင်းရဲတဲ့အပြစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နင်က ငါ့ကိုပစ်ပယ်ခြင်းပယ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ပြောထားလိုက်မယ်၊ ငါ့ဘဝငါ့မျက်စိရွှေ့က၊ နှင်တစ်ခါ တည်း ပျောက်သွားစမ်းပါ စိုးအောင်၊ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ”

စိုးအောင်က မျက်နှာကို အရှုပ်ဆိုးလောက်အောင် မှုတ်လိုက်သည်။

“နှင်အိမ်ထောင် မကျသေးသရွှေ့ ငါ့မျှော်နေဦးမယ်၊ နောက်မဆုတ်ဘူး နှင်းဆီခုံ၊ နှင်အချစ်ကို ငါ့ရအောင် ကြိုးစားနေမယ်ဆိုတာ မြဲမြံယုံသား”

စိုးအောင်က ဒေါသတကြီးနှင့် နှင်းဆီခုံအနားမှ ထွက် သွားသည်။ စိုးအောင် သူမအပေါ်မှာ ဇွဲကြီးတာကိုလည်း နှင်းဆီခုံ သိသည်။

စိုးအောင်သည် ဆယ်တန်းပင် မအောင်သေးသလို၊ ကြေးလည်း မပြည့်စုံပါ။ နှင်းဆီခုံ စိုးအောင်ကို မချစ်နိုင်ခြင်းသည်၊ သည်အကြောင်းများနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ဘူးဆိုတာကို နှင်းဆီခုံ ကိုယ်တိုင်က အသိဆုံးပါ။

“နှင်ကို ငါ့နှလုံးသားက လှက်မခံလို့ ငါ့မချစ်တာ စိုးအောင်”

မှန်ကန်သောစကားကို နှင်းဆီခုံက တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်သည်။ စိုးအောင်သည် မိမိကို ဝေဖန်သော မိန်းမတစ်ယောက်လို စုပ်စွဲသွားသည်။

“နှင်ကို ပထုတ်ဖို့ နည်းက အိမ်နည်းပဲ” ရှိတယ်၊ နှင်ရဲ့ နည်းချက်ကို ငါတမင်နှင်းလိုက်တာပဲ”

မချမ်းသာသော စိုးအောင်ကို ဆင်းရဲသည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေထုပြီး ငြင်းလိုက် နင်းပါပဲ။

တကယ့် နှင်းဆီခုံသည် နှလုံးသားရှဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ခြားစားပေးခဲ့သည်သာ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို မေတ္တာ အကဲဝင်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းနှင့် လက်ခံခဲ့ နင်းပါ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အရှိန်အင်္ဂါ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည် ရှဲ့နှလုံးသားကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ သိဆုံးပါ။

“ချစ်မိလို့ ချစ်လိုက်တာပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီခုံ ရှင်းသားကို ဘယ်လိုအဆောင်အယောင်၊ ဘယ်လိုပကားသနား မပုံးလွှမ်းနိုင်ပါဘူး”

မှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို နှင်းဆီခုံက တစ်ယောက်တည်း သိဆိုလိုက်ပါသည်။ ဖြစ်သောအခါမှစ၍ မေတ္တာတော် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို စူးစူးနပ်နပ် နက်ရှိုင်းစွာချစ်နေမိ နင်းပါ။

စိုးအောင်ကြောင့် ညစ်ညူး နောက်ကျိ သွားသော နှင်းဆီခုံကို ပြန်လည်၍ ကြည်လင်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ နှင်းဆီခုံကို ပိုမိုသက်လက်အောင်လှမ်းပြီး အထွေးညစ်ညမ်းမှုကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ချစ်ကြ ခင်ကြ ကြင်နာစ ချစ်သူတွေဘဝမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီငုံတို့ ပျော်မဆိုး မော်မဆိုးအောင်ရှိနေသည်။

အခွင့်အရေးရသည့်အချိန်များတွင် စားကြသောက်ကြလည်ကြပတ်ကြသည်။ ငွေကြေးမတောင့်တင်းသော ချစ်သူလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက သနားအကြင်နာတွေ ပိုသလိုသည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို အဝတ်အစားလှလှတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာကောင်းကောင်းတွေ ဝယ်ပေးပြီး သိပ်ဆင်ပေးတာပဲ”

“နှင်းဆီအတွက် ကိုကိုရဲ့ မေတ္တာတွေ၊ အချစ်တွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးရနေပြီ၊ အဲဒါတွေမလိုဘူးကိုကိုရဲ့”

“ကိုကိုကတော့ ချစ်သူလေးကို သိပ်ပြီး လှားစရာတွေ စေတနာနဲ့ ပါ”

“ကိုကို ဝယ်ပေးတာကို နှင်းဆီယူလို့ မဖြစ်ပါဘူး မေ့မကမေးရင် နှင်းဆီ ဘာဖြေရမှာလဲ”

“ဖြေလိုက်ပေါ့၊ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ အချစ်ဆုံးကို ဝယ်ပေးထားတာလို့”

“မေမေ့ကို နှင်းဆီကြောက်ဘယ်ကိုကိုရဲ့”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကျီစွယ်သည်ကို ပခုံးလေး တွန်းပြီး နှင်းဆီငုံက ဖြေသည်။ ကြောက်သည့်ဟန် လုပ်ပုံလေးက လွန်စွာချစ်စရာ စွဲငြိစရာဖြစ်နေသည်။

နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟန်တိုင်းကလူ့ ရင်ကို စွဲစွဲငြိငြိ တွယ်ငင်နေသည်။ နှုတ်မရသော မေတ္တာတွေ နှင်းဆီငုံအပေါ်တွင် ကျနေပါတော့သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုကိုတစ်နေ့တခြား ပိုပိုချစ်နေကြတာ၊ ကြာရင်ခက်တော့မှာပဲ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှနေ မျက်နှာကို ချွေးမြှေး မော့ကြည့်သည်။

“ဘာခက်မှာလဲ ကိုကို”

“မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ၊ ထခါ တည်းခံမိပိုက်ထူးလိုက်ချင်ပြီ”

“ဟိုးထား.....ကိုကိုရေ၊ နှင်းဆီကငယ်သေးတယ်ရှင်” လက်ကလေးကားပြီး ချစ်စဖွယ်ပင် နှင်းဆီငုံကဆိုသည်။ နှင်းဆီလေးကို အသည်းယားစွာ ပမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှင်းဆီငုံလေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“အဲလိုလုပ်တဲ့ ဟန်လေးတွေက ကိုကို့ကို မလှုပ်သာဘဲ ဖမ်းစားနေတာသိလား”

ချစ်သူနှစ်ယောက် နှင်းဆီငုံရဲ့ မေးလုံးလုံးလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ချစ်စွာ ညှပ်ကိုင်လိုက်သည်။

နှင်းဆီငုံလေး ဘွဲ့ရတဲ့အထိဆိုရင် ကိုကိုကအကြာကြီးအထိ ရှိမှာ၊ အဘိုးကြီးတွေ ပြစ်မှာသေချာတယ်”

“ပိုပြီ ကိုယ်ရယ်၊ လေးငါးနှစ်နဲ့ ကိုကိုကအဘိုးကြီး ဖြစ်မှာလားလို့”

“နှင်းဆီငုံလေးထက် ကိုကိုကအများကြီး ကြီးတာ လေ....”

“ဘာလဲ ကိုကိုက မစောင့်ချင်တော့ဘူးလားလို့”

“နှင်းဆီငုံလေးက စောင့်ခိုင်းရင် စောင့်ရမှာပေါ့၊ နှင်းဆီငုံလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုကျနေမယ် ကိုကို ပါကွာ”

“ကိုကိုကလေ စကားပြောရင် သိပ် ပြီး နှင်း ဆီ ကျအောင် ချဲ့တတ်တယ်”

“ချဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး အချစ်ဆုံးလေးရယ်၊ အရင်းခံ ရင်ထဲက စေတနာအတိုင်း ပြောတာပါ”

ကယုကယ၊ ကယုကယင် ချစ်ကြင်နာလွန်းစွာ ချစ်စရာ စကားတွေ ပြောနေရသည်မှာလည်း မမောနိုင်အောင် ပါပဲလား။

“ကဲ...ကိုကိုရေ၊ တယောထိုးမနေနဲ့တော့၊ နှင်းဆီ အိမ်ပြန်ဖို့ ငနောက်ကျနေပြီ”

“ဘာ တယောထိုးတာလဲ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့”

“ကိုကိုအချဲ့ပိုပြီး စကားဖောင်နေလို့ပေါ့”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည် နှင်းဆီငုံရဲ့လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာဆွဲပြီး ထိုင်နေရာ ထွက်လာကြသည်။

“ဟောဒီလက်ကလေးကို ကိုကိုခဏအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကိုင်ထားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်သက်လုံးအတွက် မလွတ် တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားတာ သိလား”

နှင်းဆီငုံရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ ကားဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ချော ချောလှလှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဖြတ်သွားသော ကားတစ်စီးပေါ်မှ တွေ့မြင်သွားသည်။

နှင်းဆီငုံကို ပြန်ပို့ခဲ့ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကမ္ဘာကို သို့ ပြန်သွားသည်။ အလုပ်ထဲရောက်တော့လည်း နှင်းဆီငုံကို ခဏမေ့ထားရသည်။ အလုပ်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင် သူ့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။

“အင်းလေ၊ ဟုတ်မှာနော်၊ အထူးသဖြင့် မနက်ပိုင်းမှာ ပြီးအလုပ်များတယ် ထင်တယ်”

ဖျတ်ခနဲအောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့အကြည့်က ပြုစုဖြင့် ခင်ခင် သားရဲ့ မျက်နှာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“လာပြီး ဝိမနေမေးနဲ့၊ တည့်တည့်ပြောစမ်း ခင်ထား”

“ကောင်းပြီလေ....ဒါဆို တည့်တည့်ပဲမေးမယ်၊ မနက် တယ်က ကောင်မလေးနဲ့ ကိုကိုပိုင် တွဲလာတာလဲ”

“ဩော်....ဒါကိုတွေ့ပြီး ခင်ထားက မေးတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်....ကောင်မလေး ငယ်ငယ်ချောချောလေး ငင်ယောက်ရဲ့လက်ကို ကိုကိုပိုင် ဆွဲထားတာ ခင်ထားတွေ ဟယ်”

(၁၄)

ခင်ခင်ထားက စပ်စုသည့် မျက်နှာလေးနှင့် အောင်ပိုင် နှိန်းကို ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

“နှင်းဆီငုံတဲ့၊ ကိုကိုပိုင်ရဲ့ ရည်းစားပေါ့”

“ရုပ်ကလေးက နဲ့ နဲ့ ချော ချော လေး၊ ဒါပဲမယ်၊ ချိုင်းချိုင်း မဟုတ်ဘူး”

လှုပ်တစ်ပြေးအကြည့်မှာပဲ ခင်ခင်ထားရဲ့စူးရှတဲ့အကြည့် က နှင်းဆီငုံရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုသတိထားမိသည်။

တစ်မိစ္ဆာ ဆင်ယင်ထားသော်လည်း နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်ပေါ် နှင်းဆီငုံသောဝတ်စားဆင်ယင်မှုက တန်ဖိုးနည်းလှသည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်ထား၊ နှင်းဆီငုံက ကိုကိုပိုင်တို့လို ချမ်းသာဘူး”

အလုပ်မှအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစား ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက နားနေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ညီမ ပြင်သူ ခင်ခင်ထားက ရောက်လာသည်။

“အလုပ်ခွဲတု သိပ်ပင်ဖန်းလို့ နား နေ တာ လား ကိုကိုပိုင်”

ခင်ခင်ထားက မျက်နှာမချိုမချဉ်နှင့် မေးသည်။ ထူး ထူးခြားခြားရှိနေသည့် ခင်ခင်ထားကို နားမလည်စွာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့မှ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲ ခင်ထား၊ နေ့တိုင်း ကိုကိုပိုင်က အလုပ်များတာပဲ”

နှင်းဆီငုံရှုံ့ ၁၀ ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြီး ကာကွယ်ကွယ်လည်း ပြောသည်။

“မချမ်းသာပေမယ့်၊ ကိုကိုပိုင်လိုချင်တဲ့ အချစ်အချစ်တွေ နှင်းဆီငုံမှာ အားလုံးရှိတယ်”

“ဘာတွေများလဲ ကိုကိုပိုင်ရယ်”

“နှင်းဆီငုံဟာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့ သိမ်မွေ့တယ်။ ပြုစုစင်တယ်၊ မက်မောဘဝပက်မှုဆိုဘာ လုံးဝ မရှိဘူး”

“ဒါတွေကို ကိုကိုပိုင်က လေ့လာပြီးပြီ ဆိုပါဘော့”

“ဟုတ်တယ်... ခင်စား၊ ကိုကိုပိုင်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ နှင်းဆီငုံက တခြားစိပ်”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပ်ပြီး ကျေနပ်ခန့်ဘယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကိုပိုင် စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ခင်စား တို့က ဘာမှ ဝင်ပြီး မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ ခင်စား၊ ဪ... ဒီအကြောင်း မေ့မိနေတာကို မပြောနဲ့ ဦးနှော်”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သိချိန်တန်တော့မှ၊ ကိုကိုပိုင်က အသိပေးချင်လို့ပဲ”

“စိတ်ချ ကိုကိုပိုင်၊ ခင်စား မခံပြောပါဘူး”

ညီမရဲ့ ခေါင်းကို ကြင်နာစွာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း ပွတ်လိုက်သည်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိပ်ကို ကြင်နာ နားလည်ကြသည်ပဲ။

“ခင်စားနဲ့လဲ အချိန်တန်ရင် တွေ့ပေးဦးနှော်”

“တွေ့ပေးမှာပေါ့”

“နှင်းဆီငုံက တော်တော်လေး ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုပိုင်ကြီး တစ်ခါတည်း ပစ်ကျသွားတာ မဟုတ်လား”

“နှင်းဆီငုံမှာ ရုပ်အလှထက်၊ စိတ်အလှက ပိုအယ် ခင်စား၊ အဲဒါကို ကိုကိုပိုင် သဘောအကျဆုံးပဲ”

“ငယ်တာတော့ တော်တော် ငယ်တယ်နော်”

“ဆယ်ခုနှစ်နှစ်လေ”

“ကိုကိုပိုင်က ကလေးကိုမှ သွားကြိုက်တာကိုး”

“ဒွေးအချိုး၊ လေးအတိုင်းလေ”

ရွက်ရယ် ရယ်ရင်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်လိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နှင်းဆီငုံနှင့် ဆုံတွေ့သည့်အခါ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ခင်ခင်စားရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ကိုကိုရဲ့ ညီမလေး ခင်ခင်စားက နှင်းဆီငုံလေးကို တွေ့သွားတယ် သိလား”

“ဟင်... ဒုက္ခပဲ ကိုကိုရယ်”

ထိတ်လန့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေးက ငယ်သွားသည်။

“ဘာလို့ ဒုက္ခရမှာလဲ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”
 “ကိုကို မေမေကို သွားပြောလို့၊ ကိုကို မေမေက မကြည့်ဖြုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
 “နှင်းဆီငုံလေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ မကြည့်ဖြုရမှာလဲ၊ မေမေက ကြည့်ဖြုမှာပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ထားက မေမေကို မပြောပါဘူး”
 “ဟုတ်သား... သူက ကိုကို မေမေကို ပြန်မတိုင်ဘူးလား”
 “မတိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုတို့ မောင်နှမက နားလည်မှုရှိကြပါတယ်”
 “တော်သေးတာပေါ့ ကိုကိုရယ်”
 “မေမေတို့သိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နှင်းဆီငုံလေးက ကြောက်စရာမရှိတော့ပြီး ကြောက်နေတယ်”
 “ကိုကိုတို့ အရှိန်အဝါကို မယှဉ်သာတဲ့ နှင်းဆီကြောက်တာ သဘာဝကျပါတယ် ကိုကိုရယ်”
 “နှင်းဆီငုံလေးရာ၊ သိပ်ပြီး အားငယ်တတ်တာပဲ၊ အဲဒီအားငယ်တဲ့ စကားတွေ မပြောနဲ့ကွာ”
 “နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်လေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ ထွေးပွေ့ လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်သော ချစ်သူလေးကို အကြင်နာဒသနားတွေ ပိုသွားရပြန်သည်။”
 “ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ၊ လူ့ အဆင့်အတန်း အတွက်၊ သတ်မှတ်ချက် တစ်ခုဆိုတာ ကိုကို လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုတို့ရှိအချစ်မှာ အဲဒီ သတ်မှတ်ချက် မလိုဘူး”

“အဲဒါနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို နှလုံးသားကပဲ စိုးပြတ်လက်ခံထားကြမယ်နော်...”
 “နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်သလို၊ နှင်းဆီငုံလေးလဲ ကိုကို ကို ချစ်တာပဲမဟုတ်လား၊ အားလုံးပြီးပြည့်စုံနေပြီလေ၊ ဘာလိုသေးလဲ”
 “အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ထွေးပွေ့ အားပေးစကားများကြား နှင်းဆီငုံရဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်လေးများ အချည်ပျော် ဘူးရပြန်သည်။”
 “အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မြတ်နိုးကြင်နာစွာ ပေးလာသော အားပေးမှုများမှာ နှင်းဆီငုံရဲ့ စိတ်အစဉ်က မွေ့ကြည်လို့ ဘူးရပုံပြီ။”
 “ပြန်ကြစို့ ကိုကိုရေ”
 “အဲဒီစကားကြီးကို အမုန်းဆုံးပဲ”
 “ကိုကိုကတော့ ပိုပြီ”
 “တကယ်ပြောတာ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့၊ ခွဲခါနီးဆို ကိုကို စိတ်ညစ်တယ်”
 “နောက်လေးနှစ်အထိ ဆန္ဒတွေကို ခဏချိုးနှိမ်ထားကြည့်ဦး ကိုကိုရေ”
 “အဲဒီလေးနှစ်ဆိုတာ၊ ဟောလို့ မျက်စိဘစ်ခါ မှိတ်ပြီး ချစ်လိုက်တာနဲ့ ရောက်သွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲ”
 “ခွဲခါနီးဆိုရင် ကိုကိုကတော့ လွမ်းအောင် ချဲ့တော့ သေးနော်”

“တစ်ဖန်ပြောတာပဲ၊ နှင်းဆီခဲလေးရယ်”

“ကဲ...ပါ ကိုကိုရယ် ပြန်ကြစို့၊ နောက်နေ့လဲ တွေ့လို့ရတာပဲ”

“ဪ...မနက်ဖြန် ကိုကို့မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အသွယ်တစ်ခုပါလာလို့ နှင်းဆီခဲလေးဆီ မလာဖြစ်ဘူးကွာ တွေးရင် တကယ်လှမ်းတယ်”

အသံလွင်လွင်လေးနှင့် နှင်းဆီခဲက ရယ်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မခတ္တရတော့လဲ နောက်တစ်နေ့ တွေ့ရမှာပဲ ကိုကိုကလဲ”

“တစ်ရှက်ဆိုတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပျ၊ အဲဒီထဲမှာ မိနစ်တွေ စက္ကန့်တွေအများကြီး၊ စက္ကန့်တိုင်း နှင်းဆီလေးကို ကိုကိုက လှမ်းနေမှာပျ သိလား”

စွဲမက်ချစ်ခင်စရာ ကောင်းသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရယ် မျက်နှာချောချောကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီခဲက ရယ်လိုက်သည်။ တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးဆွဲပြီး ကားဆီသို့ လှမ်းခွဲသည်။

သိပ်ချစ်တတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မေတ္တာကို သူမ ခံစားရခြင်းသည် လွန်စွာ ကံကောင်းလှပါလားလို့ မှန်းခြေစွာ နှင်းဆီခဲက တွေးမိသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ မျက်နှာလေးက ပြုံးကြည်နေသည်။

“သမီးကိုကြည့်ရတာပဲ ခုတလောပိုပြီးအလှပြင်သလိုပဲ” ဒေါ်အေးက သေသေချာချာကြီးကို သူမကို ချက်ကင် နှိုက်နေသည်ပဲ။ သူမရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို အမေဖြစ်သူက ဒေါ်အေးက ပို၍သတိပြုနေမိပြီ။

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သည့် ခံစားမှုလေး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီးခါးမှ ပို၍အလှပြင် နိုင်သော စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။ ဒါကိုဒေါ်အေးက သေသေချာချာကြီး သတိပြုမိသည်ပဲ။

“နှင်းဆီအလှပြင်တာ၊ ဒေါ်ကြီးက မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးလှနေတာကို မြင်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရည်းစားတွေကတော့များ ရှားနုလို့ မချင်လားလို့ စိုးရိမ်ပြီး မေးတာပါ”

လူကြီးတွေရဲ့ သဘောထားကို သိအောင် သွေးတိုစမ်းပြီး တီးခေါက်ကြည့်ဖို့ နှင်းဆီခဲ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“နှင်းဆီရည်းစားရသွားမှာ ဒေါ်ကြီးကပူတယ်ပေါ့” မျက်နှာလေးတိုမချိုမချင်လုပ်ပြီး နှင်းဆီခဲကမေးသည်။

“ပူတာပေါ့ကွယ်၊ မဟုတ်မဟတ်တွေနဲ့ ဆုံတွေ့သွားမှာ ပိုပြီး ပူသေး”

အရတိုးပြီး နှင်းဆီငုံက မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ် ဟပ်...ဟပ်နဲ့ ဆိုရင်ကော”

“ဟုတ်ဟုတ် ဟပ်ဟပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ ပြောပါဦး ကလေးရယ်”

“ဒီလိုလေ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ပိုက်ဆံလဲ ချမ်းသာပညာသင်တတ်၊ အလုပ်အကိုင်ကလဲ ကောင်းပြီးတော့ နှင်းဆီကို သိပ်ချစ်တဲ့ လူမျိုးဆိုရင် ပြောတာလေ”

ဒေါ်အေးရဲ့ စူးစမ်း သံသယမျက်လုံးများ နှင်းဆီငုံ မျက်နှာပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ၊ ကလေးက အဲလိုမျိုး ချစ်သူတွေနေပြီလား”

ဒေါ်အေးရဲ့ အမေးကို ပျာပျာသလဲ ကာကွယ်လိုက် ပြန်သည်။

“မတွေ့သေးပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်၊ နှင်းဆီကသေတော်ကို မေးကြည့်တာပါ၊ အဲလိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် နှင်းဆီ ကြိုက်လိုက်ရမလားလို့”

“ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘဲ ကွယ်၊ လူတော်လူကောင်းဖြစ်ဖို့နဲ့ စိတ်ရင်းစကောင်းဖို့အဓိကပါ ကလေးရဲ့”

“ဒါဆိုရင် နှင်းဆီ မှတ်ထားလိုက်မယ်နော်၊ ဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ လူမျိုးကိုရှာပြီးမှ နှင်းဆီပြန်ကြိုက်မယ် သိလား”

“လူကြီးတွေကို အသိပေးဦး နော်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

ဒေါ်အေးအနားမှာ နေရတာ မလုံမလဲ ရှိလွန်းလှ၍ ဒေါ်အေးအပါးမှနေ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ကြီးတို့ လိုချင်တဲ့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှင်းဆီရွေးပြီးပါပြီ၊ နှင်းဆီကို သိပ်ချစ်တတ်၊ သိပ်အလိုလိုက်တတ်တဲ့ ကိုကို နှင်းဆီရဲ့ အနားမှာ ရှိနေပါပြီ”

ညှော်ခန်းကို ရှင်းနေရင်းကနေ၊ နှင်းဆီငုံက တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှနေ ဒေါ်အေးကို ပြေရှင်းချက် ထုတ်လိုက်သည်။

အောင်ပိုင်တိန်းလိုလူမျိုးကို မိခင် ဒေါ်ကြည်ကြည်က လုံးဝငြင်းပယ်လိမ့်မည် မဟုတ်လို့ သဘောပေါက် ခံယူထားသည်။

“ကောင်မလေးနော်... အစီကလီ လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့လူကြီးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရမှာမို့၊ သိပ်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား”

မုန်းမုန်းက နှင်းဆီငုံ့ပါလေးကို ဖိမ်ဆွဲပြီး ပြောသည်။

“မမမုန်းတို့ ခိုနေတာပဲဟာ၊ နှင်းဆီက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး တွေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ရှိနေတာကို သူက မလွတ်လပ်ဘူးတဲ့ပြုံးရေ”

“ဟုတ်ပါ၊ တို့ကပဲ ရှောင်ပေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟာ... မမပြုံးတို့ကလဲ့ သိပ်နောက်တံပဲ၊ နှင်းဆီ ဓနတတ်တော့ဘူး”

“ကောင်မလေးနော်... သိပ်မကနဲ့၊ တော်ကြာတဲ့မရခင် ယောက်ျားရနေမှ ခက်မယ်”

“နှင်းဆီက ဘွဲ့မရခင် မယူသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဧည့်သည်ကလဲ့ သိပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ယောက်ျား အစ်ယောက်ပါ”

“နှင်းဆီတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ သူ့ကိုကိုကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပြန်ပြီတေ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ မြင့်မြတ် တည်ကြည်သော စိတ်နေ သဘောထားကို သိပါသည်။ နှင်းဆီငုံ့ကို တမင် နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေခြင်းသာ။ နှင်းဆီငုံ့ ရှက်မျက်နှာ

(၁၅)

အချိန်နာရီတွေ အလီလီပြောင်း၊ ရက်တွေညောင်းပြီး အတာခါသင်္ကြန်ကို တစ်ကြိမ်ပြန်ရောက်တော့မည်။

နှင်းဆီငုံ့အား အစမမျှားက သင်္ကြန်မတိုင်ခင်ကတည်းက သူတို့အိမ်တွင် လာနေရန် လာခေါ်သွားကြသည်။ လမ်းမှာ ပြုံး ပြုံးက နှင်းဆီငုံ့ကို ခနာက်ပြောင်သည်။

“မမပြုံးတို့လာခေါ်လို့ နှင်းဆီငုံ့လေး သိပ်စိတ်ဆိုး သွားလား”

“ဆိုးတာမှ အရမ်းပဲပေါ့”

ရဲလေးကို ကြည့်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် သဘောကျ
နေကြသည်။
ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် နောက်ပြောင်နေသော အစ်မ နှစ်
ယောက်ရှိကြားမှာ နှင်းဆီငုံ အရှက်ကြီး ရှက်နေရပါတော့
သည်။

နှင်းဆီငုံ မိုလိတထောင်အိမ်တွင် ရောက်နေမှန်း သိ၍
မျိုးမြင့်နှင့်အတူ အောင်ပိုင်ဟိန်းညနေဘက်တွင် ရောက်လာ
သည်။
အိမ်မှာခဏတစ်ဖြုတ်စကားပြောပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်း
ဘုရားဘက် လမ်းလျှောက်ရှအောင်ပေါ်သည်။
မုန်းမုန်းနှင့်ပြုံးပြုံးက ဆွင့်ပြု၍ နှင်းဆီငုံက လိုက်လာ
ခဲ့သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး မိုလိတထောင်ဘုရားဆီသို့ ဦးတည်
လိုက်သည်။
“နှင်းဆီငုံလေး ဒီမှာလာနေတာ ပျော်လိုက်တာက
ညနေတိုင်း နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ တွေ့လို့ ရတာပေါ့”
“သုံးရက်နေရင် သင်္ကြန်ကျတော့မှာနော်ကိုကို”

“ဒီနှစ်တော့ အရမ်း ပျော်စရာကောင်းမှာ၊ ကိုကိုရဲ့
ချစ်သူလေးနဲ့ ပထမဦးဆုံး နှစ်ရမယ် သင်္ကြန်ပွဲတော်ပဲ”
“အမယ်၊ ဘယ်သူက ကိုကိုနဲ့လိုက်လည်မယ်လို့ ပြော
သေးလို့လဲ”
နှင်းဆီငုံက နောက်ပြောင် လိုက်သည်။ အောင်ပိုင်
ဟိန်းက ဆတ်ခနဲ သူမကိုလှည့်ကြည့်သည်။
“ဟင့်....နှင်းဆီငုံက ကိုကိုနဲ့မလှည့်ဘူးလား”
“စဉ်းစားနေတုန်းပဲလေ”
“ဟိတ်....ကောင် မဲလေး နော်၊ အူ ကြောင် ကြောင်
လုပ်မနေနဲ့၊ အသည်းယားလာရင် လူရှေ့ သူရှေ့မှာ
ဖက်နမ်းလိုက်မှာနော်”
“မရှက်ဘူးလား”
“ကိုယ် ချစ်သူကို ကိုယ်နမ်းတာ ရှက်စရာလား”
နှင်းဆီငုံလက်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
အောင်ပိုင်ဟိန်းက အသည်းယားစွာပြောသည်။
“မျိုးမြင့်နဲ့ ကိုကိုက လျှောက်လည်ဖို့ ကားတောင် စီစဉ်
ပြီးပြီ”
“ကိုကိုတို့က အပိုင်တုတ်ထားတာကိုး”
“အင်းပေါ့”
နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်
လွှာရင်း ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ချောက်လာသည်။ ဘိလပ်ပြန်
ဘုရားတန်ဆောင်းတွင်း ဝင်ပြီး ရှိခိုးဝပ်ပြုကြသည်။

ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆိပ်ကမ်းဗောတံတားဆီသို့
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဗောတံတားမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြော
ကြသည်။

“မှောင်တော့မယ် ကိုကို၊ နှင်းဆီတို့ ပြန်ကြရအောင်”
“နေပါဦးကွာ”

“သိပ် အကြာကြီး ထွက်လို့ မကောင်းဘူးလေ၊
ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဦးဦးတို့ သိသွားရင် မေမေပါ သိသွား
လိမ့်မယ်”

“အေးလေ...ခုအချိန်မှာတော့ ကိုကိုက ဝါလောက်နဲ့ပဲ
ကျောနပ်ရမှာပေါ့၊ နှင်းဆီကို ကိုကို မခွဲနိုင်ပေမယ့် ခွဲရ
ဦးမှာပေါ့”

နှင်းဆီငုံ့ လက်ကလေးကို နှေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး
သိမ်သိမ်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နေကာ၊ မျိုးမြင့်စေ
အောင်ပိုင်ဟိန်းပါ ပြန်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာလည်း အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်
မျိုးမြင့် ရောက်လာပြန်သည်။ ပြုံးပြုံးတို့ပါ လမ်းလျှောက်
လိုက်ခဲ့သည်။

“ပြုံးပြုံး ပါလာလို့ နှင်းဆီငုံ့လေးအကြာကြီးနေလို့
ရတာ ဟန်ကျတာပဲ”

“သူတို့ရှေ့မှာ သိပ်မကနဲနော် ကိုကို”

“ဟောဗျာ...သူတို့ရှေ့ မဟုတ်တော့ဧရာ၊ ကိုကိုက
ဘာတွေ ကဲနေလို့လဲ”

“နှင်းဆီကို လစ်ရင် လစ်သလို နှမ်းတာလေ”

နှင်းဆီငုံ့ ပြောဆိုဟန်လေးက သိပ်ကို အသည်းယား
စရာပါပဲ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက လက်ကလေးကို ညှစ်ကိုင်
လိုက်သည်။

“ခံကောင်လေးနော်၊ အဲဒီလို မျက်နှာ အဲဒီလိုအကြည့်
အဲဒီလို အပြောလေးမျိုး မလုပ်နဲ့၊ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ
ဆိုကို ဖက်နှမ်းမိတော့မယ် သိလား”

“စိတ်ထိန်း ကိုကိုရှေ့...စိတ်ထိန်း”

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံးက ရှေ့မှ ခပ်ခွာခွာ လျှောက်
သွားကြသည်မို့ နှစ်ယောက်သား နောက်မှာ လွတ်လွတ်
လမ်းလပ် ရှိနေသည်။

“လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး စေ့စပ် ထားချင်ပြီ၊
နှင်းဆီငုံ့လေးရယ်”

“ကိုကိုကလဲ ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် လောနေတာလဲဟင်”

“နှင်းဆီခုံလေးကို စိတ်မချလို့ပါ”

“နှင်းဆီက ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ စိတ်ချပါ ကိုကို၊ နှင်းဆီက ကိုကို တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချစ်တာပါ။ ကိုကိုကလွဲရင်၊ နှင်းဆီခုံ ဘဝမှာ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီ စကားလေး တည်ပါစေနော်”

“နှင်းဆီကသာ သိပ်ပြီးပြည့်စုံမြင့်မားနေတဲ့ ကိုကိုကို စိတ်မချရမှာပါ”

“ဟာ... အဲဒီ အတွက်တော့ သေသေချာချာကြီးကို စိတ်ချထားပါ နှင်းဆီခုံလေးရယ်၊ နှင်းဆီခုံလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်၊ နှင်းဆီခုံလေးနဲ့ ဝေးရင် ကိုကိုသေမှာ”

“ဒါလောက်အောင်ပဲလား”

“ဒါထက်တောင်ပိုသေးတယ်၊ ကိုကို အသက်ထက်တောင် နှင်းဆီခုံလေးကိုချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုနဲ့ သစ္စာစကားတွေပါ နှင်းဆီခုံလေးရယ်”

“အဟင်း... သူ့ အပြောလေးက တယောလိုချဲ့ ဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့နော်... ကိုကို”

“နှင်းဆီခုံလေးက ကိုကို အပေါ်မှာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယှဉ်ဆေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ယုံပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေချင်း သိပ်ကွဲခြားတော့ တစ်ခါတစ်ခါ စိုးရိမ်မိလို့ပါ”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ အားလဲမငယ်နဲ့၊ နှင်းဆီခုံလေးအနားမှာ ကိုကို အမြဲရှိနေတယ်လို့ သတိရနေနော်”

အားပေးသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အပြုံးများကို နှင်းဆီခုံက ခံယူလိုက်ပါတော့သည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပြုလုပ်နေကျ အတိုင်း မုန်းမုန်းတိုင်းရုပေါင်း မဏ္ဍပ်လေးကလည်း ဆောက်ပြီးပါပြီ။ သင်္ကြန်ကျရန် တစ်ရက်သာ လိုတော့သည်မို့ ပြင်ကြ ဆင်ကြနှင့် မမောမပန်းနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

မဏ္ဍပ်သို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းကလည်း အားသည့်အချိန်တွေမှာ လာရောက်ကူညီသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပျော်စရာ အချိန်လေး တွေနှင့်သာ ပြည့်လျမ်းနေသည်။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာ မလည်ကြသေးပါ။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မဏ္ဍပ်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှိနေသည်။ နှင်းဆီခုံအပေါ်မှာ အပေါ်တော်မြ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှိနေသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုကို့တို့လျှောက်လည်ကြမှာ နော်”
“အဲဒီ ကိုကို့ကြီးကလဲလေ... လည်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ထက် သန်နေတာပဲ”

“ကိုကို့ ချစ်သူလေးနဲ့ ပျော်ချင်တာကိုး”

“ကဲ...ရင်အေးသွားအောင် ဒီရွာရင်အေးလေးသောက် လိုက်ဦး”

“နှင်းဆီခဲလေးပါ သောက်လေ”

“နှင်းဆီ သောက်ပြီးပြီ ကိုကို့ရဲ့”

“ကြည့်...ကိုကို့ ကိုတောင် မစောင့်ဘူး”

“စောင့်ပါကယ်၊ မမပြုံးက အဘင်း သောက်ခိုင်း တာနဲ့သောက်လိုက်ရတာ”

“ဒါဆို ကိုကို့ အနားမှာ ထိုင်ခနဲ၊ နှင်းဆီခဲ လေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သောက်မလို့”

“အဲလိုသောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရွှေရင်အေးက ပိုပြီးအေးဆီမို့ ချိုမြိန်သွားတာပေါ့”

“ပိုရန်ကော ကိုကို့ရယ်”

ပြုံးချိုနေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့် နှင်းဆီခဲရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေသည်။ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီခဲရဲ့ ရင်ထဲ ကြည့်နူးနေသည်။ သိပ်ချစ်တတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်း အချစ်ကိုရသည့်အတွက်လည်း ကံကောင်းလေစွလို့ တွေ့ ပြန်သည်။

“တကယ် ကြိုက်တယ်ကွာ”

“ကိုကို့က ရွှေရင်အေး ကြိုက်တယ်နော်၊ နှင်းဆီလဲ ကြိုက်တယ်၊ သိလား”

“ဘယ်ကလာ ရွှေရင်အေးကို ပြောတာ ဟုတ်ရမှာလဲ နှင်းဆီခဲ လေးကို ပြောတာ”

နှင်းဆီခဲက ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး မျယ်လိုက်သည်။

“ကိုကို့ကတော့လေ၊ သိပ်သည်းတာပဲ”

“ဟိုမှာ မုန်းမုန်း လှမ်းကြည့်နေတယ်”

“သိပ်ပြီး အသည်းပိုမနေနဲ့ကိုကို၊ မမမုန်းက တော် ပြာ နှင်းဆီကို ဆူနေဦးမယ်”

“သူက ခုထိ ရည်းစားမရှိသေးဘူးနော်၊ ဒါကြောင့် ခိုယ့်ချင်းမစာတတ်တာ နေမှာ”

“မမမုန်းက ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါကယ် ကိုကို့ရယ်၊ ဒါပမယ့် ဣန္ဒြေမဲ့နေတာ မကြိုက်ဘူး”

“ခဲ-နှင်းဆီခဲလေးက ဣန္ဒြေမှ မမဲ့တာပဲ”

တစ်ခါ တစ်ခါ စကားကို ကတ်ကတ် သတ်သတ်ပြော တတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အကျင့်ကို နှင်းဆီခဲသိချိန် ဖြစ်သည်။

“သောက်နှင့်ဦးနော်...ကိုကို့၊ နှင်းဆီ သွားကူလိုက် မယ်”

“သွားလေ၊ တော်ကြာ ကိုကို့ အနားမှာပဲ နေနေလို့ သွားတွေက နှင်းဆီခဲ လေးကို ကဲ့ရဲ့ နေဦးမယ်”

နှင်းဆီငုံ သိက္ခာကျမှာကိုပါ ထည့်တွက် ပေးတတ်
သော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို လေးစားကျေးဇူးတင်သွား
ပြန်သည်။

နှင်းဆီငုံက အခြားညွှန်သည်များကို ကူညီကျွေး
ပေးပြီး နောင်ပိုင်ဟိန်းဆီသို့ တစ်ခေါက်ကျော့လာသ

“ဟယ်...ကိုကိုက ကုန်အောင်မသောက်ဘူး”

“နှင်းဆီငုံလေး အနားမှာ မရှိလို့ ရွှေရင်အေး
ချိုလဲမချိုတော့ဘူး၊ အေးလဲ မအေးတော့ဘူး”

“အို...ကိုကိုရယ်”

ချစ်ရည်ရွှမ်းသော အကြည့်များကို ရင်သိမ့်တုန်
နှင်းဆီငုံ ခံယူလိုက်ပါတော့သည်။

(၁၆)

* * *

သင်္ကြန်ရက်များတွင် အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် အတူ နှင်း
ဆီငုံ လျှောက်လည်သည်။ သင်္ကြန်ပွဲတော်က ချစ်သူရည်း
စုံတွေအတွက် အလွန် ပျော်စရာကောင်းသော ပွဲတော်
ပေးပေလား။

သင်္ကြန်အကျ၊ အကြတ်၊ အတက်နေ့ သုံးရက် စလုံး
နှင်းဆီငုံအတွက် မေ့မရသောအပျော်နေ့များဖြစ်နေသည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် တွေ့ဆုံရချိန်များလေလော့ အောင်ပိုင်
ဟိန်းရဲ့ချစ်မေတ္တာတွေကို တွေ့ရှိရလေလေပါ။

သိပ်ချစ်တတ်သော လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရပြီး၊
သိလိက်ကောင်းသော မိမိရဲ့ ဘဝအတွက် အားရကျေနပ်
သည်။

၈၅၆ နို့ ခိုလှလျှင် ၁၀

သင်္ကြန်အတက်နေ ညနေပိုင်းမှာ မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှ ရောက်
အားကို အခုအခံလုပ်ပြီး၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ချစ်သူ
ရှဲ့ ကိုယ်ကိုရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းဖွေ့လိုက်သည်။

“ကိုကိုနော်၊ သူများတွေနဲ့”

နှင်းဆီဝုံကဘေးမှ မကြားအောင် တိုးတိုးလေးပြော
သည်။

“ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့မဟုတ်လား၊ နောက်နေ့ ဒီလို
ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အမှတ်တံရံး

နှင်းဆီဝုံရှဲ့ ကိုယ်လုံးကျွတ်ကျွတ်လေးကို ဖြေလျှော့
လိုက်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက မချစ်မရဲ ပြောသည်။

“နှင်းဆီဝုံလေး၊ အိမ်ကို ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

“နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့”

“ဟာ... မြန်လှချည်လား၊ အိမ်ပြန်သွားရင် ကို
ကျွန်ုပ် အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးနော်”

“နေ့တိုင်း မဟုတ်ပေမယ့်၊ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ
တယ် ကိုကိုရယ်”

“ကိုကိုက နေ့တိုင်း တွေ့ချင်တာ”

“နှင်းဆီဝုံ ကျွန်ုပ်ချင်ပါဘယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေ
အခြေအနေက မပေးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“နှင်းဆီဝုံလေးသာ ခုခါချိန်မှာ ဘွဲ့ရပြီးနေရင်က
မှာ”

“ဘာလို့”

“ချက်ချင်းလက်ထပ်ချင်လို့ ပေါ့”

“ဘာလဲ ကိုကိုက ဘွဲ့ရတဲ့ မိန်းမကိုမှ ချစ်လို့လား”

ပြုံးစရာနှင့် နှင်းဆီဝုံက နောက်ပြောင်သည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှုတည်တည်နှင့် သူမကိုကြည့်သည်။

“ကောင်မလေးနော်၊ စိတ်ကို ဆွဲမားပန်း တစ်ခါတည်း
ပြေးသွားမှာ၊ နှင်းဆီဝုံလေး စောင့်ခိုင်းထားလို့ ကိုကို
မနည်းကြီး စိတ်ကို ရှည်အောင် ဆွဲဆန့်ထားရတာ
လား”

“နောက်ထပ် လေးနှစ်ခလောက် ဆွဲဆန့်ထားပါဦး
ဆိုရယ်”

“နှင်းဆီဝုံရှဲ့ အလိုကိုလိုက်ပြီး ကိုကိုက မနည်းကြီး
စွဲခံနေရတာပါကွာ”

သိပ်ချစ်ရသော မိန်းကလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက
ဆိုင်လိုလှပါသည်။ အာစအဆုံဆုံ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်တဲ့
မှာ တာကိုမှ ငွဲကွက်စရာမလို။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို
ချင်းထပြီး တည်ထောင်နိုင်သည်။

ကော်နေသည်က နှင်းဆီဝုံ။

ဥညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုချင်
တဲ့လေ။ ချစ်ရသူလေးရှဲ့အန္တကုဦးစားပေး၊ ထိပ်တန်း
သွား သူ ရှဲ့ပြင်းပြသောဆန္ဒကို မျှီသိပ်ထားရသည်။

“နှင်းဆီဝုံလေးရှဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကိုကိုအစွမ်းကုန်
ဆည်းပါပယ်ကွယ်၊ ဒါဒီအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်
ဆင့်အယုက် မဖြစ်နဲ့နော်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ယုံစားသလို၊ သူ့ခွဲစကားတွေကိုလည်း နှင်းဆီငုံကလေးစားပါသည်။ တကယ်ကြည့်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်မို့။ မြတ်ဗျာနိုးနိုး အားကိုးထွယ်တာမိသည်။

“နှင်းဆီငုံစိတ်ကို နှင်းဆီသိပ်ပြီး အံ့ဩမိတယ်ကိုကိုရယ်”
“ဘာပြုလို့”

“ကိုကို ကိုသိပ်ချစ်မိတာကိုပေါ့”

“နှင်းဆီငုံ လေးရယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ကြည့်နှူးသွားရပြန်သည်။

ခွဲခွာခါနီးလေ ခွဲခွာရမှာ ကြောက်ရွံ့လေ ဖြစ်သလိုပေမယ့် အချိန်တူသည် ဆွဲထားလို့ ရသည်မှ မဟုတ်ဘဲ သင်္ကြန်အဘက်နေ့ရဲ့ တစ်နေ့ဇာတိ ကုန်ဆုံးသွားရပုံ၊ ခိုက်ခိုက် ထုန်အောင် ချမ်းနေသော နှင်းဆီညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ကြသည်။ ရေမိုးချိုး စားသေပြီး အိပ်ရာသို့ဝင်ကြသည်။

နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မှာ အိမ်၌လုပ်သော ကေကုသိုလ်များတွင် နှင်းဆီငုံတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် ကြာရသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် မျိုးမြင့်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ရောက်လာကြသည်။

ဦးလေးနှင့်အာဒါရှေ့မှာမို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီငုံ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် သတိထား၍ ကြားကြရသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး၊ မနက်ဖြန်ပြန်ရတော့မှာနော်”
“ဟုတ်တယ်”

“ညနေဘုရားကို လာခဲပါလား၊ ကိုကိုစောင့်နေမယ်”

“နှင်းဆီတစ်ယောက်တည်း မလာရဲဘူး”

“အစ်မတွေကို အဖော်ခေါ်ခဲ့လေ”

“ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်လေ”

“ကိုကိုစောင့်နေမယ်”

“နှင်းဆီမလာနိုင်ရင်ကော”

“မလာနိုင်လဲ ကိုကိုကလာပြီး စောင့်နေမှာပဲ”

“ငွေကြီးပါလား”

“နောက် ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမယ်ဆိုတာ မသိရဘူးဟုတ်လား”

နားပူနားဆာလုပ်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်း အနားမှ ရွာင်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့အနားတွင် ကြာကြာထိုင်ရမှာ သေငုံတော်ဘူး မဟုတ်လား။

အခြားညော်သည်များကိုညှော်ခံနေရ၍ အောင်ပိုင်ဟိန်း အနားကို မရောက်တော့ပါ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြန်သည့်အခါတွင်တော့ တံခါးပေါက်နားအထိ လိုက်ပို့သည်။

“ညနေ ငါးနာရီနော်”

ရသည့်အခွင့်အရေးကိုသုံးပြီး နှင်းဆီငုံ အနားကပ်ကာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက တိုးတိုးကလေးမှာသွားသည်။

နေ့လယ်မှာ အစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြိုတင်ပြီး၊ နှင်းဆီ
က စည်းရုံးရသည်။ နောက်ပြောင်နေသောအစ်မနှစ်ယောက်
ရှေ့ကားကို မနည်းကြီး ထိုးဖောက်ရသည်။

“မနတ်ကပဲ၊ တွေ့ပြီးပြီ နှင်းဆီခုံရယ် လွန်တာပေါ့”

“မနက်ဖြန် နှင်းဆီခုံက ပြန်မှာလေ”

“အေးလေ ပြန်သွားပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“မပြန်ခင် ကိုကိုက တွေ့ချင်တာလေ”

“တွေ့ချင် တွေ့ပေါ့”

“မမမုန်းယို မပါဘဲ၊ နှင်းဆီ တစ်ယောက်တည်း သွား
ရင် ဦးဦးက ဆူမှာပေါ့”

“ဆူတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဝေခနွေး ဆူဆူနွေးဖျော်မှ ကေး
က အရသာရှိတာ”

“ဟာ...နှင်းဆီခုံလိုက်မှာနော်”

နှင်းဆီခုံက ခြေလေးဆောင်ပြီး၊ စိတ်ကောက်သ
ဟန်မူရာလေးနှင့် ပြောသည်။

“ကလေး ကျနေတာပဲ”

“ကလေးပဲလို့”

“ဟာ...ဟ ရယ်ရတယ်၊ ကလေးက ရည်းစားထဲ
ထိတ်ပါလား”

“အဲဒါကြောင့် မမမုန်းက မိစ္ဆာတာ၊ နည်းနည်း
ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး”

“ရည်းစားမှ မရှိတာ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ မလွန်
ပါဘူး နှင်းဆီခုံရယ်”

နှင်းဆီခုံက ခြေလေးဆောင်ပြီး၊ သူတို့ဆရာမှ ထွက်
သွားသည်။ မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် ရှိနေသော ကောင်မလေးကို
မုန်းမုန်းက ရယ်ရင်းကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

* * *

ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် စိတ်ကောက်နေသော နှင်းဆီခုံ
ဆရာသို့ မုန်းမုန်း ထောက်လာသည်။

“လေးနာရီထိုးပြီ၊ ရေချိုးပြင်ဆင်တော့လေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“ဘုရားသွားမယ်လေ...”

“မမမုန်းက လိုက်မို့ မလိုလား...”

“အင်း...”

“ဟယ်... မမမုန်းက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

နှင်းဆီခုံရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝင်းကြည်သွားပြီး ဝမ်းသာ
အားရ မုန်းမုန်းကို ထချန်ပြီး မက်လိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ၊ ပြည်ပြည်လုပ်ပါ၊ ငါ့အချိုးတွေ ကျိုး
ထူနီပါဦးမယ်”

“မမမုန်းလဲ ရေချိုးတော့လေ...”

“အေးပါ...”

* * *

“မုန်းမုန်းက မဆိုးဘူး၊ ဒီလိုကျတော့လဲ အလိုက် သိတတ်သားနော်”

“သူတို့က ကိုကိုနဲ့ နှင်းဆီငုံကို သိပ်သဘောတူနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့ပါလိမ့်”

“ကိုကိုက ငြင်းစရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်တဲ့”

“တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက အင်္ကျီကော်လာစတွေကို ထောင် ဆိုက်ပြီး ဟန်ပါပါနှင့် ဘဝင်မြင့်သွားသည့် ပုံစံနှင့်ပြော သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကဏေ ကိုကို့ကို ဘာလို့ ချစ်တာလဲ”

“ချစ်လို့ ချစ်လိုက်တာပေါ့၊ ကိုကိုကဏေ နှင်းဆီကို ဘာလို့ ချစ်လဲ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းလို့၊ ချစ်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်လိုက်ကြသည်။ နှင်းဆီငုံ လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ထွေးလိုက် သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့ တွေ့ရမယ် မသိဘူးနော်”

“ကိုကို့ ဖုန်းနံပါတ် နှင်းဆီမှာ ရှိတယ်လေ၊ အခြေ အနေပေးရင် နှင်းဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ...တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးက နှင်းဆီငုံလေး ပေါ်မှာပဲ မှုထည်နေတာနော်”

“ဆင်းပါ...ကိုကို့ရှဲ့”

(၁၇)

အကျိုးတော်ဆောင် မုန်းမုန်းကြောင့် ဘုရားရင်ပြင် ဇတော်ပေါ်သို့ နှင်းဆီငုံ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အသင့်စောင့်မော့ နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့ရသည်။

“ကဲ...မမမုန်း တံဆောင်းထဲမှာ သွားပုတီး ငါ့ လိုက်ဦးမယ်”

မုန်းမုန်းက အလိုက်သိတတ်စွာနှင့် ရှောင်ထွက်သွား သည်။ နှင်းဆီငုံ နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဗောတံဘားဆီ လျှောက်ထွက်လာကြသည်။

“မမမုန်းကို အကူအညီတောင်းပြီး၊ ပို့ခိုင်းရင် ကိုကို့ရှဲ့”

ပြောမဆုံးသော ချစ်စကားများနှင့် အပြန်အလှန် ပြောမိကြသည်။ အလွမ်း သယ်ကြသည်။ မုန်းမုန်းက အားနာ၍ ဗောတံတားတွင် ခဏသစ်ဖြုတ်သာနေပြီး ပြုလာခဲ့ကြသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိမ်နားအရောက် ကားနှင့် ပြန်ပို့ပေးသည်။

“မုန်းမုန်းကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မုန်းမုန်းက ကံကောင်းလာမလားလို့ ကုသိုလ်လုပ်တာလေ”

ရှုတ်နောက်နောက်နှင့် ပြောရင်း မုန်းမုန်းက ကပ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“မုန်းမုန်း ကံကောင်းမှာပါ၊ အကူအညီလိုလဲ ပြောနေ”

“စိတ်ချ...”

“နှင်းဆီငုံလေး ကိုကို သွားမယ်”

“ဟုတ်...”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသည်။ နှင်းဆီငုံနှင့်မခွဲခွာချင်၍ သူ့ ကားဘီးတွေသည် နောက်ပြန် ပေးနေသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာ နှင်းဆီငုံ အိမ်သို့ပြန်ရပြီ။ မုန်းမုန်းနှင့် ပြုံးပြုံးက အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။

“နှင်းဆီလေး၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းနဲ့ မတွေ့ရသောဘူးပေါ့နော်”

“အိမ်ကိုလာလည်ခိုင်းပါလား”

“တာ...မလုပ်နဲ့၊ မေမေသိလို့ မပြစ်သေးဘူး၊ မေမေစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“အမြဲကမ်း ပွင့်လင်းခဲ့တဲ့သမီး၊ ခုတော့ မပွင့်လင်းတော့ပါလား”

“ခုစောသေးလို့ပါ၊ နှင်းဆီမေ့မေ့ကို ဖွင့်ပြောမှာပါ”

“ဒေါ်လေးက သဘောတူမှာပါ၊ နှင်းဆီရယ်”

အစမတွေ့ကအားပေးသော်လည်း နှင်းဆီငုံစိတ်ထဲမှာ ဒီခင်ကို စိုးရွံ့စိတ်တွေ ရှိနေပါသေးသည်။ ကြာရှည်သည်းမိခင်ကြီးကို လိမ်ညာမထားချင်၍ ဖွင့်တော့ပြောပါမည်။

“နှင်းဆီကျောင်းလဲ တတ်တော့မှာနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျောင်းတက်ရင်တော့ အခွင့်အရေးရပြီပေါ့နော်” ပြုံးပြုံးကပြောလိုက်ခါမှ ကျောင်းဖွင့်ရက်ကို ပိုပြီး တမ်းတမျှော်လင့်လိုက်သည်။

ပြုံးပြုံးတို့ ညီအစ်မ နှင်းဆီငုံရဲ့ အိမ်မှာ တစ်အောင်
တနားနေပြီးမှ ပြန်သွားကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
လည်း အိမ်မှကိစ္စများနှင့်သာ နှင်းဆီငုံမအားနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။

စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် အရောင်း အဝယ်ကြောင့် မိခင်
ကြီးရော ဒေါ်အေးပါ အပြင်သွားကြလျှင် နှင်းဆီ
တစ်ယောက်တည်း အိမ်အလုပ်များနှင့် နှစ်ပန်းလုံး
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်သာ။

အိမ်စရိတ်ကို တစ်ယောက်တည်း လုံးပမ်းပြီး ရှား
ရှာသော မိခင်ကြီးကို သနားသည်။ နှင်းဆီငုံက မိခင်ကြီး
အလုပ်တွေကို ပခုံးပြောင်းပြီး တာဝန်ယူလိုက်ချင်သည့်
စက်သည်က ဒေါ်ကြည်ကြည်က ခွင့်မပြုသလို နှင်းဆီ
ငုံမှာ လုပ်နိုင်သည့် အရည်အချင်းကလည်း နည်းပါး
သည်။

“မေမေ့ကို မလုပ်ကျွေးနိုင်သေးဘဲနဲ့ ရည်းစားထံ
မိတာ ငါများပြီထင်တယ်၊ မေမေ့အပေါ်မှာ ငါမထင်
သလို ဖြစ်နေပြီလား”

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရည်းစားထားမိသည့်အတွက်
ထဲမှာ မလုံမလဲ အပြစ်မကင်းသလို ဖြစ်နေသည်။

“နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒကို ငါ့လွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ချစ်လိုက်မိ
သွားတယ်၊ ကိုကို့ကို ငါသိပ်ချစ်လို့ တို့ပြန်မိခဲ့တယ်၊
အဲဒီအတွက် ငါ့မှာအပြစ်မရှိဘူး ထင်တာပဲ”

လိုရာဆွဲတွေးပြီး စိတ်ဖြေမှုကို ရှာယူလိုက်သည်။ အောင်
ပိုင်ဟိန်းအကြောင်း တွေးမိခါမှ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို
လွမ်းမောတမ်းတသောစိတ်တွေ ရင်မှာခိုဝင်လာသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်၊ လွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ခံစား
မှုကို နှင်းဆီ ခံစားတတ်ပါပြီ၊ သိပ်ပြီး အခံရခက်ပါလား
ကိုကိုရယ်”

ကြမ်းကိုပွတ်တိုက်နေသော လက်ကလေးတွေရဲ့ လှုပ်ရှား
မှုက ရပ်သွားပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းဆီ အတွေးက တစ်ချက်
လှင့်သွားပြန်သည်။

“ဟူး...တွေးလေ၊ လွမ်းလေနေမှာ၊ အလုပ်ထဲ စိတ်
နှစ်ထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

နှင်းဆီငုံက အလုပ်ကိုဖို့ပြီး လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်
ကြည်ကြည်တို့ ပြန်လာတော့ မတွေးအားတော့ပါပြီ။

သူငယ်ချင်းထံ သွားမည် ဆိုပြီး တစ်ခန့် အိမ်မှနေ အကြောင်းပြပြီး ထွက်လာသည်။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှ တယ်လီဖုန်းမှနေ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံသို့ ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။ ရုံးခန်းမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရှိနေသည်နှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်တိုးသည်။

“ဟာ...နင်းဆီငုံလေးရာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

နင်းဆီငုံရဲ့ အသံကို ကြားသည်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည်။

“သိပ်လွမ်းတယ် နင်းဆီငုံလေးရာ”

“နင်းဆီ အိမ်က ခဏထွက်လာတာ၊ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ချင် လို့...”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုကို လာခေါ်မယ်”

“ဟင့်အင်း...မခေါ်နဲ့၊ ကိုကို ရုံးရှေ့မှာ စောင့်နေ နင်းဆီ လာခဲ့မယ်”

“ကားငှားလာခဲ့၊ ဒါမှ မြန်မြန်ရောက်မှာ”

“ဖုန်းချလိုက်တော့နော်”

“ကားငှားပြီး မြန်မြန် လာခဲ့နော်”

“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့”

နင်းဆီငုံက တယ်လီဖုန်း ဆက်ခ ပေးပြီး ဆိုင်ထဲ ထွက်ထွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကက နံပါတ်ပါ အငှားကား တစ်စီးကို ငှားလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်သာ ကြာလိုက်သည်။ အောင်ပိုင် ဟိန်းရဲ့ ရုံးခန်းရှိရာသို့ ရောက်သည်။ ရုံးခန်းရှေ့ မရပ်ဘဲ ကားလွယ်ခုတ်နေရာမှာ ကားကိုရပ်ခိုင်းသည်။

အသင်စောင့်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကားဆီသို့ ထွက်ထွက်လျှောက်လာပြီး ကားခကို ရှင်းသည်။

“ရဘယ်... နင်းဆီရှင်းမယ်”

“နေစမ်းပါ နင်းဆီငုံလေးရာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှင်းပြီး နင်းဆီငုံက ကားပေါ်မှ ဝင်းသည်။

“လာ ...ကိုကိုတို့ တစ်နေရာကို သွားကြမယ်”

နင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ကားထဲသို့ ပြောင်းထိုင် လိုက်သည်။

“တယ်ကိုသွားမလဲ နင်းဆီငုံလေး”

“နင်းဆီ အချိန် သိပ်မရဘူးနော် ကိုကို”

“တစ်နာရီလောက်တော့ ရတယ်မဟုတ်သား”

“အင်း...”

“ဒါဆို ယုတ်နုမှာပဲ စားသောက်ရင်း စကားပြောကြ တာပါ”

“ကောင်းပါတယ်”

မြန်ကုန်းယုတ်နုစားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ကားကိုမောင်း သည်။ လေအေးစက်များနှင့်အေးရွှံ့ခပ်မှောင်မှောင်ရှိနေ သော စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အေးအေး

ဆေးဆေး ရှိရန် နောက်ဆုံးမှ ထေရ်စားပွဲကို ရွေး
ထိုင်သည်။

ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးလေး အနားရောက်လာသည်။ အေး
ပိုင်ဟိန်းက ဟင်းဘာဂါနှင့် ဥချာကလက် ဖျော်ရည်
မှာသည်။

“ကိုကိုက နှင်းဆီရဲ့ အကြိုက်ကို အမြဲမှတ်ထားတ
နော်”

“ချစ်တာကိုး နှင်းဆီငုံလေးရဲ့”
“မကြိုက်တာကိုရော မှတ်ထားသေးလား”

“မှတ်ထားတာပေါ့၊ ပက်(ပ)စီဆို သိပ်မုန်းတာ
“ဟင်း... ဟင်း... အဲဒါတွေက ချစ်ဖို့ကောင်း
သိလား”

“အသည်းယားအောင် ပြောပြန်ပြီနော်”
နှင်းဆီငုံရဲ့ လက်ကလေးကို တင်းတင်း ညှစ်လိုက်

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“လူအများက ပက် (ပ) စီ ကြိုက်ပေမယ့် နှင်း
မကြိုက်ဘူး၊ အဲလိုမကြိုက်လို့ ခေတ်မီဘူးဆိုရင်နှင်း
နောက်ဆုံးကပဲနော် ကိုကို”

“လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့၊ ကိုကို့ကိုလဲ
ပါလား၊ နှင်းဆီလေးကို သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဟာ...ဘာဆိုလို့လဲ”

ကြည့်နူးရယ်များနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယ
ကြည့်မိကြသည်။

“အရမ်းသတိရတာပဲ နှင်းဆီငုံလေးရာ”

“နှင်းဆီလဲ ကိုကို့ကို သိပ်လွမ်းတယ်၊ ကိုကို့ကို ချစ်
ဆတ်လာမှ လွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တော့
တယ်”

“နှင်းဆီငုံလေးဆီက ဖုန်းလာမလားလို့ နေ့တိုင်း ကိုကို
မေ့ရှားနေတာကွ”

“နှင်းဆီလဲ ဆက်ချင်တာပေါ့၊ အခွင့်မသာတာနဲ့
ထောင် မေမေ့ကို ညာထွက်ခဲ့ရတာ”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး အမေ့ကို ညာတယ်”

“ကိုကို့ကြောင့် ညာရတာပေါ့၊ မေမေ့ကို ညာရတာ
ဆစ်ကောင်းလိုက်တာ”

“ကိုကို့ကို စိတ်ချမ်းသာစေတဲ့အတွက်၊ နှင်းဆီငုံလေး
ဆိုင်ရတာပေါ့”

“ကိုကိုက လိပ်ကြီးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နှင်းဆီငုံလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ လူကြီး
ပါ...”

“သိပ်လည်တာပဲ...”

“နှင်းဆီငုံလေး ကျောင်းဖွင့်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်...”

“ဒါမှ ကိုကို့တို့ တွေ့ရမှာ၊ ကျောင်းကို မြန်မြန် ဖွင့်
ချင်လှပါပြီ”

“နှင်းဆီလဲ ဖွင့်စေချင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ခွဲခွာခဲ့ရမှ ကိုကို နှင်းဆီငုံလေးကို ဘယ်လော
ချစ်တယ်ဆိုတာ ပိုပြီး သိလာရတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ နှင်း
လေးဘွဲ့ရတဲ့ထိ စောင့်ရမှာကို တွေးမြီး စိတ်မောတ
“ကြည့် ကိုကိုက ကတိကို ဖျက်ချင်လာပြီပေါ့”
“မဖျက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ
အရင်းအတိုင်း ပြောပြတာပါ”
စားစရာများ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။
စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားမှ ဖြတ်ထားသောစကား
ကို ပြန်ဆက်သည်။
“မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောပြီး စေ့စပ် ထားလိုက်ချင်
“ဟာ...ကိုကိုကလဲ မလော့ပါနဲ့ဦး၊ နောက်ဆိုကေ
ဖွင့်ရင် တွေ့ရတော့မှာပဲ”
“တွေ့ရအာ မတွေ့ရတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး နှင်းဆီငုံ
ကိုကိုက နှင်းဆီငုံလေးကို စိတ်မချလို”
“ဘာလို့ စိတ်မချရတာလဲ ကိုကိုဗျ”
“ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းမှာ ရွယ်တူ တန်းတူ
တွေ့မယ်၊ သိပ်လှတဲ့ နှင်းဆီငုံ လေးကို ချင်တဲ့
လူတွေ ရှိလာမယ်၊ အဲဒါကို စိတ်မချတာ သိသား”
“နှင်းဆီက ကိုကို တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်တာလေ
ပယုံသေးဘူးလား”
“ယုံတော့ ယုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မချတာက ငါ
တာပဲ”
“ကိုကိုနဲ့တော့ ခက်မြဲ”

“မခက်အောင် လွယ်တဲ့နည်းရှိတယ်”
“ဘာလဲပြော”
“ကိုကို ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်ပေါ့”
“အဟင်း...နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပဲ
ထုတ်လား”
“သိပ်ချစ်တယ် နှင်းဆီငုံလေးရာ”
“ချစ်လဲချစ်၊ အအေးလဲ သောက်လိုက်ဦး ကိုကို
မိကြာလို့ မဖြစ်ဘူး”
တစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ပြီး ကြည့်မတ
စ်မဝ၊ စကားတွေ ပြောလို့ မဝအောင်ပါလား။ ပြန်နှုန်
ချိန်သင့်နေပြီမို့ ယုဇနထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြရသည်။
မြေနီကုန်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ထိုသို့ ထွက်လာစဉ်
ကားတစ်စီးဖြတ်အသွား၊ သူတို့ကို မူးရှသော အကြည့်နှင့်
မျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဖြတ်သွားသော ကားပေါ်မှ
ညှည့်သွားသည်။
“နှင်းဆီငုံလေးကို ကားဂိတ်နားအထိ ကိုကို လိုက်ပို့
မယ်နော်”
“ပို့ ပေးလေ”
အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကားကို သွက်လက် ကျင်လည်စွာ
စီးသည်။ ကားဂိတ်နားရောက်တော့ ရပ်ပေးသည်။
“နောက်အခြေအနေပေးရင်၊ ခုလိုပဲ ထွက်ခဲ့ဦးနော်”
“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့”
“ကိုယ်သွားမယ်”

“ဟယ်...”

နှင်းဆီခွေ ကားပေါ်မှ သွက်သွက်ဆင်းပြီး အိမ်ဆီ
လှမ်းခဲ့သည်။ နှင်းဆီခွေကို စိုးအောင်က မြင်ဖြစ်အောင်
မြင်သည်။ စိုးအောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မနာလို မဂ္ဂသိတ် ၀၀၀
များ မွမ်းကျပ် ပြည့်သိပ်နေသည်။

* * *

(၁၈)

နှင်းဆီခွေကို ပို့ခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြန်လာ
သည်။ အလုပ်တွေထဲမှာ စိတ်အာရုံကို နှစ်မြှုပ်လိုက်
ဆက်လည်း နှင်းဆီခွေသို့ အတွေးများ ၀၀၀၀ သွား
နေသည်။

“မတွေ့ရတော့လဲ လွမ်းတယ်၊ တွေ့ပြီးတော့လဲ မခွဲချင်
နဲ့ဘူး၊ ဒုက္ခပပါပဲလား နှင်းဆီခွေလေးရယ်”

သက်ပြင်းနက်နက်တစ်ခုချပြီး အသံတိတ် ညည်းတွား
ဆက်သည်။ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများကိုဖတ်
လက်ငုတ်ထိုးစရာရှိသည်တို့ကို ထိုးသည်။ အလုပ်ထဲ
ထဲရောက်သွားတော့ နှင်းဆီခွေကို ၁၈၇၀၀ ထားနိုင်သည်။

* * *

ညနေ အိမ်ပြန်ရာကတည်း ဝေးဝေးချေးချေးသည်။ ခါတိုင်း မတူသော မိခင်ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို သတိပြုမိသလို ရှင်ရှင်ပျံ့ပျံ့မရှိသလို စကားလည်း သိပ်မပြောပါ။

သုန္ဒရီမိန်းမက မိခင်ကို သတိထားမိပေမယ့် အကြောင်းကို မမေးပါ။ ထမင်းကို လက်စသတ်စားပြီး စားထသည်။

“အောင်ပိုင်ဟိန်း ဘယ်အားမလိုလဲ”

“သားအပြင်ခဏသွားမလို့”

“မသွားနဲ့ဦး၊ ပြောစရာရှိတယ်၊ စာကြည့်ခန်းထဲ စောင့်မနာ”

တစ်ခါမျှမပြောဖူးသော အသံပြတ်နှင့် မိခင်က နေ၍ အောင်ပိုင်ဟိန်းက နားမလည်ပါ။ သူ့အပေါ် မိခင်ကြီးမကျေနပ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီ ကိုဟော သိလိုက်သည်။

ဒေါ်သူဇာ စောင့်ခိုင်းသည့်အတိုင်း စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး စောင့်နေသည်။ ဘယ်လိုပြဿနာကို ရှုဆိုတာ ခန့်မှန်း၍ မရသဖြင့် ကြိုထင်ပြင်ဆင်ခြင်းကို မလုပ်နိုင်ပါ။

မိခင်က ချစ်ချစ်ရှိရှိသည်နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ပြီး ဒေါ်သူဇာရောက်အလာကို စောင့်နေသည်။

ဇာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေ၍ ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။ မိခင်ရွေ့တွင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှိသေးသမှုနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ စီးကရက်မသောက်ပါ။

“မေမေ သားကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်”

မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ရှိနေသော မိခင်ကို သေသံချိုချိုနှင့် မေးသည်။

“ရှိပါပြီကောလား အောင်ပိုင်ဟိန်းရယ်”

သူ့ကို အမြဲ သားလို့ နှုတ်ဖျားကမချ ခေါ်တတ်သော မိခင်က နာမည်ကို တုံးတံ့တိုခေါ်နေ၍ မိခင်ရဲ့ မကျေနပ်မှုကို ပိုပြီး ရိပ်စားမိပြန်သည်။

ဒေါ်သူဇာက ကုလားထိုင် အလွတ်တစ်လုံးမှာ ထိုင်သည်။ တိုက်ခိုက်လာမည့် မိခင်ရဲ့ ကားများအတွက် အသင့်အနေအထားမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဘယ်ကမိန်းကလေးနဲ့ မင်းကြိုက်နေတာလဲ၊ အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“ခင်ဗျာ”

တုံးတံ့တို ဟောခနဲ မေးချလိုက်သော မိခင်ကို ပါးစပ်အပေါင်းလားနှင့် တအံ့အဩ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်သူဇာရဲ့ မျက်နှာက ခက်တန်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဦးမလို့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး မေမေ သား မငြင်းပါဘူး၊ အမေဘယ်လိုသိနေတာလဲလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

“ငါက မင်းကို မွေးထားတဲ့ အမေပါကွယ်”

ဒေါ်သူလာရဲ့ အသုံးအနှုန်းက နှင့်နေသည်။ နေ့လယ်က ယူနေမှထွက်လာသော အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီငုံကို တွေ့လိုက်သည့်အကြောင်း မပြောပြပါ။

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ ပြောပါ”

အမုန်အတိုင်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖြေဖို့ စိတ်ကူးပြီး သားပါ။ အစကတည်းက မိခင်ကို အသိပေးချင်ခဲ့သည့် အောင်ပိုင်ဟိန်းပါ။

“သူ့နာမည်က နှင်းဆီငုံတဲ့ မေမေ၊ သူ့မှာ အား မရှိတော့ဘူး ဆုံးသွားပြီ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ”

“အဖေက ဘာလုပ်သလဲ”

“အဲဒါတော့ သား မမေး မိ ဘူး၊ အဖေကတော့ အားရင်းအဝယ် လုပ်တယ်တဲ့၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာကတော့ သား တို့လို မပြည့်စုံပါဘူး”

“ကောင်မလေးကဧရာ၊ ဘာလုပ်လဲ”

“ခုမှ တက္ကသိုလ် စတင်မှာပါ”

“မက်မောစရာတွေချည်းပါပဲလား”

ခနဲလိုက်သော ဒေါ်သူလာရဲ့ စကားက ရင်ထဲကို ကြီး ဝင်သွားသည်။

“ဥစ္စာပစ္စည်း မပြည့်စုံ တာ ကလဲ့ ရင် နှင်းဆီ မက်မောစရာတွေ အများကြီးပါ မေမေရယ်”

“အဟင်း...ဘာတွေများလဲ”

လှောင်ပြုံးတွေနှင့်အတူ ဒေါ်သူလာက ခနဲတဲ့တဲ့ မေးသည်။

“နှင်းဆီငုံက ဖြူစင်တယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ အဲဒါကို သားမက်တာ မေမေ၊ သူ့မှာ မက်မောတဲ့စိတ် လုံးဝ မရှိဘူး”

“အဲဒါတွေကို မင်းက ဘယ်လိုသိလဲ”

“သား...လေ့လာကြည့်တာပါ မေမေ၊ သားတို့ရဲ့ ချမ်းသာကြယ်ဝတဲ့ ဂုဏ်ရှိန်ကို နှင်းဆီငုံက လုံးဝ မမက် မောပါဘူး”

“အဲဒီ မိန်းကလေးကို မင်းက ချစ်နေတော့ အပြစ် မြင်တာ နေမှာပေါ့”

“သား...နှင်းဆီငုံကို သိပ်ချစ်ပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် သားအချစ်က ကြည့်တတ် မြင်တတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေ ခိုစုံလုံးမကန်းစေပါဘူး မေမေရယ်”

နှင်းဆီငုံဘက်က ကာကာကွယ်ကွယ် လှုပ်ပြောနေသည် မိ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ဒေါ်သူလာက မြင်သည်။

“သား၊ တွေ့ပူးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ နှင်းဆီငုံက အမှ မဆိုင်ဘူး၊ သိပ်ပြီး ရိုးသားဖြူစင်တာပါ မေမေရယ်၊ တခြား မိန်းကလေးတွေလို မက်မော တပ် မက် မှု မှု မရှိပါဘူး”

“မပြည့်စုံတဲ့ အလွှာမှာ မက်မောတပ်မက်လို့ချင်မှုဆိုတာ မရှိဘဲ နေပါ့မလား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်ကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့မေမေရယ်၊ နှင်းဆီငုံကို မေမေ လေ့လာနိုင်ပါတယ်”

“သူ့ကို လေ့လာစရာမလိုပါဘူးကွယ်”

“ဘာလို့လဲ မေမေရယ်”

“မင်းနဲ့ သဘောမတူနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို လေ့လာ စရာလိုမှ မလိုဘဲကွ”

“ဟာ...မေမေရာ”

တင်းမာနေသော မိခင်ရဲ့ မျက်နှာကို အောင်ပိုင်ဟိန် က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်သည်။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ စကားကို အ ဆုံး မ သတ် ပါ မေမေရယ်”

“ဒီမှာ မင်းအတွက် ငါလေ့လာပြီး ရွေးချယ်ထား သူ ရှိပြီးသား”

“မေမေ ရွေးထားပြီးပြီ၊ ဘယ်သူလဲ ဟင်”

“ခင်စပယ်ဖြူ”

“ဟာ... အဲဒီမိန်းကလေးကို သားမှမချစ်တာ၊ ခင်စပယ် မခင်တဲ့ မိန်းကလေးကို မေမေရယ်”

“သူ့ကို မင်းလေ့လာကြည့်ပါဗြီ၊ စကားကို အ မပြောနဲ့၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ဇနီးက ခင်စပယ်ဖြူပဲ ပြ ဖယ်လို့၊ ငါရွေးပြီးသား”

“မေမေက ဗွတ်ကြီးပါပဲလား”

“မင်းခုကွတော့ပယ်အရေးကို ငါလက်ပိုက်ကြည့် နိုင်ဘူး”

“သား လုံးဝသဘောမတူဘူး မေမေ”

“ငါ့ကို ဆန့်ကျင်တာသား အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“မေမေ့ကို သား ဘယ်ကုန်းက ဆန့်ကျင်ဖူးလို့လဲ၊ ခုဟာက သားရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စမို့ မေမေ နားလည်ပေးပါ၊ သားစိတ်ကြိုက် လူတ်လပ်ခွင့် ပေးပါ”

“အဖိုစကားတွေ ပြောမခနနဲ့၊ နှင်းဆီငုံနဲ့ မင်းကို လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“သားကလဲ ခင်စပယ်ဖြူကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူးမေမေ”

မိခင်ကို တစ်ခါမှ နှုတ်ခွန်းလှန်မထိုးဖူးတော့ အောင် ပိုင်ဟိန်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်ပြောသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းစိတ်တွေ ဆူဝေစွာနှင့်စာကြည့်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။

ဒေါသတွေ ပူလောင်စွာနှင့် ကားကို မောင်းထွက်လာ ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲနေသော ခံစားမှုတွေကို မနည်း ကြီး ထိန်းနေရသည်။

မျိုးမြင့်ရဲ့အိမ်ဆီသို့ ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ မျိုးမြင့် ထံတွင် ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် ရင်တွင်းဝေဒနာတစ်ချို့ သက်သာ သွားနိုင်သည်လေ။

အခန့်သင့်ပင် မျိုးမြင့်ကိုတွေ့ရသည်။ သုန်မှုန်နေသော သူ့မျက်နှာကို မျိုးမြင့်က သတိပြုမိသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပိုင်ဟိန်း”

“မားသားကြီးနဲ့ စစ်ခင်းလာတာ”

“ဟိုက်...ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“လာကွာ... တစ်နေရာရာမှာ သွားစကားပြောမယ်”

“အေး...အေး”

ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းနေလိုက်သည်။ ရင်ထဲ ပေါက်ကွဲမှုသံစဉ်တွေကလည်း မပြီးဆုံးသေးပါ။

“ဟေ့ ကောင်၊ ဘာလဲကွ မင်းက ဒီတစ်ညလုံး ကလျောက်မောင်းဒနမှာလား”

မျိုးမြင့်က အသံတိတ် လေ့လာရင်းမှနေ စိတ်မငြေ့ တော့သလိုပဲ ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ...ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ”

“ဗိုလ် ဘဏ္ဍာင်ဘုရားပဲ သွားထိုင်ကြရအောင်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီပဲ သွားမယ်”

ဘုရားသို့ကားဦးကိုတည်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ရောက်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ ပြောပါဦး”

“နှင်းဆီငုံနဲ့ ငါ့အကြောင်း မေးမသိသွားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွာ၊ နှင်းဆီငုံရဲ့အကြောင်းတွေကို မေးတယ်၊ ငါလဲ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီတော့...”

“သိလဲ သိရအောင် ငါ့ကိုသဘောမတူနိုင်ဘူး ပြောတယ်”

“ဘာပြုလို့”

“ငါ့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို နှင်းဆီငုံက မက်တာတဲ့”

“ဟာ...မဟုတ်တာပဲ”

“ငါလဲ နှင်းဆီငုံရဲ့ သဘောထားကို ပြောပြပါတယ်၊ မေမေက ဇွတ်ကြီးပဲကွာ၊ ခက်တာက မေမေက ငါ့ကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူနေတာကွ”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ခင်စပယ်ဖြူတဲ့၊ မင်းသို့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့နှစ်ခါ သုံးခါတော့ ဆုံးတယ်”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“နှင်းဆီငုံကလွဲရင် ဘယ်သူ့မှ ငါမယူဘူးလို့ အပြတ် ပြောပြီး ထွက်ခဲ့တယ်”

“ဟူး...မင်းကိစ္စက မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

မျိုးမြင့်က စိတ်မော့စွာနှင့် ပင့်သက်ကို ချလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းအတွက်ရော၊ နှင်းဆီငုံအတွက်ပါ စိတ်

ကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ရှေ့ဆက် ငင်း ဘာလုပ်လဲ”

“နှင်းဆီငုံနဲ့ ဆုံစည်းဖို့ ဆက်လက်ချီတက်မယ်”

“မင်းအမေက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ရင်ကော”

“မေမေ့ကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ ငါဖြစ်ချင်တာအောင် လုပ်မယ်”

“သိပ်နုနယ်တဲ့ နှင်းဆီငုံလေး မင်းကြောင့် ဝေဒနာ မရပါစေနဲ့ကွာ”

“အဲဒီအတွက်စိတ်ချ၊ နှင်းဆီငုံအနားမှာ ငါ မားမား မတ်မတ် ရှိနေမယ်၊ သူ့အပေါ်မှာ ငါအယ်တော့မှ သနားမပျက်ဘူး”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သူငယ်ချင်း”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ပခုံးကို မျိုးမြင့်က အားပေးနှစ်သိမ့်စွာနှင့် ဖက်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ ညှပ်ပေးသည် အထိ နေကြသည်။ အိမ်ကို မပြန်ချင်သော်လည်း ပြန်ခဲ့ရသည်။

(၁၉)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပင် အောင်ပိုင်ဟိန်း အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နံနက်စာ ကော်ပီခိုင်းမှာ မိခင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်၍ တစ်ခွာထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။ အဝတ်အစားအချို့နှင့် အသုံးအဆောင် အချို့ကို ချွေပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာ နားနေခန်းသည်။

ထိုအခန်းမှာပဲနေဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ခြင်းပါ။ ရင်မှာ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်နေ၍ မိခင်နှင့်လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သေးပါ။ အောင်ပိုင်ဟိန်း အိမ်မှ ထွက်လာခါနီး အမေရဲ့ ညီမကိုပါ မတွေ့သဖြင့် အဆင်မပြေဘူးသည်။ တိတ်တဆိတ်ပင် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးခန်းထောက်တော့လည်းစိတ်တည်ငြိမ်မှုမရပါ။ မိခင်က နှင်းဆီငုံကိုခါခါးသီးသီး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ရင်မှာ မီး တောက်နေသည်။

အပြစ်မဲ့သော နှင်းဆီငုံလေးကိုလည်း သနားနေသည့် သူနှင့်ဒေါ်သူဇာတို့ ဖြစ်ပျက်သည့် ပြဿနာကိုနှင်းဆီ သိမှာကိုလည်း အလွန်စိုးရိမ်နေသည်။

သိပ်ကို နုနယ် အပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းကလေး သောကဝေဒနာတွေ မပေးချင်ပါ။ နှင်းဆီငုံ ဝမ်းနည် အားငယ်သွားမှာကိုလည်း မလိုလားပါ။

“နှင်းဆီငုံ လေးရယ်၊ ကိုကိုရူးတွေ့မယ်ကွာ” တစ်ကိုယ်တည်း နားနေခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေး ရှမ်းမတတ် ဦးနှောက်ဒေသ ကွဲအက်မတတ် ခံစားနေရသည့်

“မေမေသိပ်ပြီး အတ္တကြီးတယ်” တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မိခင်ကြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဝေဖန်သည်။

“သားရဲ့ ခံစားချက်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အိမ်ထေး ဝေးကို စီးပွားတွက်တွက်တာ မေမေသိပ်လွန်တယ်၊ ကျ် ချင်းစာတရား မရှိဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ပေါက်ကွဲစွာ ပြောနေသည်။ ငါ့ ညစ်ညစ်နှင့် ဆိုစာရှည်ကြီးပေါ်မှာ ပစ်လွှဲလိုက်သည်။

“ဒီအခန်းမှာ နေရတာလဲ မစွဲပါဘူး၊ တစ်နေ့ထု ငါသွားတည်းမယ်”

စောသေး၍ ရုံးခန်းမှာတယ်သူမှမရှိသေးပါ။ ရုံးခန်းမှာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ကြိုက်တည်းခိုခန်းမှာ သွားနေသည်။ ရုံးသို့မသွားမပြစ်၍ ကုမ္ပဏီသို့သွားရသည်။

စိတ်လက်ကြည်လင်ခြင်း အလှဦးမရှိပါ။ နန်ကစာ ကုမ္ပဏီမှာပဲ စားနေကျမို့ စားသည်။ ညနေစာကိုအပြင်မှာ စားလိုက်သည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ညနေဘက် ကားလျှောက်မောင်း သည်။ မျိုးမြင့်တို့နှင့်လည်း သွားမတွေ့ပါ။

ညမိုးသာချုပ်ရော၊ သား အိမ်မပြန်လာ၍ ဒေါ်သူ ဇာက စိတ်ပူစပြုသည်။ ကုမ္ပဏီကိုဖုန်းဆက်တော့ ရုံးစောင့် နိုင်တွေ့သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းညနေကတည်းက ပြန်သွား သည်ဟုဆိုသည်။

မိုးသာ စုန်းစုန်းချုပ်သွားခရာ အောင် ပိုင် ဟိန်း က မိမိပြန်မရောက်လာပါ။ မျှော်ရသူ ဒေါ်သူဇာက စိတ်ပူ နုပျို။

“သမီးလေးခင်ထားရေ၊ သမီးရဲ့ ကိုကိုပိုင် ဘယ်တွေ့ သွား လျှောက်သွားနေပြီလဲ မသိဘူး”

“မေမေက ကိုကိုပိုင်ကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်လိုက် သကဲ့”

“အံ့မယ်...ညည်းကပါ၊ ငါ့ကိုအပြစ်ဖို့တယ်ပေါ့”

ဒေါ်သူဇာက ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ခင် သားက ဇက်ကလေးပူပြီး ဆက်ချင်သည့်စကားကို မဆက် ဆော့ပါ။

“အမေက ကောင်းစေချင်လို့ ဆင်စီးပြီး ပြင်းရံစေချင်လို့ လုပ်တဲ့ကိစ္စကို ညည်းတို့မောင်နှမက မကောင်းပြန်နေကြတာကိုး”

“ညည်းလဲကျပ်ကျပ် သတိထား၊ ငါ သဘောမတူတဲ့ လူနဲ့ဆိုရင် လုံးဝမပေးစားဘူး”

သားကိုတမ်းတ စိတ်ပူသောစိတ်ကို ဒေါသတွေ့နေချေဖျက်လိုက်သည်။ ခင်ခင်ထားကိုပါ စိတ်ကောက်ဒေါသထူလာက အခန်းအောင်းသွားပြီ။

အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခင်ခင်ထားက သနား နေလည်း ဘယ်လိုလိုက်ပြီး ရှာရမှန်းမသိ၊ မနက်ပြန်ကုမ္ပဏီမှာ သွေ့စွေရန် စိတ်ကူးသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကုမ္ပဏီသို့ ခင်ခင်ထားရောက်သည်။ ညွှန်သည်များ ရောက်နေ၍ အောင်ပိုင်ဟိန် စကားပြောခွင့်မရပါ။ အောင်ပိုင်ဟိန်နားက သူမကိုတောင်းသော်လည်း အသိအမှတ် မပြုဘဲ ညွှန်သည်များနှင့် စကားပြောနေသည်။

ညွှန်သည်များထွက်သွားမှ ခင်ခင်ထားက အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ကောင်းပြောခွင့်ရသည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ခင်ထား”

အောင်ပိုင်ဟိန်နားရဲ့ သူမိမ်းဆန်သော စကားကြောင့် ခင်ခင်ထားက မျက်နှာသေးငယ်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ညက် ကိုကိုပြန်မလာတာကို ခင်ထားစိတ်မပူရတော့ဘူးလားဟင်”

မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် ခင်ခင်ထားကပြောတော့ “အောင်ပိုင်ဟိန်နား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလို့ ပြန်မလာတာလဲ ကိုကိုပိုင်ရယ်”

“မပြန်ချင်လို့ မပြန်ဘာပေါ့”

“ဒီနေ့တော့ ပြန်လာမှာပေါ့နော်”

“ပြန်မသာဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာဖို့စိတ်မကူးဘူး”

“မိခင်ရဲ့ နားသို့ တမင် ပေါက်စေချင်၍ အောင်ပိုင်ဟိန်နားက ပိုပိုသာသာလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုပိုင်က တကယ် အသည်းမာတာပဲ”

“မေ့မေ့ကပိုပြီး အသည်းမာတာပါ၊ ကိုကိုပိုင်စိတ်ချမ်းသာမှုကိုမှ မေ့မေ့က အရေးမထားတာပဲ”

ခင်ခင်ထားကို သနား၍ လေသံကို ပျော့လိုက်သော်လည်း မိခင်ကိုမကျေနပ်သည့် အငွေအသက်တွေ အပြည့်ပေးပါနေသည်။

“မေ့မေ့ကလဲ ကိုကိုပိုင်ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာနေတာပါ”

“နင်ကပါ မေမေ့ဘက်ကလား”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ လေသံက မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ် သူ့ ဘက် က မှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုပိုင်ရယ်၊ ခင်ထားက မေမေ့ကိုရော ကိုကိုပိုင်ကိုပါ ချစ်တာပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ငါက နှစ်ယောက်စလုံးကို ယူရမှာလား”

“ဟာ.... ကိုကိုပိုင်ကလဲ စကားကိုကတ်ဖို့ ပြီး ပြောင်းတာပဲ”

“နင့်.... စကားအရ ဒီနည်းပဲ ရှိတာပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်က လျော့လိုက်ရင် ပွဲသိမ်းသွားပြီပဲ ကိုကိုပိုင်ရယ်”

“ဒီမှာ ခင်ထား ရှေ့ပြည်အေး တရားဟောမနေနဲ့ နှင်းဆီငုံကလဲ့ရင်၊ ငါ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူဘူး၊ အဲဒီအထိ မေမေပါ သိထားလိုက်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက မာကျောပြတ်သားသော စကားကိုဆိုသည်။

“လာရင်းကိစ္စက ဒါပဲမဟုတ်လား အလုပ်တွေရှိတယ် နင် ပြန်တော့”

“နှင်းဆီငုံနဲ့ ပတ်သက်လာတော့ ကိုကိုပိုင်ရှဲ့ စိတ်သိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီနော်”

“နှင်းဆီငုံကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝအတွက် အာတွက် ငါပြောင်းလဲတာ ခင်ခင်ထား၊ ငါ နှလုံးသား

လက်ခံတဲ့သူကိုပဲ ငါလက်ထပ်နိုင်မယ်၊ ဒါဟာ မပြောင်းလဲတဲ့ ငါ့ရဲ့ ခံယူချက်ပဲ”

သူမ အပေါ်တွင် တစ်ခါမျှ ဖောက် ဖောက် မာ မာ မဆက်ဆံဖူးသော အစ်ကို့ကို ခင်ခင်ထား အံ့ဩနေသည်။ အချစ်ကြောင့် လူတစ်ယောက်သည် ပြောင်းလဲတတ်ပါလား၊ ပြတ်သားတတ်ပါလားဆိုတာကိုလည်း ခင်ခင်ထား နားလည်လိုက်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ နှင့်နှင်းဆီငုံ သီးသီး စကားများကြောင့် ခင်ခင်ထား ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ထွက်သည်။ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“နှင်းဆီငုံ ဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့် ငါ့တို့ မိသားစု စိတ်ဝမ်းကွဲရတယ်”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နှင်းဆီငုံ အပေါ်မှာ အမုန်းစိတ်တွေ ဖြစ်လာသည်။

ခင်ခင်ထားအပေါ်မှာ ခက်ခက်ထန်ထန်ဆက်ဆံမိသည့် အတွက် ခင်ခင်ထား ပြန်သွားပြီးမှ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မိခင်နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲရသည့်အတွက်လည်း လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။ ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိ၍ အနိမ့်ခံရသော ချစ်သူလေးကိုလည်း တွေးပြီး အသနားတွေ ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လို အခက်အခဲမျိုးနှင့် ကြုံပါစေ။ နှင်းဆီငုံနှင့် ပတ်သက်မှုဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ။

“မပြည့်စုံ အားငယ်နေတဲ့ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ဘက်မှာ ငါ ရပ်တည်ရမယ်”

နှင်းဆီငုံ အပေါ် သနားစိတ်တွေ ပိုပြီး အကြင်နာတွေ တိုးသွားပါတော့သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်း အိမ်မပြန်သော ရက်တွေကြာလာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒေါ်သူဇာရဲ့ ဒေါသတွေ အ ပျော်ခန့်သည်။

သားကို သိပ်ချစ်သော မိခင်တစ်ယောက်မို့ မတွေ့တာကြာတော့ လှမ်းလာသည်။

ပထမဦးဆုံး အကြိမ်သားရဲ့တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုကို ရင်မှာ မချမ်းမြေ့တော့ပါ။ အမြဲတမ်းမိခင်ရဲ့ ကောင်း ဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သော သားက၊ သည့်တစ်ခါ ပြတ်သားသားကြီးကိုပင် ဆန့်ကျင်နေပါချေလား။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် သားက လျော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သိပ် စိတ်ဆင်းရဲနေပြီ ထင်ပါရဲ့”

စာနာတတ်သော မိခင်ပီပီ သားကို သနားနေ-

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိလှသော နှင်းဆီငုံ ကိုလည်း အလိုလို ဒေါသထွက်နေသည်။

“ဒီလို မိန်းကလေးကို ငါချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင် ဘူး။ သားကလဲ သူမှသူ ဖြစ်နေတော့ ခက်တယ်”

ဓမ္မခွဲမရသော စိတ်မျှားနှင့် ဒေါ်သူဇာ၏ ရင်မှာ ရှုပ် ထွေးနောက်ကျနေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးကို ငါလက်မခံမချင်း သားက ငါ့ကို ဆန္ဒပြနေမှာပဲ။ သားစိမ်းကား နာကြည်းတာကို ငါမခံနိုင် ဘူး။ ဒီတော့ ငါအာလုပ်မလဲ”

“အင်းတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ နှင်းဆီငုံကိုကြည်ကြည် ပြုပြင် ဆက်ခံလိုက်ရမှာပဲ”

နှင်းဆီငုံကို ဘယ်လိုမှ မလိုလားသော်လည်း အောင် ပိုင်ဟိန်းက နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်၍၊ ဒေါ်သူဇာဘက်က ချိုးဝလျော့ချလိုက်ရပါပြီ။

သမီးလေး ခင်ခင်ထားကို ဆက်သားအဖြစ် အောင် ပိုင်ဟိန်းထံသို့ လွှတ်ကြည့်သည်။

“ခင်ထား မသွားရပါဘူး မေမေရယ်”

“ကဲ...ဒါဆို မေမေပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံထံမှ ဖုန်းလားနီးပျော်နေ သော်လည်း ဇနီးကလေးပါ။ မိခင်ကြီးနှင့် မပြေလည်သည့် အတွက် လည်း လွန်စွာစိတ်ညစ်နေသည်။ ထယ်လီဖုန်းခေါ်သိ ကြားရ၍ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထူးသည်။

“သားကြီး...မေမေပါ...”

တစ်ဖက်က ဖျော့ပျောင်းချိုသာသော မိခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသွားရပြန်သည်။

“ပြောပါ မေမေ...”

“သားက တကယ်နေနိုင်ရက်တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် မေမေ့ကို ပစ်ထားစိမ်းကားရက်တယ်နော်”

မိခင်ရဲ့ စကားကြောင့် ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“သား... နှင်းဆီငိုကို သိပ်ချစ်တယ် မေမေ၊ အဲဒီအတိုင်း သားထိပ်ခံစားနေရပါတယ်၊ မေမေ့ကို စိမ်းကား မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းဗလ... သားသမီးနဲ့မိဘ တစ်ယူ မေတ္တာပိုတော့ ဆိုတာ မေမေ သက်သေပြလိုက်ပြီ”

“ဗျာ... မေမေရဲ့ စကားကို သားနားမရှင်းဘူး”

“ဧီလိုလေ... သားနဲ့ နှင်းဆီငိုကို မေမေ သဘော လိုက်ပြီ”

“ဟာ... မေမေ တကယ်လားဗျာ၊ တကယ်လား”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ထစုန်မတတ်ဝမ်းသာသွားသည်။

“တကယ်ပေါ့ သားရယ်၊ ဒီညနေ အိမ်ပြန်လာ သားကြိုက်တဲ့ဟင်းကို မေမေ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဒေါ်သူဇာက မုန်းချသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်စိနားထဲမှာ ကြည်နူးမျက်ရည်တွေပင် ဝေ့လာသည်။

“မေမေဟာ သားသမီးကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အမေပါလား”

မိခင်ရဲ့ မေတ္တာ စေတနာကို ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားသည်အထိ သိလိုက်သည်။ စောစောပိုင်းက ရင်မှာ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ဖုံးအုပ်နေသလို နောက်ကျီသောစိတ်များ လွင့်စဉ်သွားရပါတော့သည်။

“နှင်းဆီငိုလေးရယ်... ကိုကို့ ရင်ထဲမှာ လမင်းတစ်ရာ သာနေပါပြီကွယ်”

နှင်းဆီငိုနှင့် အရမ်းတွေ့ချင်နေသည်။ မိခင်က သဘော တူလိုက်သည့်အကြောင်းကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြလိုက်ချင်သည်။ အားငယ်တတ်သော မိန်းကလေးကို အပျော်စကားများနှင့် ဝမ်းသာ အားတက်စေချင်သည်။

အချိန်စာရင်းများကိုလည်း ကူးပြီးဖြစ်သည်။ အပြန်မှာ ကျောင်းမှာ ရှိနေသော တစ်ကျပ်တန် တယ်လီဖုန်းမှနေ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးရာ... သိပ်နေနိုင်တာပဲ၊ ခုမှပဲ ကိုကို့ကို ဖုန်းဆက်ရလားကွာ”

“နှင်းဆီ အပြင်မထွက်ဖြစ်လို့ပါ ကိုကိုဏ”

“ဒါဆို... ခု ဘယ်က ဆက်တာလဲ၊ ကိုကို လာခဲ့ရ မလား”

“ကျောင်းကဆက်တာ၊ ဒီနေ့ မလာနဲ့ နှင်းဆီ အိမ် ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲကျရင် လာခဲ့”

“ဘယ်ကို လာရမှာလဲ”

“ကျောင်းရှေ့က ကန်နားမှာပဲ စောင့်ပေါ့”

“ကောင်းပြီ ကိုကို လာခဲ့မယ်၊ နှင်းဆီငုံလေးကို ပြော ထေ့တွေ အများကြီးရှိတယ်”

“တွေ့မှပြောလေ၊ ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်”

“သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်လွမ်းတယ်၊ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

ဖုန်းခွက်မချခင် ကောင်ပိုင်ဟိန်းက အလွမ်းသယ်နေ သေးသည်။ ပဲတွေ့ရသည်မှာ ကြာ၍ လွမ်းရက်တွေလည်း ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

မနက်ဖြန် နေ့လယ်ဆိုသော အချိန်ကို ခုချက်ချင်းသာ ဆက်စေချင်လှသည်။ တစ်နေ့လုံး ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် လုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။

(၂၀)

ကျောင်းတွေဖွင့်မြို့ ပထမနှစ် ရှုပမေဒ ကျောင်းလေး နှင်းဆီငုံ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှိုင်နယ်မြေမှာ စပြန် ကျောင်းတက်ရသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျောင်းတက်သည့်နေ့မှာပဲ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကိုရသည်။ ကြူကြူ။ ထွေးထွေး၊ စန်-ဆန်-ဆန်သော ကျောင်းသူလေး သုံးယောက်နှင့် ခင်မင်သွားသည်။

ကျောင်းသင်တန်းတက်ခါစ မနက်ပိုင်းက တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်း ရှိနေ သလောက် နေ့လယ်ပိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ အာဖာရ၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြစ်သွားသည်။

ညနေအလုပ်မှပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ကာ မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော မျိုးမြင့်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ကောင်ကြီး၊ ပျောက်လှချည်လားကွ”
မျိုးမြင့်က တွေ့တွေ့ချင်း သူ့ကိုပြောသည်။

“စိတ်ညစ်လို့ မလာဖြစ်ဘူးကွာ”

“ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေရတာလဲ”

“ခုတော့ ပျော်သွားပါပြီ”

“ဘာလဲကွ၊ မင်း စကားက”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မေမေက နှင်းဆီဝံ့နဲ့ ငါ့ကို သဘောမတူဘူးဆိုလို့ အိမ်က ဆင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့၊ ခုတော့ မေမေက လက်နက်ချပြီး သဘောလိုက်လို့ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး ပျော်ဘာကို ပြောတာပေါ့”

“ဟာ...ဒါဆို ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့၊ နှင်းဆီပျော်သွားမှာပေါ့”

“သူနဲ့ မတွေ့ရသေးလို့ အဲဒီအကြောင်း မသိသေးဘူး”

“အန်တီ သူ့ဇာက နှင်းဆီဝံ့နဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးလေ”

“အေးကွ...”

“ခေါ်ပြီး တွေ့ဖို့ရော မပြောဘဲသေးဘူးလား”

“သဘောတူတယ်လို့ မလို့သာလို့ ပြောရတာပေါ့၊ နှင်းဆီဝံ့လေးကို ခေါ်လာခဲ့ဖို့ မပြောသေးဘူး”

“သဘောတူတယ်ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့ကွာ”

“အေးလေ...ငါကလဲ မေမေသဘောတူတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“နှင်းဆီဝံ့နဲ့ အမေ သိပ္ပံပဲ လိုတော့တာပေါ့”

“သူက သူ့အမေကို မပြောရဲသေးဘူးတဲ့”

“အင်းလေ...နှင်းဆီဝံ့က ကလေးသာသားပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ရည်းစားထားတာကို ရှက်ကြောက်နေတယ်လို့ပေါ့”

“ငါသဘောကတော့ စေ့စပ်ချင်ပြီကွာ”

“ပြည်းပြည်းပေါ့ ပိုင်ဟိန်းရာ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ၊ နေပြီ၊ တစ်လှမ်းချင်းပေါ့”

“စေ့စပ်ထားမှ ငါ စိတ်အေးမှာ”

“ဘာပြုလို့”

မျိုးမြင့်ရဲ့ စူးရဲသော အကြည့်က အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ နှုတ်နှုတ်အော်သံကို ကျရောက်လာသည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေးက သိပ်လှလို့ ကျောင်းမှာ စိတ်မချ”

“ဟာကွာ...အဲဒါတော့ မင်းလွန်ပြီ၊ နှင်းဆီဝံ့အပေါ် မင်းမယုံကြည်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“ထုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မချတာပါ”

“ထုံရင်...စိတ်ချရမှာပေါ့၊ နှင်းဆီဝံ့က မင်းလို သူ့မှာ သစ္စာဖောက်ပါ့မလားကွာ”

“ငါက ဘာတွေ ထူးခြားနေလို့လဲ”

“မိန်းကလေးတိုင်း မှန်မောစရာတွေ မင်းမှာ အပြည့် ရှိနေတာပဲ”

မျိုးမြင့်ရဲ့ စကားကို ဘဝင်မကျလှပါ။ မှန်မောစရာတွေ ရှိသည်နှင့် နှင်းဆီငုံက သူ့ကို ချစ်နေ လက်ခံသလို့ ဖြစ်နေပြီ။ မကျေနပ်စိတ်ကို ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ မျှီချထားလိုက်သည်။

“ငါ သဘောမထွက်ခင် ပြုံးနဲ့ လက်ထပ်သွားစီစဉ်နေတယ်”

“အေးလေ... မင်းတို့ စေ့စပ်ထားတာ ကြာပြီလက်ထပ်သင့်ပြီပေါ့”

“မက်လာညှော်ခဲပွဲကို ကမ်းနားဟိုတယ်မှာပဲ လုပ်မယ်လို့ လူကြီးတွေ စီစဉ်နေတယ်”

“ဒါများကွာ ငါ့ကို ခုမှ ပြောချသလား”

“ငါ့ခရီးထွက်သေးတယ်၊ ပြန်လာတော့လဲ မအားလေ၊ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်မလို့ လုပ်တုန်း မင်းရောက်တာပဲ”

“ငါ ဘာအတူအညီ ဝေးရဦးမလဲ”

“ရပါတယ်... လူကြီးတွေ စီစဉ်နေကြတာပဲ၊ မင်းရဲ့ နှင်းဆီငုံက သတို့သမီးအရံ လုပ်မှာကွ”

“ဟုတ်လား၊ သတို့သားအရံ ငါ လုပ်ချင်တယ်”

“သူတို့ဘာသာ စီစဉ်ပြီးနေပြီ”

“မင်းကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် ငါ့ကို သတို့သားအရံထဲ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါတစ်ချက် လွတ်သွားတာပါ။ မေးမက သူ့တူကို ပြောပြီးမှဆိုတော့ ငါက ဖျက်လို့ မကောင်းဘူးလေ”

“အေး... အေး... ထားလိုက်ပါတော့”

“ဘာလဲ၊ မင်းက နှင်းဆီငုံ တခြား တစ်ယောက်နဲ့ တွဲမှာကို သဘောမကျဘူးလား”

မျိုးမြင့်ပြောလိုက်တာနဲ့ ရပ်လျှိုးနေသော မကျေနပ်ချက်က ဘူးခနဲ ပေါ်လာသည်။

“သတို့သား အရံနဲ့ သတို့သမီးအရံ ညားတတ်တာ အစဉ်အလာရှိတယ်နော်”

“ဟာ... မင်းကွာ”

စိတ်တိုတိုနှင့် မျိုးမြင့်ရဲ့ လက်မောင်းကို ပွစ်ထိုးလိုက်သည်။

“နာတယ်ကွ”

“နာအောင်ထိုးတာပဲ၊ ဘာလို့ ဒေါသ ဖြစ်အောင် ပြောလဲ”

“မင်းဟာလေ... နှင်းဆီငုံနဲ့ပတ်သက်ရင် ကဲကဲဆတ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

မျိုးနှာထား တည်တည်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ မျိုးမြင့်နှင့် အတော်ကြာအောင် စကားပြောပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက် တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ လှိုင်နယ်ခြေ
သို့ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရောက်လာသည်။ နှင်းဆီနှင့် ချိန်းဆီ
ထားသော အချိန်ထက် ငါးမိနစ်စော၍ ရုံးမှ တွက်လာ
ခဲ့သည်။

ကားကို အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး
ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျောင်းဂိတ်တံခါးဝ ဆီသို့ အကြည့်
ကို တည့်မတ်စွာ ပို့ထားသည်။

ကျောင်းဂိတ်တံခါးက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ
တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ သုံးလေးယောက်စ၊ ထွက်
ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြည့်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်း ရှေ့မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းသာ
ရိပ်တစ်ခု လင်းလက်သွားသည်။ အပြာရောင်အရိပ်ကလေး
တစ်ခု သူ့ ဆီသို့ လွင့်လာသည်။

ကျောင်းဝန်းအပြင်ရောက်သော နှင်းဆီရဲ့ မျက်ဝန်း
ဝေ့ဝေ့လိုက်ရမ်း သူ့ ကိုတွေ့သွားသည်။ သူ့ ဆီသို့ လာ
ကူးပြီး လျှောက်လာသည်။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်သေး
မျက်နှာလေးကို တစ်ရှိုက်မက်မက် ငေးမောကြည့်နေသည်။

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားကိုကို”
အလွန်ချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းသော အ
လေးနှင့် နှင်းဆီက သူ့ ကိုနှုတ်ဆက်သည်။

“မကြာသေးပါဘူး နှင်းဆီငုံလေးရယ်”
ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြော
သည်။ နှင်းဆီက ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလဲ နှင်းဆီငုံလေး”
“သွားချင်တဲ့နေရာ သွားလေ”
“တကယ်လား”

“ဒါဆို နှင်းဆီငုံလေးကို တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးသွား
မှာလေ”

“ကိုကိုနော်... ပေါက်ကရတေ့ မပြောနဲ့”
“ကိုကို ခိုးပြေးမှာ နှင်းဆီငုံလေးက ကြောက်လို့
သား”

“နှင်းဆီ လက်မထပ်ချင်သေးဘူးလေ ကိုကိုရဲ့”
“အင်း... ဟုတ်သားပဲ”

နှုတ်နောက်နောက် မျက်နှာပေးနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက
ပြောသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး ခိုက်ဆာနေရော့ပေါ့?”
“ဟင့်အင်း၊ သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆီချက်စားထားတယ်”
“တစ်ခုခု စားဦးလေ”

“မစားတော့ပါဘူး၊ ကိုကိုရော... ခိုက်ဆာနေရော
သား?”

“နှင်းဆီငုံလေးကို တွေ့ရလို့ ပျော်ပြီး ခိုက်ပြည့်
သွားပြီ”
“ဒါဆိုဟန်ကျပြီ”

“ဘာလဲ...နှင်းဆီခုံလေးရဲ့”

“ကိုကိုနဲ့ရဲရဲပဲ... နှင်းဆီ ဘယ်လောက်တော့ဘူး... ကိုကိုဗိုင်းမဆာအောင် နှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်ခိုင်းထားမယ်၊ တော်တော် အကုန်သက်သာမှာပဲနော်... ကိုကို”

“အသည်းဖားအောင် လုပ်ပြန်ပြီ”

မချဉ်မရဲနှင့် နှင်းဆီခုံရဲ့ ပါးလေးကို ဆွဲလိမ့်လို့ သည်။

“အား...နာဘယ်”

ကားကိုစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်ကို... ရမလဲ စိတ်ကူးရင်း အကြံရသည်။

“ကရဝိက်မှာ အအေးတစ်ခုခု သောက်မယ်၊ ပြီး ကန်တော်ကြီးမှာ စကားပြောမယ်”

“ရတယ်လေ...”

ကရဝိက်ဆီသို့ ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ကရဝိ... အသီးစုံ၊ ဒီမီနိုကို တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ပြီး စာ... သည်။

“နှင်းဆီကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို ကိုကို”

“ပြောမယ်လေ... အလေးအနက် ပြောရမယ် စကား... အေးအေးဆေးဆေး ကန်တော်ကြီးရောက်မှ ပြော...”

“ကိုကိုက တကယ်ပျေးကိုင်တယ်”

“ကုန်အောင် စားပြီးရင် သွားကြစို့”

“စောပြီ...နှင်းဆီဗိုက်ပြည့်သွားပြီ”

“ဒါဆို သွားကြစို့ လေ...”

ကရဝိက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး၊ ကန်တော်ကြီးမှာ သွားထိုင်ကြ... သည်။

နှင်းဆီခုံရဲ့ ပခုံးလေးကို ပိုက်ထွေးပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်း... စကားမစသေးဘဲ ရှိနေသည်။

“ပြောစရာရှိတယ်ဆို ကိုကိုရဲ့”

“နှင်းဆီခုံလေးကို ဒီလိုရင်ခွင်ထဲမှာ မပွေ့ဖက်ရတာ... ခြာပြီနော်”

“ဟာ... ကိုကိုကလဲ ပြောပါဆိုမှ နှင်းဆီ ဆီချင်လှပြီ”

နှင်းဆီခုံကို တမင်ကျီစယ်ချင်၍ ပြောမည့် စကားကို... ပြောသေးဘဲ၊ အချိန်ဆွဲနေခြင်းပါ။ နှင်းဆီခုံက စိတ်တို... ခြေထောက်လေးတွေကို ဆောင့်လိုက်သည်။

“ဒီလို နှင်းဆီခုံလေးရဲ့ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း... မေ သိသွားတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“မေမေ သိတယ်ဆိုတာနဲ့ ဘာလို့ တုန်သွားရတာလဲ”

“ကြောက်လို့...”

“မကြောက်နဲ့ မေမေက ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကိုသဘော... လိုက်ပြီ”

“ဖနော့ကနဲ့ ကိုကိုဆု”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာကို မယုံ့ခိုင်သော မျက်ဝန်း... နှင့်ကြည့်ပြီး နှင်းဆီခုံက ပြောသည်။

“ဒါနောက်ရမယ်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ တကယ်ပြောတာ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့။”

နှင်းဆီငုံရဲ့ ပါးမို့မို့လေးကို ရုတ်တရက် အနားလေးတစ်ပွင့်ပေးရင်း အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“ဘာမှ မက်မောစရာ အခြေအနေမရှိတဲ့ နှင်းဆီငုံ သဘောတူတာ မယုံနိုင်သလိုပဲ ကိုကိုရယ်”

“ကြည့် နှင်းဆီလေးက သိပ်ပြီး အားငယ်တတ်တယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ မေမေက ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာဖို့ အမြဲလိုက်လျှော့တယ်”

သူမလိုလှနဲ့ သဘောတူလိုက်၍ ဒေါ်သူဇာရဲ့ မေတ္တာကို နှင်းဆီငုံ ခန့်မှန်းကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုကတော့ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ အမေကို ပြောစေချင်ပြီ”

“နေပါဦး ကိုကိုရယ် ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ နှင်းဆီငုံကို ပြောဖို့ အချိန်ယူပါရစေဦး”

“အင်း... ဒီနှင်းဆီငုံလေးနဲ့တော့ ခက်ပြီ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ မေးလုံးလုံးလေးကို ညှစ်လိုက်ပြီး မလိုအားမရနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောချင်နေတာ ကြား နှင်းဆီငုံလေးက မဆက်သွယ်တာနဲ့ ကိုကိုမှာ ခက်တာက”

“နှင်းဆီငုံလေး မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီကို လက်ခံပေးတဲ့ အတွက် ကိုကို မေမေကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သည်လို သဘောတူ ကြည်ဖြူလာဖို့ သူ့ဘယ်လောက် တိုက်ခိုက်ဆန့်ကျင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ကို နှင်းဆီငုံ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖွင့်မပြောပါ။

“နေ့တိုင်း ကျောင်းကို ကိုကိုလာခဲ့မယ်”

“နေ့တိုင်း မလာနဲ့ ကိုကိုရာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလာရမလဲ ပြော”

“နှင်ရက်တစ်ခါပဲလာတော့”

“သိပ်ဈေးကိုင်တာပဲနော်”

နှင်းဆီငုံရဲ့ နဖူးလေးကို မနာအောင် အောင်ပိုင် ဆိန်းက ထုလိုက်သည်။ အပြန် နှင်းဆီငုံကို ကားဂိတ်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

ထိုစိတ်က သူ့ကို ပီစီးနေသည်။ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင် အောင်ပင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖြစ်နေသည်။ မျိုးမြင့်ရှင် ဘုရားနောက်ဆုံး ညမှာလည်း အများ ဖျော်ကြသလို သူ ပျော်နိုင်အောင်ပါပဲ။

* * *

(၂၀)

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံးတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီး အရံလုပ်ဖို့ နှင်းဆီငုံ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အင်္ကျီချုပ် ဖို့နှပ်ဝယ်ရနှင့် မင်္ဂလာအောင်အတွက် ပြင်ဆင်နေရသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို လာမည့် မျိုးမြင့်ရှင် ဘုရားချင်းပီပီ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ သမီးနှင့် သတို့သားကို ပွဲထုတ်စေဘူး။ အရံတွေလည်း လာပြီ။ နှင်းဆီငုံနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလာသော သတို့သမီး အရံကို တွေ့ရပြီး၊ ရင်ထဲမှာ မနာလို ဝန်တိုစိတ်တွေ လှာသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ရက်ပြီး၊ နောက်နှစ်ရက်မှာ ကျောင်း နှင်းဆီငုံနှင့် ဆုံသည်။ သုံးရက်မျှ သိပ်ထားရသော ကျေနပ်ချက်များကို နှင်းဆီငုံရှင် မှောက်မှာ သွန်ချည်။

“နှင်းဆီငုံလေးကို ကိုကို မကျေနပ်ဘူး” သွန်မှန်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နှင်းဆီငုံက နားထည့်ပါ။

“ဘာကို မကျေနပ်တလဲ ကိုကိုရယ်”

“သတို့သမီး အရံလုပ်တာ ကိုကိုကို ဘာလို့ အရင် နိုင်ပင်တလဲ”

“တိုင်ပင်ချိန် မရလိုက်ဘူးလော့၊ မမပြုံးက မေးမဆီ နှင်းဆီလာတောင်းပြီး၊ မေမေ သဘောတူတာနဲ့စဉ်လိုက် ပဲ။ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲ ကိုကို”

“သိပ်လှတဲ့ နှင်းဆီငုံလေးဘေးမှ အခြား သူငါး
ယောက်နားတစ်ယောက် ရှိနေတာ ကိုကို မလိုလားဘူး
မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး”

“ကိုကိုရယ်၊ မင်္ဂလာချိန်လေး ခဏမှာပဲ၊ နှင်းဆီ
အနားမှာ သူ့ရှိတာပါ”

“သဝန်တုံတယ် ပြောပြော၊ ကိုကို မကြိုက်ဘူးက
နောက်ဆိုရင်၊ နှင်းဆီငုံလေး ဆင်ခြင်နေ”

“ကိုကိုကလဲနေနော် တော်တော်အူတိုတာပဲ”

“နှင်းဆီငုံလေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူများတွေ စေ့
ကြည့်တာစို့ မခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒီ သတို့သား အရံက နှင်းဆီကို စေ့စေ့မကြ
ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဘာမကြည့်ရမှာလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲပြီးပြန်ခါနီး နှုတ်
ကြတော့ သူကြည့်နေတာ ကိုကိုတွေလိုက်တယ်၊ လူး
ရှေ့မို့ စိတ်ထိန်းထားရတာ၊ ဆွဲထိုးချင်တာ အရမ်း

“တယ်ခက်ပါလား ကိုကို”

“နှင်းဆီငုံလေးက ကိုကိုမကြိုက်တာမလုပ်တော့ဘူး
မပြောနိုင်တော့ဘူးလား”

“ကဲပါ.ကိုကိုရယ်၊ နောက်ဆို ကိုကိုမကြိုက်တာ
ဆီငုံ မလုပ်တော့ပါဘူးနော်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် သိပ်ချစ်တတ်သလို သိပ်လည်း
သဝန်တုံတတ်တာကို နှင်းဆီငုံ သိလိုက်ရပြီ။

“ထိုင်နေတာလဲ ကြာပြီ၊ ပြန်ကြစို့လား ကိုကိုရေ”

“ပြန်ရတော့မှာလား နှင်းဆီငုံလေးရ”

“အင်းပေါ့”

“မပြန်ချင်သေးဘူး”

“ကိုကိုရေ....နောက်နေလဲ တွေ့ရဦးမှာပဲဟာ”

“ကဲ....ဒါဆို ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်တာ”

နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ပါးလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ရှိုက်၍
နှမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ....သူများတွေ မြင်ကုန်တော့မယ်”

“မမြင်ပါဘူး နှင်းဆီငုံလေးရ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သည်နေအိမ်နားအထိ လိုက်မို့သည်။
နှင်းဆီငုံ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက
လက်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။

နှင်းဆီငုံက နောက်နားမှ ဆိုက်ကားတစ်စီး လာနေ
သည်ကို သတိမပြုမိပါ။ ထိုဆိုက်ကားပေါ်တွင် အဲဒီအဖြစ်သူ
ဒေါ်ကြည်ကြည်ပါလာ၍ နှင်းဆီငုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးပင့်
ကြည့်နေသည်။

နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဖြစ်သော နှင်းဆီငုံက အိမ်ထဲဝင်
ခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဒေါ်အေးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ
သည်ကို တွေ့သည်။

“ဒေါ်ကြီး မေမေ ဘယ်သွားလဲ”
ဒေါ်ကြည်ကြည်က အိမ်ထဲထောက်နေပြီ။ နှင်းဆီငုံ့
အမေးကို ဖြေသည်။

“ငါ ဒီမှာ နှင်းဆီငုံ့”
မိခင်ရဲ့အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်းလဲနေသလို အသံက
လည်း မာနေသည်။ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုတာ နှင်းဆီငုံ့
သိလိုက်ပြီ။

“ကဲ... ထိုင်စမ်းပါဦး နှင်းဆီငုံ့”
ဒေါ်ကြည်ကြည်က ကြိမ်ကုလားထိုင် ဆက်တီမှာ ထိုင်
နေပြီး နှင်းဆီငုံ့ကို အနားခေါ်၍ နှင်းဆီငုံ့က မဝံ့မရဲနှင့်
သွားသည်။

“စောစောက ဘယ်သူ့ကားနဲ့ ပြန်လာတာလဲ”
သည်တော့မှ သူမကို မိခင်ကြီး တွေ့မြင်သွားမှန်း နှင်း
ဆီငုံ့ သိသွားသည်။

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကားနဲ့ ပါ ဝေမေ”
“အဲဒီ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
မျက်ခန်းတည်တည်နှင့်စိုက်အကြည့်ခံနေရ၍ နှင်းဆီ
သိပ်ကို အနေကျပ်နေသည်။

“ကိုကို အကြောင်းမေးနေပြီ၊ မေမေ့ကို ငါမညာ
ချင်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရမှလဲ ကြောက်တယ်”

“ဖြေလေ... ဘယ်သူလဲလို့၊ ညာဖို့ မထြိုးစားနဲ့နော်”
“ဟို... ဟို... နှင်းဆီမေ့မေ့ ကိုမညာဝံ့ပါဘူး... သူ... သူ...
နှင်းဆီရဲ့ ချစ်သူပါ”

“ဘာပြောတယ် နှင်းဆီငုံ့”
အလန်တကြား အော်လိုက်သော မိခင်ရဲ့စကားကြောင့်
နှင်းဆီငုံ့ကိုယ်လေး တုန်သွားသည်။

“တက္ကသိုလ်ထောက်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ ရည်းစား
ရှာနေပြီလားအေ”

“မေမေပိတ်ဆိုးရင်လဲ နှင်းဆီခံရမှာပါ”
“သူက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့ သားသမီးလဲ”

“သူ့မှာအဖေမရှိတော့ပါဘူး မေမေကုမ္ပဏီတို့၊ ဘာတို့
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ တော်တော်များများ သူပိုင်တယ်
မေမေ၊ ပြီးတော့... သူနဲ့နှင်းဆီကို သူ့အဖေကလဲသတော
တူထားပြီးသားပါ”

“ဪ... လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့
အဲဒီ လူချမ်းသာက ညည်းလို့မိန်းကလေးကို အတည်ကြံ
တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားအေ”

“အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ကြားသိရပြီး
နှင်းဆီငုံ့အတွက် ဒေါ်ကြည်ကြည်က စိုးရိမ်သွားသည်။

“နှင်းဆီကို သူတကယ်မေတ္တာရှိတာပါ၊ မမပြုံးတို့လဲ
အဲဒီအကြောင်း သိကြပါတယ် မေမေရယ်”

“ဪ... ပြုံးပြုံးတို့ကပါ၊ ကြံရာပါကိုး”
“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက လူတော်လူဒကောင်းတစ်ယောက်
ဦး နှင်းဆီငုံ့နဲ့ သတောတူကြတာပါ”

“ညည်းတို့ဟာနဲ့ညည်းတို့ ဟုတ်နေတာပဲကိုး”

“သန့် မေမေကို တွေပေးပါမယ်၊ မေမေကိုယ်တိုင် လေ့လာကြည့်ပါနော်”

“အင်း...ခေတ်လူငယ်တွေများ ခက်တယ်၊ မိဘကို ဘာမှမတိုင်ပင်ဘူး၊ သူတို့စိတ် သူတို့ကိုယ်နဲ့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေကြတော့တာပဲ”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က ညည်းညည်းညူညူပြောသည်။

“ကြည့်ပါဦး ဒေါ်အေးရယ်၊ အမေကတော့ သူ့ကို နို့နဲ့ မစင်သေးတဲ့ ကလေးထင်နေတာ၊ သူက ရည်းစား ထားနေပြီလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါ်ကြည်ရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကိုကလေး လို့ပဲ မြင်နေသေးတယ်”

ထိုစကားတွေကြားရတော့ နှင်းဆီဝတ်သည်းမကောင်း ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နှင်းဆီဝတ် ဖြစ်နေသည်။

“နှင်းဆီကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ နော်”

မျက်ရည်ခွာဝဲနေသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြည် ကြည်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီးက ဒီသူငယ်ကို သိပ်ပြီးသံယောဇဉ်ရှိနေပြီကို သူ့ကိုမေမေတွေ့ချင်တယ်၊ အိမ်ခေါ်ခဲ့ပါလေ”

ဖက်ဆိုးတစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အလိုလို အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သော ဒေါ်ကြည်ကြည်က သမီးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေ့ရှုလိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးလေးရဲ့ မျက်နှာကို အရိပ် စကြည့်ကြည့်ဖြင့်ရဲ့ မျက်နှာအညှိုးမခံခဲ့သည်ပဲလေ။ -

မိခင်ဘက်က လိုလိုလားလား ရှိလာသည်မို့ နှင်းဆီဝတ် အရမ်းငမ်းသာသွားသည်။ ကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်း တွေနှင့် မိခင်ကိုကြည့်သည်။

“နှင်းဆီခေါ်ခဲ့ပါမယ် မေမေ”

“ကဲ...သွားသွား၊ အဝတ်အစားလဲချည်”

မိခင်ရှေ့မှာနေရတာ မျက်နှာပူပြီး အနေကျဉ်းကျပ် နေသော နှင်းဆီဝတ်က ပေါ့ပါးစွာပင်ထ၍ အခန်းထဲဝင် သည်။ လျှို့ဝှက်ထားရသော အပြစ် ပွင့်လင်းစွာ မိခင် သိသွားသည့်အတွက် စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါး သွားသည်က အမှန်ပါ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က သဘောတူ ကြည်ဖြူပါလေ့ရှိသော နှင်းဆီဝတ်ဆုတောင်းနေသည်။ မနက် ပြန်အတွက် နှင်းဆီဝတ် စိတ်စောနေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကျောင်းမှအပြန် အိမ်ခေါ်လာဖို့ စိတ်ကူးသည်။

နေ့လယ် ကျောင်းအဆင်းမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက လာ ကြိုသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် တွေ့ပေးမည်လို့ မပြော သေးဘဲ တမင်ကျီစယ်ရန် အကွက်ဆင်သည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲ နှင်းဆီဝတ်လေ့”

“ဘယ်မှမသွားဘူး အိမ်ပြန်မယ်”

“ကိုကိုနဲ့ စကားမပြောတော့ဘူးလား”
“ဟင့်အင်း”

ချောမွေ့သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာ သူနဲ့ သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး နှင်းဆီငုံက ရယ်ချင်စိတ်ကို မနှိပ် ထိန်းထားရသည်။

“ဘာလို့လဲကွာ”

“မလည်ချင်လို့ပေါ့ ကိုကိုကလဲ”

“ဘာလဲ၊ နှင်းဆီငုံလေး၊ ကိုကို့ကို စိတ်ကောက်လား”

“မကောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို၊ ဒီကန်စောင်းမှာပဲ စကားပြောကြမယ်လေ”

“မပြောချင်ပါဘူး ကိုကိုထု”

တမင်ပင် မျက်နှာထားလေးကို စုပုပ်ပုပ်လုပ်ပြီး နှင်း ဆီငုံက ပြောသည်။ နှင်းဆီငုံတစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြင့် သည်လို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ထင်သည်။

“အဲလိုမျက်နှာမညှိနဲ့ နှင်းဆီငုံလေးထု၊ စိတ် မကျလဲပြော၊ နှင်းဆီငုံလေး အဲလို မျက်နှာသုန်မှုန်တွေ ကိုကိုမနေတတ်ဘူး”

“ကဲပါ၊ နှင်းဆီစိတ်မရှည်ဘူး၊ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ မှာလား၊ မပေးဘူးလားပြော၊ နှင်းဆီဘာသာပဲပြန်မယ်”

“နေဦး...လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကားပေါ်မှ လှည့်သင်းဟန်ပြင်သော နှင်းဆီငုံကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက လက်ကလေးဆွဲပြီး တားသည်။

“ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့၊ စိတ်ချည်းပဲ”

ကားကို စက်နှိုးပြီး ဆောင့်ခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ နှင်းဆီငုံ စိတ်ကောက်တာကို သူ သည်တစ်ခါ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည်ပဲ။

“အိမ်နားထောက်တော့မယ်၊ နှင်းဆီငုံလေး ကိုကို့ကို မကျေနပ်တာ ဘာရှိလဲပြော၊ ဒီအတိုင်းကြီး ကိုကို မပြန်ပါ ရစေနဲ့၊ နေလို့ရမှာကို မဟုတ်လို့ပါ”

ကားဂိတ်နားမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး အသနားခံသော မျက်နှာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောနေသည်။ အောင်ပိုင် ဟိန်းကို ကြည့်ပြီး နှင်းဆီငုံ အရမ်း ရယ်ချင်နေသည်။

“ဘာလို့ ကားကို ရပ်ရတာလဲ၊ အိမ်ရှေ့ထိ ဆက် မောင်းလေ”

“နဲ့နှင်းဆီငုံလေးပဲ၊ အခုမသိမှာ စိုးလို့ဆို”

“မောင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ၊ တွေ့ပြီ သဘာမတူ ဘူးဆိုတော့လဲ ပြီးတာပဲပေါ့”

“ဟာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နှင်းဆီငုံလေးထု ကိုကို့ အပေါ်မှာ မင်း အလေးအနက် မထားဘူးလား”

“နှင်းဆီက အလေးအနက်ထားလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ မေမေ သဘောမတူရင် တစ်ခါတည်း ကိုကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာ မို့လို့ပေါ့”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး”

“မောင်းလေ ကိုကို”

နှင်းဆီဝံ ခိုင်း၍ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိမ်ရှေ့အထိ မောင်းသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ထိတ်လန့်နေပုံပါပဲ။

“ကဲ...လာ ကိုကို အိမ်ထဲ သွားကြမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ ကိုကို့မှာမေမေ ကိုယ်တိုင်က ကိုကိုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

နှင်းဆီဝံက ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည်။ သည်တော့မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်နှာက ချက်ချင်း ကြည်စင်ပြီး အပြုံးတွေနှင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။

“နှင်းဆီဝံလေး သိပ်ဆိုးတယ်၊ ကိုကို့ကို အလကား စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ် မှတ်ထားနော်၊ နောက်အသည်းယားအောင်လုပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ခြုတ်ပေးရမယ်”

ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ တွေ့ဆုံကြပြီ။ နှာရိဝက်ကြာခန့် စကားပြောပြီး ပြန်သွားသည်။ နှင်းဆီဝံက ကားနားအထိ ပြန်ပို့သည်။

“နှင်းဆီဝံလေးရဲ့ မေမေက ကိုယ်နဲ့ သဘောတူလို့ ဖြေဆိုတော့ စေ့စပ်ထားချင်ပြီကွာ”

“အင်းလေ...ကိုကို့ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့”

“ကိုကို့ အရမ်းပျော်သွားပြီ နှင်းဆီဝံလေးရယ်၊ မနက်နဲ့ ကျောင်းမှာ လာကြိုမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကိုကို”

ပျော်ရွှင်စရာများကို ရင်မှာ ပိုက်ထွေးပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုကလဲ့ သိပ်ချစ်လို့၊ နှင်းဆီငုံလေးကို တန်ဖိုး
တာ ပေးတာလေ၊ ဒီပစ္စည်းက နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ကိုကို့ အတွက် အလကားပါ၊ နှင်းဆီငုံက ကိုကို့
အတွက် တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ အမြတ်နိုးရဆုံး၊ အချစ်ရဆုံး
နန်းကလေးပါ”

သိပ်ချစ်တတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့
နှင်းဆီငုံ တိုးဝင်လိုက်သည်။

စေ့စပ်ပြီးသားမို့ တစ်ဦးရှဲ့ အိမ်ကိုလည်း တစ်ဦး
ထုတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်ထွက်နိုင်ကြပြီ။ အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့
ဖော်ဖော် ဖျော်ဖျော် မော်မော် နိုင်အောင်ပါပဲ။

(၂၂)

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း လူကြီး
က သူနှင့် နှင်းဆီငုံ ကို စေ့စပ်ပေးလိုက်သည်။ နေ
လက်စွပ်အဖြစ် အလွန်လှသောပတ္တမြားနှင့်စိန်ရံထားသော
လက်စွပ်ကို နှင်းဆီငုံအား အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပေးသ

တန်ဖိုးမြင့်မားလှသောလက်စွပ်ကို နှင်းဆီငုံက လက်
ချင်ပေမယ့် ၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံ
ရသည်။

“နှင်းဆီက ကိုကို့ကို ချစ်တယ်၊ ကျန်တာ အ
မမက်ပါဘူး ကိုကို့ရာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကျောင်းကို မကြာခဏ ရောက်လာ
တည်မို့ ၊ စန်းစန်းအေး၊ ထွေးထွေး၊ ကြူကြူတို့နှင့်
အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ နေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ စာသင်ခန်းရှေ့သို့ပင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက
ရောက်ကြိုတတ်သည်။ လှပချောမွေ့သော နှင်းဆီငုံကို
ကျောင်းတွင် ပိုးကြပန်းကြသူတွေ များလာသည်။ ထို

အကြောင်းသိပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက စိတ်မချစွာ ဖြစ်သည်။

ခါကြောင့် နှင်းဆီငုံမှာ ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားလို့ ထင်ပေါ်အောင်တမင်ပင် အခန်းရှေ့ လာကြိုသည့် အလေ့အကျင့်ကို လုပ်သည်။

ကျောင်းအဆင်းမှာ နှင်းဆီငုံက သူငယ်ချင်းများအား အတူ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကလည်း ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ထွေးထွေးက ဦးစွာအောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့သည်။

“ဟဲ့... နှင်းဆီငုံ၊ ဟိုမှာ နှင့်လူကြီး လာကြိုလျှောက်လာတဲ့ပို့ (စဲ)ကလဲ သားနားတယ်၊ ဝတ်တာ စာလဲစမတ်ကျတယ်၊ ရုပ်ကလဲချောတယ်၊ နှင့်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ကို ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတာပဲ”

“ခုလို အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

နှင်းဆီငုံက ရယ်ဟဟနှင့် ထွေးထွေးကို ကြိုတင်နေသည်။

“အေးဟာ... နှင့်လူက တကယ်ငြိချင်စရာပဲ၊ နှင်းဆီငုံ မဟုတ်ရင် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ငါရအောင် ပိုးမှာသိ... အမြဲရှုတ်တတ်နောက်တတ်သော စန်းအေးက သည်။

ခင်မင်၍ တမင် ကျီစယ်လိုက်သော စကား... နှင်းဆီငုံ့ စိတ်ထဲမှာ ဝန်တိုစိတ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

“စန်းအေးနော်၊ နှင်းဆီငုံ နှင့်ကိုသူငယ်ချင်း အဖြစ်က ပြတ်စဲပုစ်လိုက်မယ်၊ စကားကိုကြည့်ပြော”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူတို့ ရှေ့သို့ရောက်လာပြီမို့ ပြောနေသော စကားစများကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီငုံလေးတို့ ဒီနေ့အတန်းပြီးတာ စောပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို...”

“တို့သွားမယ်ဟေ့၊ နှင်းဆီငုံ”

သူငယ်ချင်းများက အလိုက်သိတတ်စွာ ရှောင်၍ ထွက်သွားကြသည်။ နှင်းဆီငုံ နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကျောင်းဝန်း အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီငုံလေး ဘယ်သွားဦးမလဲ”

“ကိုကိုက ကုမ္ပဏီကို ပြန်ရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ မသွားတော့ဘူး”

“ဒါဆို အိမ်ပဲပြန်လိုက်ပို့ ပေးမယ်နော်”

“အင်း...”

* * *

အောင်ပိုင်ဟိန်း လာမကြိုဆောနေ့များတွင် နှင်းဆီငုံက တစ်ယောက်တည်း ပြန်လေ့ရှိသည်။ စိုးအောင်က ထိုအခွင့်အရေးကို အလစ်ချောင်းနေသည်။

နှင်းဆီငုံတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်နှင့် ကြုံကြိုက် တွေ့ဆုံသည့်အခါမှာ စိုးအောင်က နှင်းဆီငုံကို လိုက်၍ စကားပြောသည်။

“နှင်းဆီငုံ၊ နင်....ဟို သူငွေနဲ့ စေ့စပ်လိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ....”

စိုးအောင်ကို ဂရုမစိုက်ဟန် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်၊ နှင်းဆီငုံက ပြောသည်။ ကြာလော့၊ ဆိုးလာလေဖြစ်သော နှင်းဆီငုံက ကြည့်ပြီး စိုးအောင်ရင်မှာ နှမြောတသစိတ်များ ဝင်လာသည်။

“ပိုက်ဆံတန်ခိုးက သိပ် ကြီးတာပဲနော်”

“ဘာကို ပြောတာလဲ စိုးအောင်”

လေသံ မာဆတ်ဆတ်နှင့် နှင်းဆီငုံက စိုးအောင်ကို မေးသည်။

“အဲဒီလူက ချမ်းသာလို့ နင်က မက်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

သူမရှဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိပါး စော်ကားသော စိုးအောင်ကို နှင်းဆီငုံက စိတ်ရှိုလက်ရှိ ရိုက်နှက်ဘက် ပစ်ချင်သည်။

တမင်သက်သက် စိုးအောင် မခံချင်အောင် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သိပ်ချမ်းသာတာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကံတာ မဆန်းဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မျက်နှာလေးကိုပင့်ပြီး တမင်ပင့် ဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။

“ဒါဆို နင်က သွားမပါရင်နေ၊ ကားပါရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ နှင်းမမျိုးလား”

“အေး....ဟုတ်တယ်၊ နင်သိချင်တာ သိရပြီမဟုတ်လား သွားတော့”

“ငါက မချမ်းသာလို့ပေါ့၊ ချမ်းသာရင်၊ ငါ့ကိုလဲ့ နှင်ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား”

“အေး....”

“တောထဲ....နင် ငွေတော်တော်မက်တာပဲ”

“အေး မက်တယ်ဟာ....ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ့ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားပြီး နင့်ကို ယူပြမယ်”

“ရယ်ရတယ်၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကို မိအောင် နောက်ထပ် ဆက်ပြီး ကြိုးစားလိုက်ဦး သိလား”

အိမ်နားရောက်ပြီမို့၊ စိုးအောင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် နှိပ်နှိပ်ပြောပြီး၊ ခြံထဲသို့ အမြန်ဝင်လိုက်သည်။ ခြံမြင်မှာ အသံတွေ ခံပြင်းစိတ်တွေတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နှင့် စိုးအောင် ဖျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အသားလွတ် လာရောက်ပုတ်ခတ်နေသော စိုးအောင် နီလည်း ခွံမုန်းမိသည်။ သူ့ရှဲ့ အောက်စားကျသော

စိတ်ဓာတ်ကို သိချပြီး ယခင်က ခင်မင်ခဲ့သော စိတ်
ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“ဒီလိုကောင်မျိုးကို သူငယ်ချင်း တော်ခဲ့တာ၊
တောင်သိကွာကျသေးတယ်”

စိုးအောင်ကို သူ မချစ်၍ ငွေထွာမတုံ့ပြန်ခဲ့သည့်
စိုးအောင်က အထင်လွဲပြီး သေးသိမ်သော စွပ်စွဲချက်
နှင့် သူမကို စွပ်စွဲသည်။

ရိုးသားဖြူစင်စွာ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ချစ်သောအ
ကို ထိပါးစော်ကားရက်သူကို အလွန်ပင် မုန်းတီးစင်
နေသည်။

“ကျောင်းမှလဲ ငါ့ကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့ လူတွေရှိ
သူတို့ကို မတုံ့ပြန်လို့ ငါ့ကို အယ်သူကမှ အဲလို
ကားပါဘူး၊ ဒီစိုးအောင်ဆိုတဲ့ အစုတ်ပလုတ်ကောင်
စော်ကားမော်ကား ပြောတာ”

အိမ်ထဲ ရောက်သည်အထိ ဒေါသစိတ်တွေ ဆူဝေ
ပါ။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာလေးက သူန့်မှုန့်နေ

ဒေါ်အေးက နှင်းဆီငုံ့ရှုံ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
သူန့်သူန့်မှုန့်မှုန့် အနေအသားလေးကို တွေ့လိုက်သည်။

“သမီးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ မျက်နှာလဲ
ဘူး...”

“လမ်းမှာလေ နှင်းဆီငုံ့ကို ကောင်လေးတစ်
က ရည်းစားစကား လိုက်ပြောလို့ စိတ်ဘိုနေတာ”

“ပြောလိုက်ပေါ့၊ စေ့စပ်ပြီးသားလူ ရှိတယ်လို့”

“သူသိသားပဲ၊ သိရက်နဲ့ လိုက်ပြောတာ”

“ဘယ်ကကောင်လေးလဲ၊ ဒေါ်ကြီး သူ့ကို ရန်တွေပစ်
လိုက်မယ်”

“အလကားကောင်ပါ ဒေါ်ကြီးရာ၊ အရေးမစိုက်ချင်
စမ်းပါနဲ့”

အာနန်းထဲ ဝင်လာပြီး လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်
တင်လိုက်သည်။ စိုးအောင် အပေါ် ဒေါသတွေက မပြေ
သေးပါ။

နောက်တစ်ကြိမ် စိုးအောင် ထိပါး စော်ကားလာလျှင်
ဘယ်လို ထိထိရောက်ရောက် တုံ့ပြန်ရမည်ကို စဉ်းစားထား
သည်။

* * *

ညနေ ရေမိုးချိုးပြီး နှင်းဆီငုံ့တို့သားအပိ ထပင်းစား
နေစဉ်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရောက်လာသည်။

“ထမင်း ဝင်စားပါလား ကိုကို”

“စားခဲ့ပြီးပြီ၊ နှင်းဆီငုံ့လေး အေးအေးဆေးဆေး
သား၊ ကိုကို ညှော်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေမယ်”

၇၂၀ နိ ၃၁၀၂

“ကိုကိုလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နှင်းဆီတို့ မမပြုံးတို့ဆီ သွားမလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို စားပြီးရင် သွားကြမယ်လေ”
“မေမေပါ လိုက်မှာ”

“ဟုတ်လား”

ထမင်းစားသောက်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းကားဖြင့် နှင်းဆီနှင့် နှောကြည်ကြည်က လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုမျိုးမြင့် သင်္ဘောပြန်လိုက်တော့မလို့တဲ့”

“အင်း... ပြောတယ်၊ သူနားနေတာလဲ ကြာပြီလေ”
“မေမေက သူ့အတွက် စားစရာတွေ လုပ်ပေးလို့ငယ်”

တူမရဲ့ ယောက်ျားအပေါ်မှာ ဝတ္တရားကျေပွန်တင် သမက်အပေါ်တွင်လည်း ဝတ္တရားကျေပွန်မည့် ယောက်ျားပါလားလို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက လိုရာဆွဲတွေးနေသည်။

ပြုံးပြုံးတို့ အိမ်ရောက်ပြီး စကားပြောကြ ဆိုကြဦးချုပ်သွားသည်။ လူငယ်တွေကတစ်စိုင်း၊ လူကြီးတွေတစ်စိုင်းနှင့် စည်ကားနေသည်။

“မမပြုံးကြီး သနားပါတယ်နော်၊ တစ်ယောက်တကျန်ရစ်ခဲ့မှာ”

“သင်္ဘောသား ယူထားတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ နှင်းလေးရယ်”

“အစ်ကိုမျိုးမြင့်က ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ”
“တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်လောက်ပေါ့”

“ဟာ... အကြာကြီးခွဲရမှာပဲ၊ နှင်းဆီဆိုရင်လဲ ခွဲမနေချင်ပါဘူး”

“ကိုကိုက သင်္ဘောသားမှမဟုတ်တာ၊ အဲလိုမခွဲရပါဘူး နှင်းဆီလေးရယ်”

“ကြည့် ကိုမျိုးရေ... ပြုံးတို့ရှေး လာပြီး အားကျအောင် အလွမ်းသယ်ပြနေတယ် သိလား”

လွတ်ခနဲ ပြောမိသော စကား အတွက် နှင်းဆီငုံက ချက်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။ မိုးချမ်မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ကားနှင့်ပဲ ပြန်လာကြသည်။

မျိုးမြင့်သွားသည့်နေ့မှာ လေဆိပ်သို့အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီတို့ လိုက်ပို့သည်။ အပြန်လမ်းမှာ နှင်းဆီငုံက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“မမပြုံးကြီးသနားပါတယ်၊ အစ်ကိုမျိုးမြင့်ကို လက်ပြရင်း ငိုနေတယ်”

“မျိုးမြင့်ကလဲ မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ သူလဲ ငိုချင်နေတယ်ထင်ပါလို့”

“နှင်းဆီတော့ အဲလိုခွဲရမှာကြောက်တယ်”

“စိတ်ချ နှင်းဆီခွဲလေး၊ ကိုကိုနဲ့ အဲလိုဘယ်စော့မှ မခွဲရပါဘူးကွာ၊ နှင်းဆီခွဲလေးအနားမှာ ကိုကိုအမြဲရှိနေမှာပါ”

“ကိုကိုနဲ့ခွဲရရင် နှင်းဆီလွမ်းတာနဲ့ သေမှာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြည့်နူးစွာ ရယ်သည်။ နှင်းဆီခွဲစကားက သူ့နှလုံးသားကို ပိတ်တို့ဖြင့် ဖုံးစေလိုက်သည်။

“တကယ်လား... နှင်းဆီခွဲလေးခွဲ”

“တကယ်ပေါ့...၊ နှင်းဆီက ကိုကို့ကို သိပ်ချစ်တာမဟုတ်လား”

“အေးနော်၊ အဲဒီစကားလေး ဘယ်ဘော့မှ မပြောင်းလဲစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချကိုကို”

အလွန်စွဲမက်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက တစ်ရှိုက်မက်မက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကလဲ နှင်းဆီခွဲလေးကို အသက်မကချစ်တယ်”

“ရင်ထဲမှာ ကိုကိုခွဲစကားက ချိုအိဆင်းသွားတာပဲ”

“သိပ်ကိုဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ နှင်းဆီခွဲလေးရယ်၊ ကိုကိုလေး နှင်းဆီခွဲလေးကို ချက်ချင်းတောင် လက်ထပ်ချင်ပြီ”

“ဟိုး...ဆရာဟိုး၊ နှင်းဆီကျောင်းမပြီးသေးဘူး”

“ကြာတယ်ကွာ”

“ကိုကိုနော်...ကတိမဖျက်နဲ့”

“အေးလေ... အဲဒီကတိကို စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထိန်းရဦးပါပေါ့”

“စိတ်ကိုညှစ်အောင် ဆဲဆန်ထားလိုက် ကိုကိုခရ”

“အလုပ်ပိုသေးလို့ ကိုကိုဆိုင်ထဲမဝင်စော့ဘူး၊ ပြန်မယ်နော်”

စကားပြောဆိုရင်းနှင့် နှင်းဆီခွဲတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်သ၏။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ကားကို ဂရု
ကဲမောင်းနေရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ကုန်
တစ်စီးမှ မီးရောင်ကစူးရှစွာ မျက်ဝန်းထဲ ဝင်လာ
၏။ လမ်းဘေးသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ချပေးလိုက်သည်။
နှင်းဆီခုံ အသည်းထဲအေးသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း
ကားမြန်မြန်မောင်းဖို့ မခံလာရဲတော့ပဲ။

လမ်းခင်းနေသော လမ်းမပေါ်ရောက်လာပြီ။ လမ်းက
ဖက်ကို ပိတ်ပြီး တစ်ဖက်ကို ဖွင့်ထားသည်။ ဖွင့်ထား
ပုံ ဘက်မှာ ယဉ်ခကြာနှစ်ခုလုံး သွားလာရသည်။

ဖူးခနဲအသံမြည်ပြီး ကားက တစ်ဖက်ဆွဲသွားသည်။
အောင်ပိုင်ဟိန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒကွဲပဲ၊ ဘီးပေါက်သွားပြီ ထင်ဘယ်”
ကားကို “လမ်းဘေးဆွဲပြီး ရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ
ကြည့်တော့ ချွန်တက်သော လိပ်သည်းကျောက်ခဲက
ဘီးတာယာကို ယိုးဖြတ်လိုက်သည်ပဲ။

“ဟိုက်...ဘီးကွဲသွားပြီ နှင်းဆီခုံလေးခရ”
“ဒါဆိုလဲ မြန်မြန် ဘီးလဲကြရအောင်နော်”
စယ်ယာဘီး ထည့်ထားသော နောက်ဘက်သို့ အောင်
ဟိန်း အပြေးအလွှား ကူးခဲ့သည်။

“ဟိုက်...”
ဖူးကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖတ်ခနဲနေအောင် ပြင်းပြင်းကြီး
ချစ်သည်။

(၂၃)

ပထမနှစ်စာမေးပွဲကို နှင်းဆီခုံဖြေပြီးပါပြီ။ ကျေး
ပိတ်ရက်များတွင် အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်အတူ နှင်း
အပြင်သို့ တစ်ခါတလေ ထွက်ထွက်လည်ပတ်သည်။

တစ်နေ့မှာ ပဲခူးသို့ဘုရားဖူးသွက်ကြသည်။ ဒေါ်
ကြည် အနည်းငယ် နေမကောင်း၍ မလိုက်ဖြင့်
ဒေါ်အေးကလည်း ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို အဖော်ပြု
မလိုက်ဖြစ်ပါ။

နှင်းဆီခုံနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း
သွားဖြစ်ကြသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟိုကောင် စပယ်ယာဘီးကို လေဖြည့်ပြီး ပြန်မတပ်ထားဘူး”

မနက်က မစစ်ဆေးဘဲ ထွက်လာခဲ့သည့် အဖြစ် နောင်တရသည်။ အိမ်မှ ယာဉ်မောင်းကို မနက်က ကားဘီးတွေ လေချိန်ခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မစစ်ဆေးဘဲ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီကောင် ကားဘီးကို ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ထားလိုက်ဘယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီငုံတို့ ဘတ်လီလုပ် အိမ်ပြန်ကြမှာလဲ”

“ကားတစ်စီးစီးကို အတူအညီ တောင်းရမှာပေါ့၊ တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာပြီး၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကတွေ့ရှိနေပေမယ့် ဘီးက ဖာလို့ မရတော့ပြီမို့၊ အောက်ဟိန်း စိတ်ညစ်နေပြီ။”

“နေဦး နှင်းဆီငုံလေး စိတ်မညစ်နဲ့ ကိုကို အဖုန်းဆက်လို့ ရရင် အဆင်ပြေဘယ်”

“အိမ်ခြေမရှိတဲ့ အနားမှာ ဖုန်းဆက်လို့ ရမှာကိုကိုရယ်”

မျက်ရည်လေး တစ်စုံစုံနဲ့ သာ နှင်းဆီငုံကို အောက်ဟိန်းက ချော့လိုက်သည်။

“နေဦး ကားတစ်စီးကို တားပြီး၊ ဖုန်းရှိတဲ့နေရာ ဆက်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ကားမီးရောင်တန်းတစ်ခုကို တွေ့၍ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ကားကို စားပြီး ယာဉ်မောင်းကို အကူအညီတောင်းသည်။ “ဖုန်း၊ နပါတ်နှင့် ငွေပေးပြီး ဖုန်းဆက်ခိုင်းသည်။ အဆင်ပြေ သွားသည်။ ယာဉ်မောင်းက လိုလိုချင်ချင် ကူညီသည်။

“ကဲ...နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ ငိုမနေနဲ့ တော့ နောက်ဆစ်နာရီလောက်ဆိုရင် အိမ်က ကားဘီးအပိုနဲ့ ရောက်လာတော့မယ်”

“နှင်းဆီတော့ ဆူခံရတော့မယ်”
“ကိုကို ပြောပေးပါ့မယ်ဆိုကွာ”

ကားထဲမှာထိုင်ပြီး စကားပြောရင်းနှင့် ရန်ကုန်မှ ဆားအလာကို မျှော်နေသည်။ စိတ်ညစ်နေသော နှင်းဆီငုံကို စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း ပျော်ရွှင်စရာ စကားများကိုသာ ရွေး၍ ပြောနေသည်။

နှစ်ဦးတည်း ရှိပေမယ့် ပါးလေးနမ်းရုံကလွဲပြီး အခွင့်အရေး မယူတတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ထိန်းသိမ်းနိုင် နှင်းရှိသော စိတ်ဓာတ်ကို အထင်ကြီး လေးစားရပြန်သည်။

“နှင်းဆီတို့ ကားပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး ကိုကိုရယ်၊ စိတ်ဆိတ် မှောင်မည်းနေတာပဲ”

“ဘာလဲ နှင်းဆီငုံလေးက ကြောက်လို့လား”

“အင်း....”

“ကိုကို တစ်ယောက်လုံး အနားမှာ ရှိတာပဲကွာ”

နှင်းသိင်္ခါ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်း ပွေ့ဖက်လို အောင်ပိုင်ဟိန်းက အားပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အားကိုးရာ ကိုကို တစ်ယောက် အနားမှာ ရှိတာပဲ”

“ကိုကို ကိုရာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ”

“သိပ်လှတဲ့ နှင်းဆီငုံလေးအပေါ် စိတ်မထိန်း ကိုကို စိတ်တွေ လွတ်သွားမှာကိုလေ”

ရင်ခွင်ထဲမှ ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟော...နှင်းဆီငုံလေး ကြောက်သွားပြီ”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ကိုကို့ ရဲ့ အကျင့်သိက္ခာကို နှလုံးယုံပြီးသားပါ”

“တွေ့လား...ကောင်မလေး သိပ်လည်ဘယ်၊ ကိုကို မလှုပ်သောအောင် ချုပ်လိုက်တာပဲ”

“နို့မဟတ်လို လား ကိုကိုရယ်”

“တန်ဖိုးထားပြီး မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ချစ်ရတဲ့ နှင်းလေးအပေါ် ကိုကို ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့ မလုပ်ပါဘူး”

“နှင်းဆီယုံပြီးသားပါ”

လေးဖား အထင်ကြီး အားကိုးရသော ရင်ခွင်တူ နှင်းဆီငုံက တိုးဝင်လိုက်သည်။ တရွေ့ရွေ့ အလှည့် ကုန်လာပြီ။ အမှောင်ထုကလည်း ပို၍ အားပေးလာသည်။

“ကိုကိုရေ...ကားသမားက ရန်ကုန်ကို ဖုန်းမှ ဆက်၍ လား မသိဘူး”

“ဆက်မှာပါ နှင်းဆီငုံလေးရာ၊ သူတို့ရောက်လာတော့ မှာ မကြာပါဘူးကွာ”

အကြောက် ပိုခနသော မိန်းကလေးကို အားပေး ချွေးသိပ် ရသော်လည်း ကားက မရောက်လာသေးပါ။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လှပြီ။

“ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ်...ညအယ်တစ်နာရီကျော်နေပြီ မလာသေးပါလား”

“အေးကွာ...ဘာအဆင်မပြေတယ်မသိဘူး”

“မေမေတော့ အရမ်းစိတ်ပူနေမှာပဲ”

“ဟုတ်မယ်ကွာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

လူနေအိမ်ခြေတွေနှင့် အလွန်ဝေးသောနေရာမှာဖြစ်နေ သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားကလည်း သိပ်နည်းပါး နေသည်။

“ကဲပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ မထူးတော့တဲ့ အတူတူ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါကွယ်”

ငိုယိုနေသော နှင်းဆီငုံကို ချော့ပြီး အိပ်ခိုင်းသည်။ ကုလားထိုင်မျှားကိုနောက်သို့လှန်ချပြီး အိပ်စေလိုက်သည်။

“ကိုကို အနားမှာရှိတယ်၊ မကြောက်နဲ့ အိပ်နော်၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ကိုကို အရမ်းစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ကိုကိုကြောင့် ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
 “လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ပါလာခဲ့ရင် သိပ်ကောင်း
 မှာပဲ၊ ခုလိုဖြစ်လဲ ဘာအရေးလဲ”
 “စိတ်ညစ်စရာတွေ မပြောပါနဲ့ တော့ကိုကိုရာ”
 နှစ်ဦးသား စိတ်မော လူမောနှင့် အိပ်ပျော်လိုက်၊
 နိုးလိုက်ရှိနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းညွှန်နှက်ပြီး သန်းခေါင်
 ပင် ကျော်သွားသည်။

* * *

(၂၅)

အောင်ပိုင်ဟိန်းရော နှင်းဆီငုံပါ တစ်မေးအိပ်ပျော်ပြီး
 နိုးကြသည်။ နှင်းဆီငုံရှုံ့ကိုယ်လေးကို လှမ်းပြီး အောင်ပိုင်
 ဟိန်းက စမ်းလိုက်သည်။

“နှင်းဆီငုံ နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်မှာ စူးရှသော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခု
 သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်လာသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကလူးလဲထပြန်
 ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိမ်ကလိုက်လာသော ကားပါပဲ။

“မင်းတို့ကလဲ ကွာ.... ဖုန်းရရချင်း လိုက်လာ တာ
 မဟုတ်ဘူး”

သူ့ရှင်ကားသမား မောင်လှကို ကားပေါ်မှ မဆင်းရ
သေးခင်မှာပဲ အောင်ပိုင်ဟိန်းက လှမ်း၍အပြင်တင်သည်။

“ဖုန်းရရခြင်း လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ ဆရာ ဖုန်းဆက်တဲ့
လူက ပြောတယ်၊ ညနေကတည်းကဆက်ခိုင်းတာတဲ့၊ လမ်း
မှာ ဖုန်းတွေခဲတာလဲ ပျက်တာနဲ့တိုးလို့ ဖုန်းကောင်းတဲ့ဆီ
ရောက်မှ ဆက်လိုက်တာတဲ့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနေ့ကို ကံမကောင်းဘူး၊ မောင်လှ မင်းလဲ
အသုံး လုံးဝမကျဘူး၊ စပါယီယာဘီးကို ဘာလို့ ကားမှာ
ပြန်မသပ်ထားရတာလဲ”

“မေ့အွားလို့ပါ ဆရာ”

“ပိတ်ကန်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်၊ မြန်မြန် လွှာ
ဘီးလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မောင်လှက အဖော်ပါလာသူနှင့် ကားဘီးကိုလဲသည်။
ပြီးတော့ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရန်ကုန်
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“အိမ်ကို မကြာခင် ရောက်တော့မှာပါ နှင်းဆီ
ရယ်...”

“တုံ့ပြန်စကားကိုပင် မဆိုနိုင်လောက်အောင် နှင်းဆီ
က စိတ်ညစ်နေသည်။

နှင်းဆီဝံ့ အိမ်သို့ ကားနှစ်စီးစလုံး ဆိုက်သည်။
အိမ်မှာ မီးလင်း နေခြင်းသည် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ နှင်းဆီ
ကြသည်ကို သက်သေပြနေသည်။

“မေမေ့တို့ စိတ်ပူပြီး စောင့်နေကြပြီ”

“ကိုကိုဆင်းပြီး ရှင်းပြမယ်၊ မောင်လှတို့ကိုလဲ အိမ်ထဲ
ခေါ်သွားမယ်”

ကားသံကြား၍ ဒေါ်အေးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။
နှင်းဆီဝံ့က အိမ်ထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်သည်။ မျက်နှာတား
တင်းမာနေသော မိခင်ကို တွေ့ရသည်။

စောစောက နှင်းဆီဝံ့အတွက် စိတ်ပူခြင်းများစွာဖြစ်ခဲ့
သော်လည်း နှင်းဆီဝံ့ကိုတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည် ဒေါ်ပု
နေသည်။

“မေမေ စိတ်ပူနေလားဟင်”

“မပူဘဲရှိမလား၊ ဘာတော့ဖြစ်လာလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ် အန်တီရယ်၊ ခုလိုဖြစ်သွား
တဲ့အတွက် စိတ်ပမကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ပြီး ဖြေရှင်းသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်က တိတ်
တိတ်ခွာပဲ နားထောင်နေသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းတို့ ပြန်သွားသည်။ နှင်းဆီဝံ့က မိခင်
အိမ်သို့ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲလှမ်းကြည့်သည်။ တင်းမာနေဆဲ
လား။

“မေမေရယ်၊ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားရတာကို
မလည်ပေးပါ”

“သွားအိပ်တော့ နှင်းဆီဝံ့၊ မနက်မှစကားပြောမယ်”

မိခင်ရှေ့မှာ အနေကျ နေသော နှင်းဆီငုံက ခပ်သွက်သွက်လေးပင် အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ စိတ်ညစ်စွာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲလိုက်သည်။

* * *

နှင်းဆီငုံက လုပ်နေကျ ဝတ္တရားများကို နံနက်စောစောပင် ထလုပ်သည်။ ဘုရားဆွမ်းတော်လည်း မိခင်ကြီးကပ်လှ အသင့်ပြင်ထားသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်က စကားတစ်လုံးတစ်ပါး မမှမပြောဘဲ ဘုရားဝပ်ပြုနေသည်။ နှင်းဆီငုံ ညှော်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီ ရှင်းလင်းနေသည်။ ဒေါ်အေးက ဈေးသို့ထွက်သွားပြီ။

ကြက်မွေးဖြင့် ကြမ်းကိုတိုက်နေစဉ် ခြေသံကြား နှင်းဆီငုံလှည့်ကြည့်သည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည် ဘူမအနားထောက်နေပြီ။

“ကော်ဖီသောက်တော့မလား မေမေ”

“ဒီမှာလာထိုင်ဦး မေမေပြာစရာရှိတယ်”

နှင်းဆီငုံက မိခင်ကြီးအနားမှ ကုလားထိုင်မှာ လေးစွာ ဝင်ထိုင်သည်။

၆

“ဘာများလဲ မေမေ”

“မောင်အောင်ပိုင်ကို လက်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ခိုင်းပါ”

“ရှင်...မေမေ”

မိခင်ရှေ့ စကားကို နားမလည်စွာ နှင်းဆီငုံဖြစ်သွားသည်။ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ အတန်တန် သတိပေးနေသော ဒေါ်ကြည်ကြည်က ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

“ဘာပြုလို့လဲ မေမေ၊ ကျောင်းပြီးမှ နှင်းဆီကို လက်ထပ်ကြမှာပါ”

“စကားမရှည်နဲ့ နှင်းဆီငုံ၊ ပြောတာသာလုပ်၊ ဒီလို တစ်ညလုံး အတူနေပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟာ...မေမေအထင်မှားနေပြီ၊ နှင်းဆီကို ဘာမှ”

“တော်စမ်း နှင်းဆီငုံ”

မိခင်ရှေ့မာတန်သော အသံက နှင်းဆီငုံစကားကို လမ်းခုလတ်က ဖြတ်တောက်လိက်သည်။

“စကားမရှည်နဲ့၊ ငါပြောသလိုလုပ်”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က ပြောဆိုပြီး ထသွားသည်။ မိခင်ကို နှင်းဆီငုံတကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်ပါ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နှင်းဆီငုံ ချစ်ဒဿ်လည်း လောလောဆယ်ဆယ် အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် မရှိသေးပါ။ ပြီးသူကစပြီး လက်ထပ်ချန် စကားကို မဆိုချင်ပါ။

မိခင်ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သိသလို
ဖြတ်ဖြတ်သားသား ပြောတတ်သလို၊ သူပြောသည့်အတိုင်း
ဖြစ်မှလည်း ကြိုက်သည်။

နှင်းဆီဝံ့က လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ စောစော
သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းအိပ်ဆုနိုးချိန်နှင့် ချိန်ကိုက်
ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေး၊ စောစောစီးစီးပါလား၊ ဘာ
လို့လဲ”

“ကိုကိုနဲ့အရေးတကြီး စကားပြောချင်လို့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းဆီဝံ့လေး”

“တွေ့မှပြောမယ်”

“နှင်းဆီဝံ့လေး အသံကြားရတာ စိတ်ညစ်နေသလို
ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ ကိုကိုဖြေရှင်းပေးမယ်၊ စိတ်မညစ်နဲ့၊ အ
မယ်နဲ့ နော်”

“ကိုကိုအိမ်ကို လာနိုင်မလား”

“ခုချက်ချင်းပဲ လာခဲ့မယ်”

“နှင်းဆီ စောင့်နေမယ်နော်”

“စိတ်ချ ကိုကို ခဲ့ ချိန်ချင်းထွက်လာခဲ့မယ်”

နှင်းဆီဝံ့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဒေါ်ခင်
ရော၊ မိခင်ပါ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်
သည်။

ခဏအကြာမှာပဲ ထွက်သွားကြသည်။ နှင်းဆီဝံ့
ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း

တွေ့ရမှာ ရန်သေးပေမယ့် မတွေ့ဖြစ်၊ မပြောမပြီး၍
ပြောရပါတော့မည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် နှင်းဆီဝံ့က တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
ကာ ငိုနေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို သိပ်ချစ်သော်လည်း
လက်ထပ်ဖို့ အရေးက အလွန်ကိုစောနေသေးသည်လို့ ထင်
သည်။

ကားသံကြားမှ မျက်နှာညှစ်မျှားကို ထုတ်ပြီး၊ တံခါးကို
သွား၍ ဖွင့်ပေးသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက တံခါးဝနား
အရောက် ငိုထား၍ နီမြန်းနေသော နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ မျက်နှာကို
မြင်သွားသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။
နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ လက်ကလေးကို အတင်းဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“နှင်းဆီဝံ့လေး ငိုထားတာလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ
ကိုကို ကို ပြောစမ်း”

“အိမ်ထဲကျမှ ပြောကြတာပေါ့ကိုကို”

ညှော်ခန်းဆီသို့ နှင်းဆီဝံ့က ခေါ်သွားသည်။ နှင်းဆီဝံ့
ရဲ့ လက်ကလေးကို မလွတ်တမ်းကိုင်ပြီး၊ ကုလားထိုင်များ
ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ထိုင်ပါဦး ကိုကို....”

“အန်ကီတို့ဘာ....”

“မေမေရော၊ ဒေါ်ကြီးပါအိမ်မှာ မရှိဘူး”

“နှင်းဆီငုံလေး၊ ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေသဲ ကိုကို့ကို မြန်မြန် ပြောစမ်းကွာ”

လူကြီးတွေမရှိ၍ နှင်းဆီငုံကို နှစ်ယောက်ထိုင် ကုလား ထိုင်ဆီသို့ ခေါ်ပြီး ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့နှင့် မေးသည်။

ပြောမည်လို့ ရည်ရွယ်ထားသော စကားများ အောင် ပိုင်ဟိန်းခေ့ သို့ရောက်တော့ ဘယ်က ဘယ်လိုအစဖော်ရမှန်း မသိပါ။

ပြောမထွက်သော စကားများကို ရင်ထဲမှာ စာလုံးစီနေ သည်။

“ပြောလေ နှင်းဆီငုံလေးရဲ့၊ ကိုကို ရင်ထိတ်လှပြီ”

“နှင်းဆီ ပြောရမှာ အချမ်းရှက်တယ်၊ ပြီးဘော့သိကွာ မဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဘာစကားတွေမို့လို့လဲကွာ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ ပခုံးလေးကို တစ်ချက် ထွေးပိုက် ညှစ်ပြီး မေးသည်။

“မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့အိမ်ကို မေမေက မကျေနပ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီကို တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ညှစ်တယ်”

အလွန်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာသားနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း က နှင်းဆီငုံကို ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုထင်တာလဲ နှင်းဆီငုံလေး”

“ဟို...ဟို...ကိုကိုနဲ့ နှင်းဆီ ရည်းစားမကတော့ဘူးလို့ ထင်တာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ မျက်ဝန်းပို၍ တည်ဆင်းသွားသည်။

“အန်တီက အဲဒါ ကိုကို့ကို အထင်သေးတာပဲ၊ ကိုကို အဲဒီလောက် အကျင့်သိကွာမပုံပါဘူးကွာ”

“နှင်းဆီလဲ ဖြေရှင်းပါတယ် ကိုကိုရယ်”

ပါးပြင်ပေါ်သို့ စောစောကတည်းက ကျရန် တာစု နေသော မျက်ရည်စများ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ သည်။

“ဟာ...နှင်းဆီငုံလေးရယ် နဲဒီလို မငိုပါနဲ့၊ ကိုကို မနေ တတ်ဘူးကွာ၊ အန်တီက ဘာဖြစ်စေချင်လဲပြော၊ ကိုကို အားလုံး လိုက်လျောပေးမယ်”

“ကိုကို အပေါ် မတရားရာ ကျမှာစိုးတယ်”

“ဘာမတရားရမှာလဲ ပြောပါဦးကွာ၊ နှင်းဆီငုံလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အားလုံး တရားတယ်လို့ ကိုကို ခံယူထား တယ်”

နှင်းဆီငုံကို ပြောရဲ ဆိုရဲရှိအောင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက အားပေးစကား ဆိုသည်။

“မေမေက နှင်းဆီကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင် တယ်တဲ့”

“အဲဒီ စကားက တကယ်ပဲလား၊ နှင်းဆီငုံလေး” စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့အသံက အရမ်း ကို လှုပ်ခတ်နေသည်။

“မေမေက တကယ်ပြောတာပေါ့၊ နှင်းဆီက ကိုကို့ကို သိပ်ပြီး အားနာတယ်၊ ရှက်တယ်”

“ဟင်...ဘာပြုလို့ အားနာရတာလဲ”

“နှင်းဆီတို့ဘက်က လက်ထပ်ဖို့ သောင်းဆို ရတာပေါ့”

“ဟာကွာ...နှင်းဆီငုံလေးက အတွေးချော်နေပြန်ပြန် ကိုကိုက နှင်းဆီငုံလေးကို သိပ် လက်ထပ်ချင်နေတာပဲ ဟာ၊ ဘယ်သူက စောင့်ခိုင်းလို့ စောင့်နေရတာ ပြောပါဦး”

ဝမ်းသာအားရ ရယ်ပြီး၊ နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ သိမ်းကျုံး ပိုက်ထွေးပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“ကိုကိုက ခုချက်ချင်းတောင် နှင်း ဆီ ငုံ လေး က လက်ထပ်ချင်တာပါနော်”

“နှင်းဆီကို ကိုကို အထင်သေးသွားလား ဟင်”

“ဘာလို့ သေးရမှာလဲ”

“မိန်းကလေးကစပြီး လက်ထပ်ဖို့ ပြောတာလေ”

“အန်တီတွေးတာ မလွန်ပါဘူး နှင်းဆီငုံလေးရယ် သမီးရှင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ပူမှာပေါ့၊ သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံး အတူနေပြီးမှ ဘာမှ မပြောဘူးဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ စကားမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဆို ကိုကို ကျေနပ်တယ်ပေါ့”

“သိပ်ကျေနပ်တာပေါ့”

“ကိုကို အကျင့်သိက္ခာကို ထိပါးသလို မထင်ဘူးပေါ့”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ နှင်းဆီငုံလေးကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ရမှာမို့ ကိုကို လောက်ပျော်တဲ့ လူ ဒီလောက်မှာ ရှိမယ်တောင် မထင်ဘူး”

သည်လိုစကားမျိုး ကြားရတော့မှ နှင်းဆီငုံရဲ့ ဖျက်နှာလေး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒါနဲ့ နှင်းဆီငုံငံလေးက ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

“ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာကြောက်လို့”

“သိပ် အတွေးခေါင်တဲ့ မိန်းကလေး”

နှင်းဆီငုံရဲ့ နဖူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဲ့ထုပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြောသည်။

“ကဲ...ကိုကိုပြန်မယ်၊ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်နော်”

“ဟုတ်...”

ဆတ်ခနဲ နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ပြီး အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေသည်။

“အဲဒါ သိပ်ပျော်လွန်းလို့ ပေးတဲ့ လက်ခံအောင်”

အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြန်သွားပြီ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နှင်းဆီငုံက အပျော်တွေးများနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်နေတယ်လေ၊ သူ့သမီးနဲ့ သားကိုအမြန်ဆုံးလက်ထပ်
စေချင်တယ်တဲ့”

“သားတို့ချင်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တာကို သူ လက်မခံဘူး
လား”

“အဲဒါ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ သားက
နှင်းဆီဝံ့ကို မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်တဲ့သူဆိုတော့ ငြင်းစရာ
မလိုဘူးပေါ့”

“ငြင်းစရာမလိုပေမယ့် အကျပ်ကိုင် ခံလိုက်ရတာကို
တော့ မေမေ မကျေနပ်ဘူး”

နှင်းဆီဝံ့နှင့် သဘောမတူလှသော ဒေါ်သူဇာအတွက်
ထောက်ကွက်တစ်ခု ရသွားသည်။

“ဒါ သားကို သက်သက် သူတို့အပိုင်ကြံလိုက်တာပဲ”

“ဟာ... မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ နှင်းဆီဝံ့က
ဘာလို့ သားကို အပိုင်ကြံရမှာလဲ”

“သားက သိပ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား”

“မဆိုင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ အရင်ကဆို သားက
လက်ထပ်ဖို့ ပူဆာတာတောင် နှင်းဆီဝံ့က ကျောင်းပြီးမှ
ချည်း ပြောခဲ့တာပါ”

“မိန်းမမာယာဆိုတာ သား နားမလည်သေးပါဘူး”

နှင်းဆီဝံ့တို့အပေါ်တွင် ဒေါ်သူဇာ အမြင်စောင်းနေ
သည်ကို အောင်ပိုင်တိန်း စိတ်မကောင်းပါ။ ဒေါ်သူဇာကို
အတိုက်အခံပြုပြီး နှင်းဆီဝံ့နှင့် လက်ထပ်ရေးကို ရအောင်
စည်းရုံးသည်။

(၂၅)

အောင်ပိုင်တိန်းက အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း
ဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာနှင့် တွေ့သည်။ နှင်းဆီဝံ့နှင့် အမြဲ
လက်ထပ်ချင်သည်လို့ ပြောဆိုသည်။

“အလောသုံးဆယ်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ
ရယ်”

“နှင်းဆီဝံ့ရဲ့ သိက္ခာကို ဘာညှဲတဲ့အနေနဲ့ သားအမြဲ
လက်ထပ်ရမယ် မေမေ”

“မေမေ ဘာကိုမှ နားမလည်ပါလား”

“မနေ့ညက သားနဲ့ နှင်းဆီဝံ့ တစ်ညလုံး အတူ
ဘယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို သူ့အမေက စိတ်မကေ

“သားကို သဘောမတူလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊ မေမေလေ လူလည်လုပ်တာ ခံလိုက်ရတယ် ထင်လို့။”

“နှင်းဆီငုံတို့ မိသားစုက ဆင်းရဲဘာမှန်တယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးသား ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူ့အိုမှာ အဲလို အောက်တန်းကျတဲ့စိတ် မရှိပါဘူး။”

“အေးလေ....သားစိတ်ချမ်းသာဖို့ စိစဉ်ပေးရမှာပေါ့!”

သဘောမတူလှသော်လည်း သားရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဧတီသူဇာက ရှေ့ရှုလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်မှာစီစဉ်ခွင့် ကောင်းမလဲ”

“မေမေ့ စိတ်ကြိုက် စီစဉ်ပါ”

“အေးလေ....ဘယ်မှာရမလဲ၊ မေမေ ကြည့်စိစဉ်လိုက် မယ်”

မိခင်ရဲ့ သဘောတူညီမှုကို ရပြီး ကုမ္ပဏီသို့ စိတ်လက် ချမ်းသာစွာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

တစ်ဦးတည်းသော သား အတွက် ဧတီသူဇာ က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်သည်။ မိမိတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိမ် ငယ်မည်ကို မလိုလား၍ မင်္ဂလာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနားဖြင့် အောင် စီမံသည်။

အင်းလျားကန်ဟိုတယ်မှာ နေ့အားမရှိ ပွဲများ ပြု ကျပ်နေ၍ ကမ်းနားလမ်းဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာပွဲနေ့ရက်ချိန် ရသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်နှင်းဆီငုံတို့ကို ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ ပင် လက်ထပ်ပေးအပ်သည်။ သီးသန့် တိုက်တစ်လုံးကိုလည်း လက်ဖွဲ့သည်။

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲမှာ ညွှန်သည်များ စည်ကားသိုက်မြိုက် နေသည်။ ညွှန်ပွဲသို့လာသည့် ညွှန်သည်များကို နှုတ်ဆက် ပြီး သတို့သား သတို့သမီးတို့နှစ်ယောက် မောနေပြီ။

လှပလွန်းသော နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ရသူအဖြစ်အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေကြသည်။ ကျန်လူများ လှက်ဖွဲ့သိမ်း ပစ္စည်းသိမ်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံအနားသို့ လူတစ်ယောက် ချောက်လာသည်။ စိုးအောင်ပဲပေါ့! မင်္ဂလာပွဲသို့ ဖိတ်ကြား ခြင်း မခံရသော်လည်း သူလွှာခဲ့သည်။

လက်လှုပ်ဆုံးရှုံးရသော နှင်းဆီငုံရဲ့ မင်္ဂလာပွဲသို့ ဖိတ် ကြားခြင်းမခံရဘဲ တမင်ဆောက်လာခဲ့ခြင်းသာ။

သတို့သားကို အလျင်နှုတ်ဆက်သည်။ နှင်းဆီငုံအရမ်းကို ခြေထွက်သည်။ ပြီးတော့ နေပြုံးများနှင့် နှင်းဆီငုံကို သူက ကြည့်သည်။

“မဖိတ်ဘဲလာလို့ သိပ်အံ့ကြနေလား နှင်းဆီငုံ၊ မချမ်းသာလို့ စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် နှင့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဘာလဲ”

“ဟင်....”

ပေါ်တင်ကြီး ပလိလိုက်သော စိုးအောင်ကို နှင်းဆီငုံက တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ စိုးအောင်က စကားထပ်၍ ကွန်ပြန်သည်။

“ငါသာ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းလို ချမ်းသာရင် ဒီမင်္ဂလာ ပွဲက ငါပွဲပေါ့နော်၊ နင်ပျော်နိုင်ပါစေ”

ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ နှင်းဆီငုံအသားတွေက တဆတ် ဆတ်တုန်လာသည်။ တုံ့ပြန်စကားကို ချက်ချင်းမဆိုနိုင်။ စိုးအောင်ကို ရန်တွေမည်လို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာပဲ စိုးအောင်က အနားမှာမရှိတော့ပြီ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မကို အလွန်စိမ်းကား ခက်ထန်သော အကြည့်များနှင့် ကြည့်နေ ပါလှား။ နှင်းဆီငုံ ဘာစကားကို စပြောရမှန်းမသိ။

“ကဲဟေ့.... အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ကားအသင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“လှာ....”

ညင်သာ ကြင်နာခြင်း ကင်းမဲ့သော ကိုင်တွယ်မှုနှင့် နှင်းဆီငုံလက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကိုင် တွယ်လိုက်သည်။ ရုပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခြေလှမ်းကာ ကြီးများနှင့် လျှောက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာ ခန်းဝင် ပြင်ဆင် ထားသော သီးသန့်တိုက်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး အောင်ပိုင်ဟိန်းက စကားမပြောပေ။

မေးကြောကြီးများ တင်းနေအောင် အံ့ကြိတ်ထံးသည်ကို နှင်းဆီငုံဆီဆီနေသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ဖြေရှင်းပြချင်သည်။ ကားထဲမှာ ကားမောင်းသူက ရှိနေသည်။ အိမ်ခရာကမှပဲ အေးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြတော့မည်။

ဆင်ဝင် အောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး အိမ်မှာ ရွှေမျိုးတစ်သိုက်နှင့် ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းများ နေကြသည်။

မင်္ဂလာခန်းကိုဝင်ရန် ကြိုးတား၍ ခဲဖိုးပေးရသေး သည်။ အိမ်မှာ စားကြသောက်ကြနှင့် ဧည့်သည်များက ချွန်းချွန်းပါ။ ဆွေးမျိုးတစ်သိုက် ပြန်သွားပေမယ့် ပျိုညှစ်ဆင်ခွဲရန် အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ သူ့ငယ်ချင်းများ နှိပ်နေသေးသည်။

နှင်းဆီငုံတစ်ယောက်တည်း မင်္ဂလာခန်းကျယ်ကြီးမှာ ရပ်ခဲ့သည်။ အခမ်းအနား ထည့်ဝါလွန်းသော မင်္ဂလာ နန်းကြီးထဲမှာ အားငယ်နေသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ချင်သော်လည်း ခြေအနေမပေးသေးပါ။ အောက်ထပ်မှ ရယ်သံ၊ မေသံ သံ၊ ဖန်ခွက်သံများကို ကြားနေရသည်။

မိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသော သတို့အမီး အဝတ်အစားများ သဲလွယ်ပြီး မိတ်ကပ်များနှင့် စေးကပ်နေ၍ ရေမိုး သည်။

အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး စိတ်ပန်း လှူနှမ်းနှင့် မဂ် အိပ်ရာပေါ်မှာ မဝံ့မရဲလှဲလိုက်သည်။ မှေးခနဲ အိပ်သွားသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူငယ်ချင်းများကို ညှော်ဝတ်အောင် ညှော်ခံနေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားချက် မှုမူကြေနေသည်။

အထင်ကြီးလေးစား၍ ရှိသမျှမေတ္တာတွေ စုပုံအေးချစ်မိခဲ့သော မိန်းမသည် ငွေမက်သည့် မိန်းမပါလှ။ သူ့ကိုချစ်၍မဟုတ်၊ သူ့ရှုချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုချစ်၍ ထပ်ခဲ့သော မိန်းမပါလှ။

မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့မှုများ၊ အစိတ်စိတ် အံ့ဖြူးကွဲကြွေသွားပြီ။ ရင်မှာတစ်ဆစ်ဆစ်မြည်အောင် နာနေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာရှု စိုးရိမ် စကား သွေးထွက်အောင် မှန်နေသည်။

“အောင်ပိုင်ဟိန်းက ငါ့ကိုချည့်ပဲ တိုက်မနေနဲ့ သောက်ကွာ”

အောင်ပိုင်ဟိန်း အရက်မကြိုက်ပါ။ မလွဲမချော့သော ပွဲလမ်းတွေမှာ ဆိုရှယ်အရသောက်သည်ဆိုရင် သောက်တတ်သည်။

သည်နေအပျော်ဆုံးနေလို့ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ ပျက်စီးသွားပြီ။ မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်သုဉ်းစိတ်အရမ်းညစ်နေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အိမ်ရှင်ပါပါမှ ပိုပြီးပျော်ရောကောင်းမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်တဲ့အထိ လိုက်သောက်မယ်”

“ဟေ့ သိပ်အလွန်အကျွံတော့ မတိုက် ကြနဲ့ ကွာ၊ ဇီနွေက မဂ်လာဦးညကွ၊ သတို့သမီးနှာကစီနေဦးမယ်”

သူငယ်ချင်းများရဲ့ နောက်ပြောင် ကျီစယ် စကားများသည် အောင်ပိုင်ဟိန်းအတွက်အရသာကင်းမဲ့နေသည်။ အရက်သုံးလေးပက် မိုက်ထဲကို ရောက်သွားပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်း တော်တော် တွေ့နေပြီ။

ညမိုးချုပ်မှ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ မိခင် ဒေါ်သူဇာ ထည့်ပေးလိုက်သော အိမ်ဖော်စလေးက အောက်ထပ်တံခါးကိုပိတ်ပြီးသိမ်းဆည်းစရာ ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းနေသည်။

ဒယီးဒယိုင်နှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ မဂ်လာအခန်းသို့ ဝင်သည်။ နှင်းဆီခွံလေး အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့သည်။

ခေါင်းထဲမှာ ပြီးစီစီနှင့် ရေချိုးသည်။ ရေချိုးခန်းမှ ဆွက်လာတော့ နှင်းဆီခွံ နီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုကို အခန်းထဲ ဝင်လာတာတောင် နှင်းဆီ မသိလိုက်ဘူး အိပ်ပျော်သွားတယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်း အနားသို့ နှင်းဆီခွံက ရောက်လာပြီး

အချို့ သာ ဆုံး မျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည်။ သိပ်ကို နှုတ်ဖော်လှပသော မိန်းကလေးကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက နာကြည်းလွန်သော အကြည့်နှင့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းသိပ်လှတယ်၊ အဲဒီသိပ်လှတဲ့မင်းရဲ့အလှအပအောက်မှာ သိပ်ကိုရုံစရာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိတာ ငါ့သိပ်အံ့ဩတယ်”

မမျှော်လင့်ထားသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ နှင့်သီးလှသော စကားကို နှင်းဆီငုံကြားလိုက်ရသည်။ မှင့်တက်မိစ္ဆာ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုကိုရယ် နှင်းဆီအပေါ်မှာ ပြောရက်လိုက်တာ”

“ဒီထက်တောင် ပြောရဦးမယ်ကွ၊ မင်းလောက် သူ့မှာ မဲတဲ့ မိန်းမရှိသေးရဲ့လား၊ ချစ်သူရှိရက်နဲ့ ငါ့ကို ငွေမင်း ပြီး ယူလိုက်တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို အတင်လက်ထပ်ခိုင်းတာ ခုမှသဘောပေါက်တယ်”

“ကိုကိုရယ်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်းနဲ့အထိုက်တန်ဆုံး စကားကို ပြောတာလေ”

နှင်းဆီငုံ အရမ်းဝမ်းနည်းသွားသည်။ စိုးရိမ်စွာ အောင်ပိုင်ဟိန်း မိမိကိုကြီးမားစွာ အထင်လွှဲလေ။

“နှင်းဆီ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦးလား ငါ့ရယ်”

“တော်... ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင်းကို အထင်ကြီးသမျှ လှေးစားသမျှ အလကားပဲ၊ မင်းဟာ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ ငွေမက်တဲ့အတန်းအစားထဲကပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို မဟုတ်ဘူး”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျပြီး နှင်းဆီငုံက ခေါင်းခါခါနှင့် ငြင်းသည်။

“ဒီမှာ နှင်းဆီငုံ ဘာကိုမှ မဖြေရှင်းနဲ့ အလကားပဲ၊ မင်းကို ငါ့သိပ်အထင်သေးသွားပြီ၊ မင်းကိုယ်မင်း ငွေနဲ့ နှင်းဆီငုံ လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား...”

“အသည်းနှလုံးမပါတဲ့၊ အချင်းမရှိ၊ အဆင်းသိပ်မိုတဲ့ မင်းကို ငါဝယ်လိုက်ပြီလေ၊ မင်းကို ငါပိုင်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့ ချမ်းသာကြယ်ဝမှုကို မင်း မက်မောဘယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါတွေ မင်းရပြီလေ”

နာကြည်းခက်ထန်သောစကားများက အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ခုတ်ခမ်းဖျားမှ အဆက်မပြတ် ထွက်ကျလာသည်။

“ခုလက်ထပ် ခုကဲ့ရအောင် ငါမလုပ်ရဲဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းတစ်ယောက် နဖားကြီးအတတ်ပုံ ကိုရပြီဆိုတာ အသိမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့... မင်းကို ကွာလို့ မစဉ်းစားသေးဘူး”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ နှင့်သီးသော စကားများက အနိန်နိန်စွာ နှင်းဆီငုံရဲ့ နှလုံးသားကို ထိမှန်နေသည်။ မျက်နှာလေးမှာ သွေးဆုတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သောင် နှင်းဆီငုံ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ကြောက်လန့်နေသည်။

“ငါ့ဘက်ကနစ်နာဆုံးရှုံးမှုအတွက် မင်းဆီက ထိုက်တန်တဲ့တန်ဖိုးကို ပြန်ယူရမှာပဲ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချိုပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။ မူးမူးရှူးရှူးနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်း အသံတွေ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိ။

ရင်ထဲမှာ သိပ်ကိုနာကြည်းနေသည်။ သို့အတွက် တူညီသော တုံ့ပြန်မှုကိုပြုချင်သည်။

“လွတ် ကိုကို၊ နှင်းဆီကို အဲဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့မချဉ်းကပ်နဲ့”

ဖြေရှင်းခွင့်မပေး၊ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ သူမအပေါ် အထင်သေး အထင်လွဲရက်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နှင်းဆီငုံ ဒေါသတွေ အရမ်းဖြစ်နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ အပြောအဆို အဆက်အဆံကိုလည်း လက်မခံနိုင်ပါ။

နှင်းဆီငုံရဲ့ ငြင်းဆန်သံကို အောင်ပိုင်ဟိန်း မကြားတော့ပါ။ သန်မာသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ လက်မောင်းကြားမှာ မောနေသည်။

“မင်းဟာ သိပ်လှသလို သိပ်ဖမ်းစားနိုင်တာပဲ။ အဲဒီနဲ့ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တာ ငါ့ဟာ နှားပဲ နှင်းဆီငုံ ခုတော့ ငါ့ဟာ မင်းရဲ့ နဖားကြိုးအတပ်ခံရတဲ့နှားပဲ”

ဖြူစင်သော အချစ်မပါ၊ သိမ်မွေ့သော အနမ်းများ မဟုတ်သော အနမ်းများအောက်မှာ နှင်းဆီငုံရဲ့ ဖိုရ်လာဦးညလေး ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။

အသည်းတွေ ပြတ်လုမတတ် နှင်းဆီငုံဝမ်းနည်းကြေသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုရ

ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆို အသည်းတွေ မှု့မှု့ကြေအောင် ခံစားနေရသည်။

စိတ်အစဉ်ကလည်း တစ်စစ ပြိုကွဲနေသည်။

“ကိုကိုရယ်... အထင်လွဲရက်လိုက်တာ၊ နှင်းဆီ ချစ်တာကို ကိုကိုပါ၊ ကိုကိုရဲ့ ငွေကို မက်လဲ မမက်ဘူး၊ လိုလဲ လိုချင်ပါဘူး”

အိပ်ပျော်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြေကြေကွဲကွဲ ညည်းတွား လိုက်သော နှင်းဆီငုံရဲ့ စကားသံ များကို မကြားပါ။

မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ပါစင်အောင် လွဲသွားရသော ဖိုရ်လာဦးညကို ငိုရှက်ခြင်းနှင့် နှင်းဆီငုံ အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အောင်ပိုင်ဟိန်း နံနက်စာစားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ဖို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ မိမိထက်ကြီးပုံရသော အိမ်ဖော် မလေးက ပြင်ဆင်နေသည်။

“မမလေး အခစာကြီး နိုးနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်စာ မြင်မလို့လေ”

“အဲဒါတွေက မပုတာဝန်ပါ၊ မမလေးတို့အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ”

“ကိုကိုနိုးမှပဲ အတူစားမယ်”

မပုလုပ်ကိုင်ပြီးသားမို့ နှင်းဆီငုံ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန် တက်ခဲ့သည်။ မနေ့ကဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ်သက်စား ဘူးကို မှန်ထင်ခုံ အံဆွဲထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေအားလုံး သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်မယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ နှင်းဆီငုံကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သိပ်ကိုလှပသော နှင်းဆီငုံရှုမျက်နှာ လေး ညှိုးနေတာမြင်ပြီး စိတ်မခက်ကောင်းပါ။

နှင်းဆီငုံကို သိပ်ချစ်ခဲ့သလို၊ သိပ်ကိုနာကြည်းနေ သည်။ ထိုနာကြည်းစိတ်ကြောင့် နှင်းဆီငုံကို စွန့်ပစ်ရ မှာလည်း မပစ်ရက်။ နှင်းဆီငုံကို သူ့သိပ်ပြီး စွဲလမ်း မက်မောသည်။

“အင်း... စားရမှာလဲ သဲတရွပ်ရွပ်၊ ပစ်ရမှာလဲ အဆီနဲ့ တဝင်းဝင်းဆိုတာ ငါ့ပါ၊ သူ မကောင်းမှန်း သိရက်နဲ့၊ သူ့ကိုမြင်ရင် ငါဟာ ပင့်ကူအိမ်မှာ ငြိတဲ့ ပိုးဖလံလိုပါလား၊ ရုန်းလေ့ ငြိလေပါပဲ”

(၂၆)

စိုးအောင်အပေါ်မှာ နှင်းဆီငုံက အခဲမကြေ ဖြစ်နေသည်။ သာယာလှပခဲ့သော မိခင်တဝေးလေးကို ဆည်သော စကားတွေနှင့် စိုးအောင်က ဖျက်ဆီးခဲ့ စိုးအောင်ကို သွားတွေမည်။ ပြီးလျှင် အောင်ပိုင် ထံတွင် အမှန်ကိုဝန်ခံခိုင်းမည်။

ငိုထားသည့်ဖက်၊ စိတ်ဆင်းရဲသည့်ဖက်ကြောင့် မိုးလင်းတော့ နှင်းဆီငုံရှုခေါင်းတစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနေ နှင်းဆီငုံအိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်း အိပ်ပျော်နေသည်။

စူးစိုက်ကြည့်နေသော အကြည့်ကို နှင်းဆီငုံက ခံစား
လိုက်ရသည်။ ဖျတ်ခနဲခုတ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကိုနိုးပြီလားဟင်”

“အင်း....”

“မျက်နှာသစ်တော့မလား”

“ရတယ်၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့သစ်မယ်”

မယားဝတ္ထုများ ကျေပွန်စွာ ကမ်းလှမ်းလာသည့်
ဝတ္ထုများတွေကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်သည်။
ကျပ်ခနဲ နှင်းဆီငုံရဲ့ရပ်မှာ ခံစားသွားရပြန်သည်။

ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြန်ထွက်လာ
သည်။ ရေစိုနေသော အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်နေသည့် ဆံပင်
တွေကို မှန်တင်ခုံနားလာပြီး ပြီးသင်သည်။

“ဒီမှာ ကိုကို၊ မနေ့က နှင်းဆီကိုဆင်တဲ့ လက်ဝတ်
လက်စားတွေ”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုကိုပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ စူးတည်နေသော အကြည့်စိမ်းစိမ်းထ
နှင်းဆီငုံထံသို့ ကျရောက်လာသည်။

“ဘာကွ၊ အဲဒါတွေမက်မောလို့ မင်းငါ့ကို ယူခဲ့တာ
မဟုတ်လား၊ ခုမှ မူရာမာယာတွေ များမနေစမ်းပါနဲ့။
မင်းပဲသိမ်းထားလိုက်”

“နှင်းဆီရဲ့ မာနနဲ့သိက္ခာကို ဘာလို့ ရိုက်ချိုးနေတာလဲ
ကိုကို”

“အဟွန်း... မရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဘာ လို့
ထုတ်ပြောနေရတာလဲ”

လှောင်ထေ့သော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ စကားက နှင်း
ဆီငုံရဲ့ ပါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
ငင်ထဲမှာ စူးစူးကြီးကို နာကျင်သွားသည်။

ဖြေရှင်းသည်ကို လုံးဝလက်မခံဘဲ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲ
နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နာကြည်းမိပြန်သည်။

“နှင်းဆီငုံဆိုတဲ့ ဖိန်းကလေးမှာ မာနတွေ သိက္ခာတွေ
ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုကို ကိုပြမယ်၊ စောင့်သား
ကြည့်နေပေးတော့”

မျက်နှာလေးကို တင်းပစ်လိုက်ပြီး ရင်ထဲမှခနဲ ခံပြင်း
စွာ နှင်းဆီငုံက ပြောသည်။

“လာ...ကော်ဖီသွားသောက်မယ်”

“သွားနှင့်ပါ”

“ဒီမှာ နှင်းဆီငုံ၊ မင်း ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ထား
ထလိုနေပါ၊ ငါ့တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအခံကို မပုမသိ
စေနဲ့၊ မေမေတို့ဆီ အဖြစ်မှန်တွေ ရောက်သွားမှာကို
ငါ့မလိုလားဘူး”

“ရောက်ပါစေပေါ့”

“ဒီမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း တစ်ယောက် နွားကျခံလိုက်ရ
တာကို လူအသိမခံနိုင်ဘူးကွ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ကို အပိုစီး
ခံလိုက်ရတယ်လို့ ထင်တဲ့ မေမေ အသိမခံနိုင်ဘူး”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ စကားလုံးတိုင်းက သူ့မရှဲ့ နှလုံးသားကို ဓားတုံးတုံးနဲ့ မှုမ့လှီးသလို ခံစားရပြန်သည်။

“စိတ်ချ ကျွန်မကလဲ ကျွန်မ အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ဟန်ဆောင်နေမှာပါ”

“ဟွန်း...ပူးပေါင်း ကြံညာထားတဲ့ သူတွေမှာ ဝမ်းဆင်းရဲစရာရှိသေးလို့လား၊ မင်းတို့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နေမဟုတ်လား”

မိခင်ကိုပါ အစော်ကား ခံလိုက်ရပြီ။ နှင်းဆီငုံ့ဒေါသတွေ အထူစပ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း၊ ကျွန်မ အမေကို မစော်ကားနဲ့”

လှောင်ပြုံးတွေနှင့် ရှိနေသော အောင်ပိုင်ဟိန်း နှင်းဆီငုံ့က ဒေါသနှင့် ရင်ဆိုင်သည်။

“မှန်တာပြောမှာလေ၊ မင်းအမေကပဲ ငါ့ကို အားလက်ထပ်ခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

နှင်းဆီငုံ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိ။ ချစ်လျှင်အကဲ မှန်းလျှင်အပြစ်ဆိုသော စကားသည် သိပ်ပါကိမ္မာနုပါလား

အောင်ပိုင်ဟိန်းရှဲ့ အထင်လွဲမှု သံသယများကို နှင်းဆီငုံ့ ဘယ်လို ထိုးပောက်ရမှန်းမသိ မသိဘာပဲပါ။

“ကဲ...ပါ လေကန်ခဲပဲ နဲ့နဲ့၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး အောက်ထပ်သွားမယ်”

ပြောဆိုပြီး လှည့်ထွက်သွားသော အောင်ပိုင်ဟိန်း နောက်မှ နှင်းဆီငုံ့ လိုက်လာခဲ့သည်။

မပုရွေ့မှာ စကားကို အနည်းဆုံးဖြစ်အောင်၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဆင်ခြင်သည်။ စားသောက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ သူ ပြန်တက်လာသည်။ နှင်းဆီငုံ့က ချက်ရေး ပြုတ်ရေးမှာ မပုနှင့် ဝင်ပါသည်။

“ရပါတယ် မမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက အပုကို ငှားကတည်းက အိမ်အလုပ် အားလုံး လုပ်ရမယ်၊ မမလေးကို သူ ဘာမှ မခိုင်းဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ”

“ဪ... မပုရယ် ပြောင်း လဲ သွား တဲ့ ကိုကို့ အကြောင်း မပုမှ မသိဘဲကုန်း”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရင်ထဲမှ ညည်းတွားလိုက်သည်။

“နှင်းဆီကို ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကိုကို့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ခုဒတာ နှင်းဆီ ပိုင်ဆိုင်လိုက်တာ ဟာ၊ နာကြည်း လက်စားချေတတ်တဲ့ ကိုကိုပါလား...”

“နှင်းဆီရှိ အချစ်ကို သိပ်အထင်သေးတယ်၊ အဆင်မဲ့တယ်၊ နှင်းဆီရှိ မာနသိက္ခာကို ကိုကိုတန်ဖိုးမထားဘူး၊ ဒါကြောင့်လေ ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်တဲ့ နှင်းဆီကို ကိုကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ဘယ်ဘာမှလဲ မတောင်းပန်ဘူး၊ အဲဒါ နှင်းဆီငုံ့ဆိုတဲ့ မိန်းမလေးရှဲ့ မာနပဲ”

အံ့လေး တင်းတင်းကြိတ်ပြီး နှင်းဆီငုံ့က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝင်ကြွေးရှိသမျှ လည်ဝင်းခံဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ နှင်းဆီငိုက ဝင်၍ ကူညီပါသည်။ မပုက တားသော်လည်း မရပါ။

“မမလေးရယ်...တော်ကြာ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်ုပ် ဆူနေပါ့မယ်၊ သူက မမလေးကို ဘာမှ လုပ်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ် မပုရယ်၊ နှင်းဆီ ဒီအတိုင်းနေရတာ ပျင်းလွန်းလို့”

သောက စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေက အားနေလျှင် ဝင်ရောက်ပိစီးသည်မို့ အိမ်အလုပ်မှာ စိတ်အာရုံကို နှင်းထားလိုက်သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် အတူနေရသော အချိန်တွေမှာ နှင်းဆီငိုအတွက် လွန်စွာ ပူလောင်သော ကာလတွေ နေသည်။ ချစ်၍၊ ကြင်နာ၍ ပေးလာသော ယုယမှုများသာ နှင်းဆီငို လိုလားပါသည်။

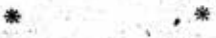
“နာကြည်း၊ မုန်းတီး၊ လက်စားစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လာတဲ့ ထိတွေ့ ခံစားမှုကို နှင်းဆီ သိပ်စက်ဆုပ်ကိုကိုရယ်”

ကြိတ်၍ ကြေကြေကွဲကွဲ နှင်းဆီငို ငိုကြွေးလိုက်သဖြစ်နေသော အခြေအနေတွေကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ ရင်မပွဲတစ်ယောက်တည်း အသည်း ပေါက်မတတ် ကျိတ်၍ နေရသည်။

“နှင်းဆီကို ပေးခဲ့တဲ့ အချစ်တွေ ယုယမှုတွေ ကြင်နာမှုတွေ ကိုကို ဆီက ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...”

“ကိုကိုရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေ သိပ်ရက်စက်တယ်၊ နှင်းဆီက အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက် ဘဝကို စပုံအပ်နှင်းထားတာပါ နှင်းဆီ ဘယ်လိုခံစားမုမယ်ဆိုတာ ကိုကို နည်းနည်းလေးမှ မစာနာမိဘူးလားကွယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ သံသယတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေကို နှင်းဆီငို ဘယ်လို ချေဖျက်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

သာယာချမ်းမြေ့မှု ပျောက်ဆုံးနေသော အိမ်ထောင်ရေးထဲမှာ နှင်းဆီငို ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ အများအမြင်မှာ တော့ နှင်းဆီငိုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက စွဲပြည်သာယာနေသည်လို့ ထင်ကြသည်။ ကျီးအာသီးနှယ်၊ အပြင်ပန်းလှသလောက် အတွင်းမှာ ပုပ်ဆိုးမည်းညစ်နေသော ဘဝကို ကာယကံရှင် နှစ်ဦးသာ သိကြသည်လေ။

စိုးအောင်ကို နှင်းဆီငို သွားတွေ့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို အောင်ပိုင်ဟိန်းထံ သွားရောက် ဝန်ခံခိုင်းရန် ဖြစ်သည်။

ရှောင်နေသော စိုးအောင်ကို မတွေ့ရပါ။ နောက်ဆုံး နှင်းဆီငုံ လက်လျှော့လိုက်သည်။

ကျောင်းတွေ ပွင့်တော့မည်။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ နှင်းဆီငုံ စိတ်ကူးထားသည်။ ထိုအကြောင်းကို အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ ခွင့်ပန်သည်။

“ကျွန်မ ကျောင်းဆက်တက်မယ် ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း”

“ထက်ပေါ့၊ ငါ ဘာအကူအညီ ပေးရဦးမလဲ”

“ရမပါတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ.... သုံးချင်တာသုံးဖို့ မင်းလက်ထဲမှာ ငွေရှိတာပဲ၊ သဘောရှိ သုံးနိုင်တယ်”

နှေးထွေးမှုကင်းမဲ့ပြီး အမြဲအနှောင့်အသွား မလွတ်အေးစက်နာကြည်း ခံပြင်းစရာ စကားများသာ ရှိနေသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို နှင်းဆီငုံ စိတ်ပျက်လှပါသည်။

တင်းခံနေသော မာနကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာချသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ငွေနှင့်ကျောင်းမတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

တစ်ချောင်းထိုးစာပန်းများထိုးပြီး ကျောင်းစခိုက်ကိုရှာသော စန်းအေးကို ဆွားသတိရသည်။ စန်းအေးထံမှ အကူအညီကို ယူမည်လေ။

“ကျောင်းမပွင့်ခင် စန်းအေးရဲ့ အိမ်ကို နှင်းဆီငုံ ဖောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟယ်....နှင်းဆီငုံ နင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကားလဲ မပါဘူး”

“အေး....လိုင်းကားနဲ့ ငါလာခဲ့တာ”

“ဘာတွေများ အရေးကြီးလာတာလဲ”

“နင့်ဆီက တစ်ခုအကူအညီ တောင်းမလို့”

“ဘာလဲ ပြောလေ....”

“နင်လိုပဲ ငါတစ်ချောင်းထိုး အော်ဒါ လက်ခံချင်လို့”

“ဘာရယ်....”

စန်းအေးက နှင်းဆီငုံကိုကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲဟ....”

“သူဌေးကတော် တစ်ယောက်က၊ တစ်ချောင်းထိုး ထိုးစားမယ်ဆိုလို့ ယေ၊ နင်က တော်တော် ရယ်စရာ ပြောတတ်ပါလား နှင်းဆီငုံ”

စန်းအေးက နှင်းဆီငုံ နောက်ပြောင်နေသည်လို့ ထင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး စန်းအေး၊ ငါတကယ်ပြောတာ”

နှင်းဆီငုံရဲ့ တည်ကြည်နေတဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ပြီး စန်းအေး ချယ်တန်သွားသည်။

“နင့်ကို ငါဘော့ နားမလည်ဘူး”

“ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေချင်လို့ ပေါ့စန်းအေးရယ်”

“ဘာလဲ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သိပ်ပြီး ကပ်စေးခဲ့လို့လား”

“ဟင်အင်း... ငါ့ကိုပေးထားတဲ့ငွေတွေမှ အများကြီး ကြိုက်သလို သုံးစွဲခွင့်ရှိပါတယ်”

“ဒါနဲ့ များ...”

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါ့ပါး စန်းအေးရာ ကူညီမလား ဒါပဲပြော”

“ရပါတယ်၊ ငါကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါ့ကို အပ်ထည်တွေရအောင် လုပ်ပေး”

“နိုင်ငံခြားသားတွေက ဒီက လက်ထုကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ငါတို့ အလုပ်ရှင်ကလဲ အထည်များများ လိုနေတာ၊ အတွက် ဟန်ကျသွားတာပေါ့”

“ဒါဆို ကျေးဇူးပဲ စန်းအေးရယ်၊ အမြန်ဆုံး ငါ့ချင်တာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သူဌေးကတော် ဒေါ်လောဘရယ်”

“စန်းအေးနောက်ပြောင်သော စကားကို မမူပါ။ အကြီးသည်က လိုချင်သည့်အန္တရာယ်ရှိပဲလေ။”

(၂၇)

တစ်ချောင်းထိုးကို၊ အောင်ပိုင်ဟိန်း မသိအောင် နှင်းဆီထိုး ထိုးသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကုမ္ပဏီသို့သွားသည်။ ညမိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်မို့ နှင်းဆီထိုးအတွက် အခွင့်အရေးက သာခဲ့သည်။

သူမကို တစ်နေ့ မတွေ့ရလျှင် မခန့်တတ်ဘူးဆိုသော အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီ မသိ။ ခုတော့ အောင်ပိုင်ဟိန်းသည် သူမကို တွေ့မြင်ရသည့်မှာ လွန်စွာခွဲကြီးမားနေပုံရသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး သူမနှင့် မတွေ့ဆုံရအောင် ရှောင်ရှားနေသည်ပဲ။

“မတွေ့ရတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ၊ တွေ့လိုက်တိုင်း သူက ငါ့ကို ရင်နာစရာစကားတွေပဲ ပြောနေတတ်တာပဲ”

နှင်းဆီငုံကလည်း များများမတွေ့ရလေ၊ ကြိုက်လေပါ။ လုပ်ချင်သော အလုပ်ကို လုပ်ရသည့်အပြင်၊ မကြားချင်သော စကားများကိုလည်း မကြားရခြင်းပါပဲ။

တတ်နိုင်လျှင်၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်အတူပင် မအိပ်ချင်ပါ။ မေတ္တာမပါသော ပြောဆိုဆက်ဆံမှုကို လုံးဝမုန်းတီးလှပါသည်။

ကျောင်းတက်ရအည်ကို နှင်းဆီငုံ လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေသည်။ အိမ်မှာမုန်းကျပ်စွာ ခံစားရခြင်းသည်၊ ကျောင်းမှာ လွတ်လပ်မှုဖြင့် ထွက်ပေါက်ရခဲ့သည်လေ။

“နေ့ရောညပါ ကျောင်းမှာ အချိန်တွေကုန်လို့ ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

မဖြစ်နိုင်သောအတွေးများကို တွေးမိသည်။ အမေဖြစ်သူ ရှဲ့ အိမ်ကို နှင်းဆီငုံ မကြာခဏသွားသည်။ အောန်ပိုင်ဟိန်း ပေါသည်က များသည်။

မပြေလည်သော အိမ်ထောင်ရေးကို မိခင်ကြီး သိပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဖူးရဖို့ရသည်မှာလည်း အမေပာ တစ်ချောင်းထိုး ဇာထိုးပြီး ကျောင်းစရိတ် ရွာသည်လည်း မိခင်ကြီးအား မဆီစေချင်ပါ။

မိခင်အပေါ်မှာ ထောက်ပံ့နိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကျန်းမာရေး

မကောင်းသည့် ကြားထဲမှ ဒေါ်ကြည်ကြည်က အရောင်းအဝယ်ကို လုပ်နေရသေးသည် မဟုတ်လား။

တစ်နေ့မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အခမဲ့အိမ်မှ အပြန်ဟိုလာကြိုသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည် နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိသွားသည်။

“မင်းအမေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ငါ့ကို ဘာလို့ မပြောလဲ”

“ပြောဖို့ မလိုဘူး ထင်လို့ပေါ့”

တမင်သက်သက်ပင်၊ ဘုကန်လွန်စကားကို နှင်းဆီငုံ ပြောသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ တည်ထန်နေသော အကြည့်ကိုလည်း ဝှေ့မစိုက်ဘဲ လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။

“မသိလို့ ငါက ဂရုမစိုက်တော့ ကောင်းမလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဘာကွဲ....”

“စေတနာမပါဘဲ ဟန်ဆောင်ပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ငါဒေါသကို မဆွနဲ့ နှင်းဆီငုံ”

“အဟင်း....”

မထိမဲ့မြင်နိုင်သော အပြုံးကို အသံထွက်ပြီး နှင်းဆီငုံက ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားလီပာကို စွတ်နှင်းသည်။

“စောင်းလေရတယ်၊ အချိန်လွန်ပြီး ကားတိုက် သေတော့လဲ ဒီဒုက္ခက ငြိမ်းတာပဲ”

စိတ်တို့တို့နှင့် ရင်ထဲမှ နှင်းဆီငုံက ပြောသည်။ အရိန် နှင့် လိမ္မာပေစေဆိုပြီး လွတ်ထားလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိမ်ကို အမြန်ဆုတ်အောင် မောင်းသည်။

ကားကို သင်္ပပင်အောက်မှာရပ်ပြီး ဆင်းသည်။ ကားတံခါးကို အရိန်ပြင်းပြင်း ဒေါသနှင့်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“သူတစ်ယောက်တည်း ဒေါသဖြစ်တတ်တာ ကျနော့တာပဲ”

နှင်းဆီငုံက တစ်ယောက်တည်း ပုစိပုစိပြောပြီး သူ့နောက်မှနေ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် အခန်းထဲ လိုက်လာခဲ့သည်။

“နှင်းဆီငုံ လာဦး....”

အမိန့် အာဏာနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဝေါ်သည်။ သူ့အနားသို့ နှင်းဆီငုံ ရောက်သွားရသည်။

“မင်းအေးမ သုံးစွဲဖို့ ပိုက်ဆံ မင်းမပေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း....”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“ကျွန်မနဲ့မဆိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မမိသားစု အတွက် မသုံးချင်လို့ပေါ့”

မိမိရဲ့ မာန တစ်စုနီးတစ်စုကို နှင်းဆီငုံက ထုတ်ပြသည်။

“တောက်....မင်း သိပ်ပြီး ဟန်ဆောင်ကောင်းပါသား ဒီပိုက်ဆံကိုမက်ပြီး ငါ့ကိုယူတာ မေ့သွားပြီလား”

“ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအတွက်လဲ ကျွန်မ တယ်တော့မှ မဖြေရှင်းဘူးဆိုတာ ရှင်သီထားပါ”

“ဖြေရှင်းလို့လဲ မရပါဘူး၊ မင်းအကြောင်းတွေ ငါ သိနေပြီပဲ”

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

နှင်းဆီငုံက သူ့အပါးမှနေ ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲ သူ့မရွဲလက်ကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဖမ်းဆွဲထားသည်။

“နေဦး....မင်းအမေအတွက် မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံသွား ပေးလိုက်ပါ၊ ရိုင်းစိုင်း မသိတတ်တဲ့ လူမျိုးတံမှာ ငါ မပါချင်ဘူး”

“ရှင်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မအမေ လက်ခံမယ် ထင်သလား၊ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မထက်ပိုပြီး မာနကြီးတယ်”

“သွားမမီးကွာ၊ မင်းနဲ့ စကား ပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး”

နှင်းဆီငုံ ရွဲလက်ကို ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ နာကျင်စူးရှသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ကြင်နာမှု ကင်းသောဆက်ဆံမှုတွေကို တစ်နေ့တခြား နှင်းဆီငုံ မုန်းတီးလာသည်။

မာနနှင့်ကျချင်သည်မျက်ရည်စတွေကို ထိန်းထားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှေ့မှာ မငိုမိအောင် သူ့မကိုယ်သူ့မ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိနေပြီ။

အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ နှင်းဆီငုံဆင်းခဲ့သည်။ ညှပ်မှောင်နေပေမယ့် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သာယာလှပပြီးပန်းရနံ့ တွေ့ဆုံသင်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် နှင်းဆီငုံ ရှိ နှလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းဆွတ်ပျံ့ခြင်းကို မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါလား။ ပျော်ရွှင်ခြင်း ဆိုတာ နှင်းဆီငုံနှင့် အဝေးမှာသာ။ လုံးဝမသက်ဆိုင်သောခံစားမှု တစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ မျက်ရည်များကို “ပန်းခြံထဲ မှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် သွန်ချသည်။

“နှင်းဆီကို ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ်”

ခြင်တေ့ကိုက်နေပေမယ် အိမ်ထဲမဝင်းသေးဘဲ ပေးထိုင်နေသည်။

“ကိုကိုများ ငါ့ကို လာခေါ်မလား”

မရရှိနိုင်မှန်းသိပေမယ် မျှော်လင့်ချက်လေးနှင့်တမ်းမိဖြန်သည်။ အချိန်သာ တရွှေ့ ရွှေ့ကုန်သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပေါ်မလာပါ။ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ထဲဝင်သည့် တံခါးတွေပိတ်ပြီး အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း မအိပ်ပေးသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခြံထဲမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“စိတ်ချမ်းသာလို့ ထိုင်နေတာပေါ့”

“အာလဲ၊ ငါ့ကို မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး ပြောတာလား”

“ထင်ချင်သလို ထင်လေ”

ဖထိမ့်မြင်လုပ်နေသောနှင်းဆီငုံရှုကိယ်လေးကိုဆွဲဆောင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“မင်းရှုံ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့ အမူအရာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“အဲဒါတွေက ဟိုတုန်းက ရှင်ကို ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့ မာယာတွေလေ”

တမင်ပင် စကားကိုရှုံ့ပြီးပြောသည်။ အထင်လွှဲ အထင်သေးရက်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို အညံ့တိုက်ချင်လာသည်။

“အေးလေ...ဟုတ်သားပဲ ငါးမုသွားတယ်၊ ခုတော့ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်ပြီဆိုတော့ ဘာမှစရာ လိုတော့လဲ၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းရှုံ့ တုရားဝင် ဇနီးမယား အဖြစ် မင်းက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရနေပြီပဲ”

“သိပ္ပံဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

နှင်းဆီငုံ ကို ဒေါ့ပူပူနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကကျောခိုင်းပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ့သစိတ်တွေ ရင်မှာပွက်ပွက်ဆူနေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီခွံ မပါဘဲ ဒေါ်ကြည်ကြည်ထံသို့ တစ်ယောက်တည်း သွားသည်။ သွားမည့်အကြောင်းကို နှင်းဆီခွံကိုလည်း မပြောပြခဲ့ပါ။

“အန်တီသက်သေရဲ့လား ဟင်”

လူ့ယဉ်ကျေးပီပီ၊ နှင်းဆီခွံအားပေါ် မဒကျနပ်သောစိတ်ကို အသာပယ်ပြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို သိမ်မွေ့စွာပဲ့ဆက်ဆံသည်။

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်”

“အန်တီအဘွတ် ဆေးဖိုးဝါးခ၊ အသုံးစရိတ် ကျွန်တော် လာကန်တော့ကတိပါ”

ငွေစက္ကူထုပ်ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်ရှုံ့ အနားမှာရှိသော စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

“အို... မလိုပါဘူးသားရယ်၊ အန်တီမှာ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကန်တော့တာကို လက်ခံပါ အန်တီ၊ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က အတင်းငြင်းဆန်၍ လက်ခံအောင် အောင်ပိုင်ဟိန်းက မနည်းကြီး ပြောရသည်။ နှင်းဆီခွံစကားမှန်ကန်သည်ကို ဟောရသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်သည် မာနရှိသော အမျိုးသမီးဆိုတာ သိရသည်။

“အမေက ငွေမမက်ပေမယ့်၊ သိပ်လှတဲ့ နှင်းဆီခွံ ငွေမက်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အလှအပကို ငွေနဲ့ ရောင်းစားတာ၊ နှင်းဆီခွံကို ငါ့သိပ်ပြီး ရွံရှာမုန်းတီးသင့်တယ်....”

“ခက်တာက သူ့မျက်နှာကို မြင်ရင်၊ မချစ်ဘဲ ငါမနေနိုင်ဘူး၊ သူ့ကို ငါ့ချစ်မိသွားတယ်၊ ထိန်းထားတဲ့ စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတယ်၊ သူဟာ သိပ်ကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိတာ၊ ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ဘူး”

နှင်းဆီခွံကို နာကျင်စေလို၍ ခံစားစေလို၍ အပေးအယူသဘောနှင့် နှင်းဆီခွံကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်သည်ဟု ပြောလိုက်ပေမယ့်၊ တံကယ်တော့ နှင်းဆီခွံကို တပ်မက်လွန်း၍ သူပိုင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းသာ။

နှလုံးသား တစ်ခုတည်းမှာ ခံစားချက်ချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ခံစားမှုနှစ်ခု အတူ ရှိနေတာ ပြစ်နိုင်ရဲ့လား။

ချစ်ခြင်းနှင့် နာကြည်းခြင်း၊ သည်နှစ်ခုက အတူတကွ ရှိနေသည်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်နေသည်။

ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို အယောင်ပြုပြီး၊ သူ့ကို အမိဖမ်းခဲ့သည်လို့ နာကြည်းသွားပေမယ့်၊ နှုတ်မရသော မေတ္တာတွေနှင့် နှင်းဆီခွံအားပေါ် သူ ချစ်ခဲ့မိပြီးလေပြီ။

“ဒီမိန်းကလေးကြောင့် ကြာရင် ငါ့ရှားမယ် ထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့ အိမ်မှနေ ကုမ္ပဏီသို့ တန်းပြီး သွားခဲ့သည်။ ညနေမိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ ပြန်သည်။ များသောအားဖြင့် ထမင်းကို အောင်ပိုင်ဟိန်း အပြင်မှာ ငေးသည်က များသည်။

နှင်းဆီငုံအား ထုတ်ပေးထားသော ငွေများ ထားရာ အိမ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

သူထုတ်ပေးထားဘော ငွေငါးသောင်း၊ နေရာမလွင်းဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ပြီး မျက်မှောက်ကြုတ်သွားသည်။

“နှင်းဆီငုံ ပိုက်ဆံလဲ မသုံးပါလား၊ ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ကျောင်းတက်နေသလဲ၊ သူ့ အမေဆီက သွားယူတယ်ထင်တယ်”

နှင်းဆီငုံကို ဇမးရန် အိမ်ထဲမှာ ရွာသည်မတွေ့ပါ။ မပုကို မေးတော့ ခြံထဲမှာဆို၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တစ်ချောင်းထိုးထိုးနေသော နှင်းဆီငုံကို တွေ့ရသည်။

အမှတ်မထင် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ နှင်းဆီငုံ အံ့အား သင့်နေသည်။ လက်ထဲမှ အပ်ပင်လွတ်ကျသွားသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ နှင်းဆီငုံ”

ပျက်သွားသော ဟန်မူရာကို ပြန်သိမ်းလိုက် သည်။

ဦးတော့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

“တစ်ချောင်းထိုး ထိုးနေတာလေ”

“ငါပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံ၊ မင်းဘာလို့ မသုံးတာလဲ”

“မသုံးချင်လို့ပေါ့”

ဘုဆတ်ဆတ်ပင် နှင်းဆီငုံကပြန်ပြောသည်။

“ကျောင်းကို ဘယ်ကပိုက်ဆံနဲ့တက်လဲ၊ မင်းအမေဆီက သွားတောင်းသလား”

“မေမေဆီက ဘာလို့ တောင်းရမှာလဲ၊ အိမ်တောင်း ချပြီးမှ သွားလက်ဖြန့်တောင်းရမှာ သိကွာကျတယ်”

(၂၀)

ညနေဘက်ခြံထဲမှာ အေးအေးလူလူ ရှိသည်နှင့် လက်ထဲ ထားသော ပဝါကို အပြီးသတ်ကျန်သည်ကို နှင်းဆီငုံ ထိုးနေသည်။

ခြံထဲမှာ စိတ်ချလက်ချပင် လုပ်နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သည်လိုအချိန်မှာ အိမ်မပြန်ဘတ်သည်မို့ သူ့လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုလည်း တွေ့မည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ရဲ့ ဆင်စင်အောက်မှာ ကားရပ်သည်ကို နှင်းဆီငုံ မကြားပါ။ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ပဝါကို ဆက်ပြီး နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီငုံကို အခန်းထဲ မတွေ့ပါ။

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်ကပိုက်ဆံရလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”
သူ့ကိုဂရုမစိုက်၊ အလေးမထားသောပုံစံနှင့် ရှိနေသော
နှင်းဆီငုံကို စိတ်တိုတိုနှင့် ပခုံးကို ဆွဲဆောင်သလိုက်သည်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်ကောင့်ဆီက ရသလဲလို့။”

“ရှင်ရဲ့ စုပ်ပွဲချက်က အောက်တန်း ကျလှချည်လား၊
ဘယ်ယောက်ျားဆီက ကျန်မကတောင်းရမှာလဲ၊ ကျန်မမှာ
ခြေခုံလက်ခုံ၊ အရည်အချင်းနဲ့သိသား၊ ဒီဇာပန်းထိုးပြီး
ပိုက်ဆံ ရှားလို့ ရတယ်၊ ကျောင်း စရိတ် လောက် ကတော့
အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

မျက်နှာလေးကိုမျိုပြီး ခပ်ဝံ့ဝံ့ကြားကြားပင် နှင်းဆီငုံက
ပြောသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါသဖြင့်လွန်း၍ အသား
တော့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဒါ ငါ့ကိုသက်သက်သိက္ခာချတာ၊ တခြားလူတွေက
ဘာပြောမလဲ၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းလို့ သူငွေတစ်ယောက်
မိန်းမက ဇာတိုး ဘေးရတယ်လို့ ကွာ”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် နှင်းဆီငုံကိုယ်လေးကို ဆောင်တန်း
ပစ်လိုက်သည်။ ခုံပေါ်မှနေ နှင်းဆီငုံကိုယ်လေး အင်း
လွန်ပြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကံဆိုးသော နှင်းဆီငုံကို မြေထဲမှာ စိုက်၍ နေသော
ပုလင်းကဲ့သို့ ချမ်းသာမပေးပါ။ ဖနောင့်သား ထဲ
ရက်ရက်စက်စက်ကြီးပင် စူးဝင်သွားသည်။

ဒေါသတွေ မိုးထိနေသော အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီ
ငုံ ရဲ့အပါးမှ ထွက်သွားပြီ။ နှင်းဆီငုံ အနာတရ ဖြစ်သွား
သည်ကို မသိလိုက်ပါ။

ဖနောင့်သား နုနုထံသို့ စိုက်ဝင်နေသော ဖန်ကဲ့စကို
နှင်းဆီငုံက ဆွဲထုတ်သည်။ သွေးတွေတဖားထွက်နေသည်။

ဖနောင့်ကို လက်ဝါးနှင့်ဖိပြီး သွေးတိတ်အောင် တား
သည်။ ခဏအကြာမှာ သွေးတိတ်သွားသည်။ အိမ်ထဲသို့
မဝင်တော့ဘဲ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီငုံက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ
ငိုနေမိသည်။

“ကိုကိုရဲ့အသည်းနုလုံး သိပ်ကို မာကျော ခက်ထန်
နေပါလား၊ အဲဒါတွေ နှင်းဆီမသိခဲ့လို့ ကိုကို့ကို ချစ်ခဲ့မိ
တယ်၊ နှင်းဆီသိပ်မှားသွားပြီ”

သိပ်ချစ်တတ်သလို ထင်ခဲ့သော အထင်အမြင်များ
ပါစင်အောင် မှားခဲ့ပြီပဲ။

တော်တော်ကြီးမှောင်မှ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ခုတင်
ပေါ်တွင် အောင်ပိုင်ဟိန်း အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ထိုခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်လုံစိတ်မရှိပါ။

ခေါင်းအုန်းတစ်လုံးကို ယူပြီး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ
နှင်းဆီငုံ အိပ်လိုက်သည်။ အေးစက်နေသော ကြမ်းပြင်
က နှင်းဆီငုံ ကိုယ်ခန္ဓာကို အေးစေသော်လည်း ပူလောင်
ကျွမ်းနေသော နုလုံးသားကို မအေးချမ်းစေနိုင်ပါ။

စိတ်ပန်းထူနှမ်းနှင့် နှင်းဆီငုံက အတွေးထဲ ဝဲလည် ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ နံနက်အရုဏ်လင်းချိန်မှာ နှင်း ဆီငုံက တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

နဖူးကို ဖမ်းကြည့်သည်။ အဖျားသွေး ရှိနေသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထသည်။ မျက်နှာ သစ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မပုပ် မနိုးသေး ပါ။ မီးဖိုထဲ ဝင်ချင်ပေမယ့် စိတ်သာရှိပြီး လူက လှုပ် ရွားချင်စိတ် မရှိပါ။

စာကြည့်ခန်းထဲမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ သွားပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ တူနှင့်အထူးခံထားရသလို ရင်ထဲမှာလည်း မီးစကြီးနှင့် အထိုးခံရသလို နှင်းဆီငုံခံစား နေရသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး၊ နှင်းဆီငုံကို အခန်းထဲမှာ မတွေ့သော်လည်းမရွာပါ။ ညကဒေါသတွေ သူ့ ရင်ထဲမှာ မပြေသေးပါ။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး၊ နံနက်စာကော်စီင် မသောက်ဘဲ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း ကားထွက်သွားသ ကြားမှ နှင်းဆီငုံက စာကြည့်ခန်း ထွက်လာခဲ့သည်။

“မပူရေ၊ ဒီနေ့ချက်စရာ ရှိတာ ကြည့်ချက်လိုက်တေ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

နှင်းဆီငုံ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ လှေကား ထစ်တွေကို ကြိုးစားပြီး တက်နေရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမိုင်းနေသည်။ ခုထင်နားရောက်တော့ ပစ်လွှဲ ချလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်လိုက် နိုးလိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ နေ့လယ် ထမင်း စားချိန်ကျမှ မပူအခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ နိုးနေချိန် မို့ နှင်းဆီငုံက မပူ ဝင်လာသည်ကို သိနေသည်။

“မမလေး ထမင်းစားကြရအောင်နော်”
“မစားချင်ဘူး မပူငယ်၊ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်သာ ဖျော်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ထူထူအအ မပူက နှင်းဆီငုံ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သတိ မထားမိသလို မေးဖော်လည်း မရပါ။ ကော်ဖီ တစ်ခွက် ဖျော်ပြီး လှာပေးသည်။ နှင်းဆီငုံက ထိုကော်ဖီပူပူကို သောက်ပြီး၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်တွေးနေသည်။

ကုမ္ပဏီသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရောက်လာပြီး၊ အလုပ် များထဲတွင် နစ်မြောပြီး နှင်းဆီငုံ အကြောင်းကို ခဏခေ့ ထားသည်။ နိုင်ငံခြားသွားရန် ကိစ္စကလည်း ပြီးနေပြီ။ နိုင်ငံကူးလက်ခွက်ကို သွားထုတ်ပြီး လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ တစ်ခဲါတည်းစီစဉ်သည်။

သည်လိုလုပ်ကိုင်နေသည်ကို နှင်းဆီငုံအား လုံးဝအသိ မပေးဘဲ ကျိတ်လုပ်နေခြင်းသာ။ ငွေမက်သော နှင်းဆီငုံ ကို ငွေတွေနှင့် အတူ ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ညနေဘက် အလုပ်ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးတော့ အိမ်
မပြန်သေးဘဲ ညဉ့်နက်သည် အထိ စားသောက်ဆိုင်မှာ
အချိန်ကို ဖြုန်းလိုက်သည်။

* * *

နေ့လယ်ဘက် နှင်းဆီငုံထဲကို မပူ တစ်ခေါက်ရောက်
လာပြန်သည်။

“မမလေး ဘာစားချင်သေးလဲ”

“ဘာမှ မစားချင်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်မယ်
မပူ အခန်းထဲကို မလာနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

အမိန့်ကို တစ်သွေမတိမ်း နာခံသော မပူ အောက်ထပ်
ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ညစာထမင်းလည်း နှင်းဆီငုံ
ဆင်းမစား၊ ခေါ်လည်း မခေါ်၍ မပူ စိတ်မကောင်းပဲ

နှင်းဆီငုံကို သွားကြည့်ချင်ပေမယ်၊ သူ့ထံ မလှ
ဆို၍ မသွားရဲပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ အစ်ကိုကြီးကလဲ အိမ်ပြန်မလာသေးဘူး၊
ယောက်ျားတွေများ သိပ်ခက်တယ်၊ အိုးပစ်အိမ်ပစ်၊ အိမ်မှာ
မိန်းမ ဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ မသိကြဘူး”

မပူ တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်နှင့် မြည်တွန်
တောက်တီးနေသည်။ အပေါ်ထပ် နှင်းဆီငုံထဲသို့ သွား
လည်ချင်ပေမယ် မသွားရဲပါ။ နှင်းဆီငုံက သူမ ခေါ်မှ
လာရမည်လို့ ပြောထားသည်လေ။

အနာရှိုနှင့် ညက အအေးမိတာရော ပေါင်းပြီး နှင်း
ဆီငုံရှဲ ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ အာခေါင်
ထဲမှာလည်း ပူလှောင်လှသည်။ နှင်းဆီငုံ ရေသောက်ချင်
လှသည်။

မပူရဲ့ အမည်ကို အော်ခေါ်သော်လည်း အသံက
လည်ချောင်းဝမှာသာ ပျောက်သွားသည်။ စိတ်ညစ်ညစ်
နှင့်အနာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထားလိုက်ခြင်းက နှင်းဆီငုံ ကို
ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးနေသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက်ကျိလာသည်။ အသိတရား
တွေလည်း ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ
အလှိုက် ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်ပြီး ပြန်၍ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

ကိုယ်လေး အိအိလေးက အိပ်ရာပေါ် ဖရိုဖရဲကျသွား
ရင်း အသိတရားတွေလည်း လွင့်စဉ်သွားသည်။

နှင်းဆီငုံ သတိလစ်စွာ လဲသွားသည်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အဖျားသွေးတွေ မြင့်မားပြီး လဲနေသည်။ မပုကလည်း အပေါ်တစ်ဖက်ကြည့်၍ ကယ်သူခဝေးနေသည်။

ညဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြန်လာသည်။ မပုက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ခါတိုင်း နှင်းဆီငုံ တံခါးဖွင့်ပေးနေကျ မပုဖွင့်ပေး၍ မေးသည်။

“နှင်းဆီငုံရော”

“မမလေးနေမကောင်းဘူး၊ မနက်ကတည်းက အခန်းထဲက မထွက်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

ဟန်မူရာတွေများနေခြင်း ဖြစ်မည်လို့ စိတ်ထဲမှ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အပြစ်တင်သည်။ နှင်းဆီငုံအတွက်ပူပူသောကစိတ် လုံးဝမဖြစ်မိဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။

ခုတင်ပေါ်တွင်ပုံစံမကျလှသော နှင်းဆီငုံအနေအထာကိုတွေ့ပြီးရင်မှာ နည်းနည်းထိတ်သွားသည်။ နှင်းဆီငုံအနာဆီသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သွက်သွက်ကြီးရောက်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ တန်းလန်း ကျနေသော နှင်းဆီငုံလက်ကလေးကို မယူလိုက်သည်။ မီးစတစ်စကို ကိုင်လိုက်သလို ဝှံ့ပြင်းနေသော ခံစားမှုကို သိရှိရသည်။

“ဟာ....”

အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး နှင်းဆီငုံရဲ့ နဖူးပြေပြေကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး စမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်... ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် မှုနေပါလား”

ခုတင်ပေါ်သို့ နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်ကို အနေအထားဖန်အောင် တင်လိုက်ပြီး အခန်းဝ ပြေးကာ မပုကို တော်ခေါ်သည်။

“မပု မြန်မြန်လာစမ်း”

မပုလည်း အိပ်မှုနံ့စုံများနှင့် အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်လာသည်။

နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပုတ်ပြီး ခေါ်သော်လည်း ခေါ်မရပါ။

“ဗုက္ကပါပဲ၊ နှင်းဆီငုံ သတိမေ့နေတာကိုး”

“အစ်ကိုကြီး... မပုလာပြီ”

“နင့် ဘာလုပ်နေတာလဲ မပု၊ နှင်းဆီငုံ ဒီမှာ အရမ်းဖျားပြီး သတိမေ့နေတယ်၊ နင်မသိဘူးလား”

“သူက ခေါ်မလာရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ တက်မကြည့်တာပါ အစ်ကိုကြီး”

“သေတော့မှာပဲ သွားစမ်း၊ ဒေါက်တာ ကိုလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါက အမြန်လာပါလို့ ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပြောပါဦး”

မိသားစု ဆရာဝန် ကိုလေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူပေးလိုက်သည်။ နှင်းဆီငုံ ကို နဖူးပေါ်ရေခဲစင်ပေးရန် သူစိတ်ကူးသည်။

နှင်းဆီငုံအတွက် သူ့ရင်တွေ တအား ပူလောင်နေသည်။ နှင်းဆီငုံကို သိပ်ချစ်သော ငွေလျှိုးနေသည့် စိတ်တွေ ကလည်း ရှိနေသေးသည်ကိုး။

မပုကပြန်တက်လာပြီး ဒေါက်တာကိုလေး ချချက်ချင်း ထွက်လာပြီဆိုတာပြောသည်။

“ရေခဲတုံးတွေ ဇလွန်ထည့်ပြီး မျက်နှာ သုတ် ပ ဝါ အသေးလေးနှစ်ထည်ယူခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မပုကခိုင်းသည်ကို သွက်သွက်လုပ်ခဲပြီး ယူလာသည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့ နဖူးပေါ်သို့ ရေခဲတုံးကို တင်ပေးသည်။ အပူရှိန်က ကျမလာသေးသလို နှင်းဆီငုံကလည်း သတိမရသေးပါ။ မပုကထိတ်လန့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် နှင်းဆီငုံကို ကြည့်နေသည်။

“ဟော...ကားသံကြားတယ်၊ သွားတံခါးဖွင့်ချည်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် မပုအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဒေါက်တာကိုလေး အခန်းထဲရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့အဖျားတွေ အရမ်းကြီးပြီး မေ့နေတာတွေ တွေတာပဲ”

“ဖြစ်ရလေကွာ”

ဒေါက်တာကိုလေးက နှင်းဆီငုံရဲ့အဖျားသွေးကို တိုင်းသည်။ သွေးပေါင်ချိန်ကိုလည်း စိုင်းသည်။ နားကြပ်နှင့်လည်း စမ်းသပ်သည်။

“သိပ်ကိုကိုယ်ပူပြီး သတိလစ်သွားတာပဲ၊ အဆုတ်လဲ အအေးမိနေတယ်”

နှင်းဆီငုံကို ဆေးထိုးပေးရန် ဒေါက်တာကိုလေးက ဝီရောင်သည်။ နှင်းဆီငုံရဲ့ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းစေသည်။ ကိုယ်လေးလှည့်သွားမှ ဖနောင်မှဒဏ်ရာကို ဒေါက်တာကိုလေး သတိပြုမိသည်။

“ဟာ...ဖနောင်မှာ ဒဏ်ရာအကြီးကြီးပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သည်တော့မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းလည်း နှင်းဆီငုံဖနောင်ကို သတိပြုမိသည်။ နိရဲယောင်ကိုင်းနေသော ထိရှုရာ ဒဏ်ရာကို တွေ့သည်။

“တစ်ခုခုနဲ့ ငွေထားတာ၊ အနာကသိင်ပြီးရင်းနေတယ်၊ ဆက်(ပ)တစ်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီအတိုင်းဆို အေ၊ ဒီ၊ တီပါင်း၊ လိမ့်မယ်၊ အနာထဲပိုးဝင်သွားပြီး ဒါလောက်တောင် သွားတာနေမယ်”

“စိုးရိမ်ရသလား...ဒေါက်တာရယ်”

သည်တော့မှ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မျက်နှာငယ်နှင့် မေးသည်။ နှင်းဆီငုံအတွက် သိပ်ကိုစိုးရိမ်သွားသည်။

“အဆုတ်ပါ အအေးမိသွားတယ် ဆိုတော့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့၊ ဂရုစိုက်ပါ မောင်အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီညတော့ ဆေးတွေထိုးပေးခဲ့လို့ သူ့အဖွားကျမယ် မနက်ကျ ဆရာတစ်ခေါက် လာကြည့်ပေးမယ်”

ရင်းနေသော အနာကို အရက်ပျံနှင့် ဆေးကြေး ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးနှင့်အုပ်ကာ ပလာစတစ် ကပ် လိုက်သည်။

“ခဏကြာရင် ချွေးတွေထွက်ပြီး အဖျားလဲ ကျလာ လိမ့်မယ်၊ သတိလဲရလာလိမ့်မယ်”

“သတိရတဲ့အထိ စောင့်ပေးပါ ဆရာရယ်”

“စောင့်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

တဖြည်းဖြည်းချေးတွေ့ဖို့ ပြီး နှင်းဆီခွံ ကိုယ်အ ကျလာသည်။ နှင်းဆီခွံ နီစွေးနေသော နှုတ်ခမ်း ကြားက ညည်းသံသဲ သဲ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သူ သတိရလာပြီ အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“ရေ...ရေသောက်ချင်တယ်”

ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လွန်း၍ နှင်း ဆီ ခွံ ပထမဦး တောင့်တလိုက်သည်က ရေအေးအေးကိုသာပါ။

“ကဲ... တိုက်လိုက်ပါဦး မောင်အောင်ပိုင်ဟိန်း”

“နည်းနည်းချင်းတိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ ရေကိုသာ တွင်တွင်တောင်းခံ နှင်းဆီခွံကို ဇွန်းလေးဖြင့် ရေတိုက်သည်။ အငမ်းမပ သောက်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသ

“ကဲ... ဆရာပြန်မယ်၊ နှင်းဆီခွံက စိတ်ချသွားရပါပြီ၊ မနက်မှတစ်ခေါက် လာကြည့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

“ချွေးစို့အဝတ်တွေကိုတော့ လဲလှဲပေးနော်၊ ချွေးနဲ့ ပြန်ပြီးအအေးပတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဒေါက်တာကိုလေးပြန်သွားသည်။ နှင်းဆီခွံအနားမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပြုစုနေရ၍ တစ်ညလုံး မအိပ်ရပါ။

ပိုင်ဟိန်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည့်အတွက်
စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲစွာ ခံစားနေရသည်။

“ကိုကိုရယ်၊ အထင်မှားနေတဲ့ ကိုကို့ရဲ့ သံသယတွေကို
နှင်းဆီငုံ ဘယ်လို ချေဖျက်ရမလဲ....”

“ကိုကို အပေါ် နှင်းဆီ စိတ်မနာနိုင်ပါဘူး၊ ချစ်မြဲ
ချစ်ဆဲပါ”

နှင်းဆီက စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့
မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။

“နှင်းဆီငုံ နိုးနေပြီကိုး၊ နေသာရဲ့လား”
ညှိုးလှသော မျက်နှာလေးနှင့် နှင်းဆီငုံက ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။

“ခြေထောက်မှာ ဘယ်လို ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ”
ညှိုးရော်နေသော မျက်နှာလေးမှာ နာကျင်ရိပ်တစ်ခု
ပြတ်ပြေးသွားသည်။

“တကယ်ပဲ မသိဘူးလားဟင်”
“မသိလို့ မေးနေတာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်မကို ခြံထဲမှာ၊ ရှင်... တွန်းပစ်ခဲ့တုန်းကပေါ့၊
နှင်းဆီငုံ ချစ်တာ”

သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဘာမှ မပြော
ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှ ထပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ မပုကိုခေါ်
နှင်းဆီငုံကို မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစား လဲစေသည်။

မနက်ဘက် တစ်ခေါက် ဒေါက်တာကိုသေးက လာ
အကြည့်ပေးသည်။ ဆေးထိုးပေးပြီး သောက်ဆေးကို

(၂၆)

အရုတ်လင်းချိန်မှာ နှင်းဆီငုံရဲ့ အဖျားသွေးက တော်
တော် ကျသွားပြီမို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မေ့မောနှင့်
အိပ်ပျော်သွားသည်။

ခေါင်းထဲတွင် မူးဝဲနောက် ထုံထိုင်းစွာနှင့် နှင်းဆီငုံ
အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်နှင့် နေရထိုင်ရ
သည်မှာ လွန်စွာ ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။

လေးပင်နေသော မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်အကြည့် သူမရဲ့
ဘေးမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော အောင်ပိုင်ဟိန်း
ကို တွေ့ရသည်။ ချောမွေ့တည်ကြည်သော မျက်နှာကို
စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်မှာ တစ်စစ်စစ်နာကျင်လှသည်။ အောင်

အမေကိုတွေ့မှ နှင်းဆီငုံပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရက်စက်စိမ်းကားသွားသည့် အဖြစ်တွေကို ဝယ်လိုမှ ပြောမထွက်ပါ။

“ဒါနဲ့ သမီးယောက်ျားဧရာ”

“အရေးတကြီး နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားရတယ်၊ မေမေ ကိုတောင် သွားနှုတ်ဆက်ချိန်မရဘူး”

ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“နိုင်ငံခြား သွားတာတောင် နှုတ်ဆက် မသွားနိုင်ဘူး တာ မဖြစ်နိုင်တာပဲသမီး၊ နှုတ်မဆက်ချင်လို့ နှုတ်ဆက် သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ တကယ်ဆို မေမေ့ကိုပါ နှုတ်ဆက် သမီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ ပြောရမှပေါ့၊ သမီးကလဲ ကျန်းမာတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလိုလုပ်သွားတာ သိပ်မိုက်ခိုင်းတယ်”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က ခံပြင်းနေသည်။

“သမီးတို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် မေမေရယ်”

“နိုင်ငံခြားသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“တစ်လ နှစ်လပေါ့ မေမေ”

အောင်ပိုင်ဟိန်း ဘယ်လောက်ကြာမည်ဆိုတာကို မသိ သေးဘဲ နှင်းဆီငုံက ဖြေမည်မည့်အဖြေတစ်ခုကို ဖြေလိုက် သည်။

(၃၀)

အဖျားပြတ်ခါစ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြော့ ဖြစ်နေ နှင်းဆီငုံ အိပ်ရာထဲ ပြန်လဲသည်။ မပုကလိုအပ်သေး ပေးသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်း ထွက်သွားပြီး သုံးရက် နေ ဒေါ်ကြည်ကြည် နှင်းဆီငုံထံရောက်လာသည်။ ပိန်နေသော သမီးကိုတွေ့ရသည်။

“သမီးလေးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ သေးတာ မေမေ့ကိုဘာလို့ မပြောတာလဲကွယ်”

“မပု ကြည့်ပေးနေပါတယ် မေမေရယ်”

ပါပေးခဲ့သည်။ အနာကိုလည်း ဂရုစိုက်ဖို့ မှာသွားသည်။
“မနက်ဖြန် ညနေမှာ ဆရာတစ်ခေါက် လာကြည့်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆီရာ”
ဂရုစိုက် ကုသပေးသော ဆရာဝန်ကို နှင်းဆီဥုံက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။

နှင်းဆီဥုံအား ဂရုစိုက်ဖို့ လိုအပ်တာလုပ်ပေးဖို့ မပုမှာပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက အလုပ်သို့ ထွက်သွားသည်။

“မမလေးရယ် နေမခကောင်းတော့ အစ်ကိုကြီး ပျာနေတာပဲ၊ ညကလဲ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့ စောင့်နေတာ သိလား”

မပုပြောလိုသော ကြားလိုက်ရသည်။ နှင်းဆီဥုံက နိုင်အောင်ပါပဲ။ သူမ ကောင်းကောင်း သတိရနေစဉ်တော့ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ ကြင်နာယုယမှုကို မငုသူ့အသိဆုံးပဲလေ။

“ငါ့ကို သိပ် မုန်းတီး စက်ဆုပ်နေတဲ့ ကိုကိုက မာရှောင်သလိုသာ ပြုစုရတာ နေမှာပါ”

ပြင်းထန်စွာ ဖျားထားသည့် အချိန်ဖြင့် နှင်းဆီနုးချည့်နေသည်။ စိတ်ပချမ်းမြေ့မှုကြောင့်လည်း ထောင်းလို ကိုယ်ကြေနေသည်။

‘သတိလစ်ရင်းမှာနု တစ်ခါဘည်း သေသွားကောင်းမှာပဲလို့ မတွေးအပ်သည်ကို တွေးမိသည်။’

“မမလေး ဆရာဝန်က ဆန်ပြုတ်ပဲ တိုက်ခိုင်းလို့ ကျွန်ခ ပြုတ်ပြီး ယူခဲ့တယ်၊ သောက်လိုက်ပါဦး”

“ပါးစပ်ထဲမှာ ခဲါးနေတယ် မသောက်ချင်ဘူး မပုရယ်၊ အရည်တစ်ခဲပဲ ဖျော်ပေးပါလား”

“ဒါဆိုး အိုဗာတင်း သောက်လိုက်နော်၊ ဆေးတွေ သောက်ပြီး ဗိုက်ထဲမှာ အစာမရှိရင် ဒုက္ခရောက်မယ်တဲ့”
မပုရဲ့ ပြုစုယုယမှုတွေကို နှင်းဆီဥုံ ခံယူလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အနားမှာ မရှိသည့်အတွက် ရင်မှာလည်း ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ဒေါ်ကြည်ကြည် ရောက်လာသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကားလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြား၍ သိရသောကြောင့် ထိုကားနှင့်ပင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်ကို မြင်လိုက်ချ၍ နှင်းဆီဥုံသိပ်ကို အံ့ဩနေသည်။

“မေမေ ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

“မောင်အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူ... မအားလို့ ကိုယ်တိုင် သေခိုင်းတာ၊ လူလွတ်ပြီး မေမေ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“နှင်းဆီ သက်သာနေပါပြီ မေးခ”

ပုပင်သောက ရောက်နေသော မိခင်ကြီးကို နှင်းဆီဥုံက သက်သာရာရအောင် ပြောသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်က မိခင်အနားတွင်နေပြီး ပြုစုသည်။ ညနေ အောင်ပိုင်ဟိန်းပြန်လာမှ အိမ်ပြန်သည်။

“မနက်ဖြန် မလာပါနဲ့ မေမေရယ်၊ နှင်းဆီလဲ သက်သာနေပါပြီ”

“ကောင်းပြီ သမီး၊ လိုရင် မောင်အောင်ပိုင်ဟိန်းကို အခေါ် လွှတ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မေမေ”

ဒေါ်ကြည်ကြည် ပြန်သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် သူမတို့ အိမ်ထောင်ရေး သာယာ နေသည်လို့ ပင် ဒေါ်ကြည်ကြည်က သိထားသည်။ နှင်းဆီသို့ကလည်း သူမ၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို မိခင်ကြီးအား မကူးစက်စေချင်ပါ။

ဘယ်သူမပြု မိမိမူမို့ မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်ဖို့နေသည်။

• အောင်ပိုင်ဟိန်းက ဒေါ်ကြည်ကြည် ရှေ့တွင် သူမကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဆက်ဆံသော်လည်း ဒေါ်ကြည်ကြည် ပြုသွားသည်နှင့်တာသိ ဘာသာကြီးနေသည်။

လိုအပ်သည်များကို မပုကိုသာ ပြုလုပ်ခိုင်းသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ အကြင်နာ အယုယတွေ ဆုံးရှုံးသော နှင်းဆီသို့ ဝမ်းနည်းရုံအပြင် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း

တစ်ရက် နှစ်ရက်နေလျှင် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားမည့် အကြောင်းကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီသို့အားလုံး အသိမပေးသေးပါ။

သူ့ရဲ့မိခင်နှင့် ညီမကိုတော့ အားလုံး အသိပေးထားသည်။ နှင်းဆီသို့ရုံထုသို့ ဒေါ်သူဇာရော၊ ခင်ခင်ထားရောက်မလာ၍ ထိုအကြောင်းများကို နှင်းဆီသို့ မသိပေးဘဲ ယောက်ျားနှင့် ယောက်မသည် မလွဲသာ၍ မိမိကို ခေါ်ထား

သည်ကို နှင်းဆီသို့ သိပါသည်။ သူမအပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေးကလည်း သိပ်ကို သူ့စိမ်းဆန်သည်။

အိမ်ထောင်သက်တမ်း နှစ်လကျော်လာပေမယ့် သူတို့နှင့် နှင်းဆီသို့ တွေ့ဆုံ စကားပြောခွင့်သည် တစ်ကြိမ်သာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

နှင်းဆီသို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးက တဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ဘာလဲမှန်းမရှိလာသည်။ နေကောင်းစပြုသည့် ဒုတိယညမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရသည်။ ခရီးဆောင် သေတ္တာကြီးကို အခန်းထဲသို့ ထည့်သွင်းလာပြီး ဗီဂျီထဲမှ အဝတ်အစား အချို့ကို သေတ္တာတွင်းသို့ ထည့်နေသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း”

“မင်းကို ပြောမလို့ပဲ၊ မနက်ဖြန် ငါစင်ကာပူကိုသွားမယ်”

“ရှင်....”

ရေခြား မြေခြား၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားမည်ဆိုသော စကားကို အောင်ပိုင်ဟိန်းက ပေါ့ပေါ့လေး ပြောသည်။ နှင်းဆီငုံက သူမရဲ့နားကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်အွားသည်။

“စင်ကာပူကို သွားမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဇာယ်...”

“ရုမုပြောတာ မစောလွန်းဘူးလား”

လျစ်လျူရှုခံရခြင်းအတွက် ရင်မှာ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခံစားရပြီး ဝမ်းနည်းစွာနှင့် နှင်းဆီငုံကပြောသည်။

“ဒါတောင် မလွဲအာလို့ ပြောရတာပဲ၊ မင်းမချစ်ဘဲ ငါ့အကြောင်းကို သိစရာမလိုဘူးလေ၊ မင်းမြတ်နိုးတဲ့ ဝေတို့ကို ခံစားခွင့်နဲ့အတူ မင်းအတွက် ထားခဲ့မှာပဲ”

“ရှင်ရဲ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ကျွန်မ မမက်မောဘူးဆိုတာ ရှင် ခုံထို မသိသေးဘူးပေါ့”

“ဒီမှာ နှင်းဆီငုံ ငါ့ထည့်စရာရှိတာတွေ မေ့ကုန်မအပိုစကားတွေ မပြောနဲ့၊ နားငြီးတယ်၊ ငါ့ရဲ့မေတ္တာ သဒ္ဓါကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ မင်းကို သိပ်မုန်းတယ် သိလာတစ်ဖက်သတ် စုပ်စွဲချက်များက ပြင်းထန်လွန်းသည်။ တွန်းလှန်နိုင်သော အင်အားကလည်း နှင်းဆီငုံကုန်ခန်းနေသည်။ အပြင်းဖျားထား၍ နှင်းဆီငုံမှာ အားတွေ ခန်းငါခြောက်နေသည်။

သူမရဲ့ ဘဝကိုသာ နာကြည်းနေသည်။ ကြေကွဲမျက်ရည်များက ကျခွင့်မရ၍ မျက်ခမ်းတွေ ပူလောင်စပ်ဖျဉ်းနေသည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူမဆီသို့ အကြည့်လေး တစ်ခု ထောင် ပို့ဖော်မရဘဲ ယူသွားမည့် အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းများကို သေတ္တာထဲ ထည့်နေသည်။

အိပ်ပျော်နိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့သော တစ်ညတာကို နှင်းဆီငုံ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ နံနက်ခဏာစောကြီးမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အိပ်ရာမှ ထပြီး ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်သည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်။ ထိုအသိကို နှင်းဆီငုံ ရဲ့ နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ သူမရဲ့ ဘဝထဲမှ အောင်ပိုင်ဟိန်းက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့မလို ခံစားနေရသည်။

“ငါ့သွားမှယ် နှင်းဆီငုံ၊ မင်း ငါ့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအပေါ်မှာ မြိန်မြိန်ကြီး ခံစား နေ ရစ် ခဲ့ ပေါ့၊ အားလုံး ငါ စီစဉ်ပေးထားခဲ့တယ်”

နှင်းဆီငုံရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော ခံစားမှုတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို စကားတစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ၊ ရင်မှာ ဆိုနှင့်နေသည်။

နှင်းဆီငုံ အပေါ် စွဲလမ်း ငြိတွယ်သော စိတ်ကြောင့် တကယ် ခွဲခွာရတော့မည့် အချိန်တွင် အောင်ပိုင်ဟိန်း ရင်မှာ နှင့်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုစိတ်ကို နာကြည်းစိတ်နှင့် ထေလိုက်သည်။

“ငါ့အချစ်ကို အလေးမထားတဲ့မိန်းမ’ မေတ္တာရဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည် ငွေကိုသာ အဓိကထားတဲ့ မိန်းမကို ကျောခိုင်းတာ အခက်အခဲဆုံး နည်းလမ်းပဲ”

လှည့်မကြည့်မိအောင်ပင် အကြည့်တွေကို ရုပ်သိမ်းပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖော် မပြုနိုင် လောက် အောင် နာကျင်နေသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ခယားတောင်းပန်ချင်သည့် စကားတွေ ရင်ထဲမှာရှိနေပေမယ့် နှုတ်က ထွက်မလာပါ။

“မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် နှင်းဆီရဲ့ မတောင်း ပန်ချင်ဘူး။ ကိုကို နားလည် သဘောပေါက်လာတဲ့နေ့ကို နှင်းဆီရဲ့ စောင့်နေမယ်”

တင်းခံနေသော မာနတွေဖြင့် ထိုစကားကို ပြောလိုက် သည်။ ထွက်သွားပြီဖြစ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းက ကြားနိုင် စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“နှင်းဆီရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို ကိုကို ရိုက်ချိုး ခဲ့တာပဲ။ ဒါတွေကိုလေ နှင်းဆီ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ် နိုင်ဘူး”

တင်းထားသမျှ ဓျက်ရည်တွေ အောင်ပိုင်ဟိန်း ထွက် သွားပြီးမှသာကျိုးပေါက်သလို ဒလဟောစီးကျလာသည်။

ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရသော်လည်း မေတ္တာ ကင်း- သော သူ့ဘဝမှာ ကြိမ်မီးအုံးသလို နှင်းဆီရဲ့ ဘဝ- ပူလောင်နေသည်။

“အစွဲအလမ်း ကြီးလှချည်လား ကိုကိုရယ်။ မလိုတမာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားလေး တစ်ခွန်းကြောင့် နှင်းဆီ အပေါ်မှာ ရက်စက်လှချည်လား။ နှင်းဆီကို ပြေရှင်းခွင့် မပေးဘဲ၊ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လိုက် သာ ကိုကို မတရားဘူး။ လုံးဝ မတရားဘူး”

အခန်းကျယ်ထဲမှာ နှင်းဆီက ပေါက်ကွဲစွာ အော် လိုက်သည်။ နှင်းဆီရဲ့ အသံကို နံရံလေးဘက်ကသာ ကြားလိုက်ပါလား။

“ဒါဆို ပြင်ဘူး၊ သမီးကို အိမ်ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီ
တစ်ယောက်တည်းနေလို့ လုံးဝမပြစ်ဘူး”

နှင်းဆီငုံ့ကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်သွားရေးအတွက်
ကြည်ကြည်ကူ စီစဉ်သည်။ ထိုနေ့မှာပဲ နှင်းဆီငုံ့
အိမ်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်က မကျေမ
နှင့် ပြောနေသေးသည်။

“ဒေါ်အေးရယ် အောင်ပိုင်ဟိန်း မိုက်ရှိုင်းချ
တော့ ကမ်းကျန်ဇော၊ နိုင်ငံခြားသွားတာ ကျွန်မ
နှုတ်ဆက်သွားဖော် မရဘူး၊ ပြီးတော့ နေမကောင်း
သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်၊ တက
ကျန်မကို အကြောင်းကြားဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ နေမကောင်းသေးတဲ့ သမီး
တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာ၊ ဘာသဘောလဲ”

နှင်းဆီငုံ့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို မသိဘဲ
ကြည်ကြည်နှင့် ဒေါ်အေးက ဒေါသတွေပွားနေသ

“ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်တာ
လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး”

“မေမေရယ်၊ ဒေါသတွေထွက်မနေပါနဲ့တော့
ထွက်တောင်သွားပြီ၊ ပြန်လာတော့မှ မေ့မမက
တွေကိုပြောနော်၊ ခုအလကား ဒေါသဖြစ်ပြီး နေမ
ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ညည်းကိုလဲ သိပ်အံ့ဩတယ်၊ ဒါလောက်အကြင်နာ
မဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို ဘယ်လိုများ ပေါင်းနေပါလိမ့်”

“နှင်းဆီကို သူ့ကြင်နာပါတယ် မေမေရယ်”
နှင်းဆီငုံ့က ဖာဖာ ထေးထေးနှင့် ပြောပေမယ့်

ဒေါ်ကြည်ကြည်က လှုံ့ကြည်လှက်ခံခြင်း ရရှိပါ။
“ကာကွယ်မနေပါနဲ့အေး ဒါလောက်တော့ မေမေလဲ
စဉ်းစားတတ်ပါသေးတယ်”

နှင်းဆီငုံ့က စောဒကမတက်ရဲတော့ပါ။
ပြေရှင်းကာကွယ်နိုင်သည့် အင်အားတွေလည်း ကုန်ဆုံး

နေသည်။
“ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူပီပီ ငါ့သမီးအပေါ်မှာ နိုင်စား

နေပြီလားကွယ်”
“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ကိုကိုဟာ နှင်းဆီကို သိပ်

ချစ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာလဲ ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ မပုက အကုန်
လုပ်တာပါ”

သူမအပေါ် အထင်လွှဲပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက အငြိုး
အတေးများရှိနေသည်ကလွဲပြီး ချစ်စိတ်များ သူမအပေါ်

မှာ ရှိနေသေးသည်လို့ နှင်းဆီငုံ့ယုံကြည်သည်။
တစ်နေ့ဇာတ်ရည်လည်သွားလျှင် တစ်ချိန်ကရခဲဖူးသော

သူ့ရဲ့အကြင်နာ အယုအယတွေကို ပြန်လည်ခံစားရမည်လို့
သေချာပေါက် တွက်စားသည်။

“လင်ကိုဒါလောက်ချစ်တတ်၊ ကာကွယ်တတ်တဲ့ မိန်းမ
အံ့ဩပါရဲ့ကွယ်”

စိတ်တိုတိုနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်က အနားမှ ဆောင့်
အောင့် ထသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းဘက်က ကာကွယ်
လိုက်ရပေမယ့် နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစိတ်ဒေသ ပြည့်နေသည်။

* * *

ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် ဒေါ်အေးတို့ရဲ့ ပြုစုယုယမှုတွေ
ကြောင့်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် နှင်းဆီငုံ့ထူထောင်ထောင်
ဖြစ်လာသည်။

ညည်းရဲ့ ယောက်ျားက နေမကောင်းတာတောင် လာ
ကြည့်ဖော်မရကြပါလား”

“မအားလို့ နေမှာပေါ့ မေမေရယ်”

“လူမှုရေး နားမလည်သလို အကြင်နာ တရားတွေလဲ
ခေါင်းပါးကြပါဘယ်၊ သူတို့အချိုးတွေကို မကြိုက်ပါဘူး၊
လူကိုများ မတူမတန်သလိုပဲ”

“ကိုကိုနဲ့တော့ စိတ်ဓာတ်ချင်း ကွာတာအမှန်ပဲ မေမေ၊
သူတို့က နှင်းဆီအပေါ် လိုလိုလားလားသိပ်မရှိကြဘူး”

သိပ်ကို ပါးနပ်သော မိခင်ကို ဖုန်းကွယ်မထားချင်၍
နှင်းဆီငုံ့က အမှန်တချို့ကို လှစ်ဟလိုက်သည်။

“ငါ့သမီးလေးကို မေမေ တကယ်နှမြောတယ်”

နှင်းဆီငုံ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့
ဆက်ဆံပြောဆိုမှုတွေကို ကြားလျှင် သမီးအတွက် ရင်နာ
လွန်း၍ ဒေါ်ကြည်ကြည် ရင်ကွဲပြီး သေပွဲဝင်မည်သာ။

“ညည်းတစ်ယောက်တည်း၊ ဟိုမှာ ပြန်နေမလို့လား
နှင်းဆီ”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမေးတော့၊ နှင်းဆီဆီသို့
ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ တကယ် စိတ်ရင်းခံအတိုင်း ပြော
ရလျှင် ထိုအိမ်မှာမနေချင်။ ငွေမက်သည်လို့ မိမိကို စွပ်စွဲ
ထားသော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို လက်တွေ့ကျကျကြီး သူမ
ငွေမမက်ကြောင်းကို ပြလိုက်ချင်သည်။

“ဘာတွေဝေနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“နှင်းဆီ.... အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ မေမေ၊ အိမ်ကို
သော့ခတ်၊ မပုကို အန်တီတို့ဆီ ပြန်ပို့ပြီး နှင်းဆီငုံ့ ဒီပြန်
လာနေမလားလို့”

“မေမေ သဘောကတော့ ပြန်လာနေစေချင်တယ်”

“သူမရှိတာ နှစ်ဆယ်တစ်ယောက်တည်းနေရတာပျင်းတယ်၊
ဦးတော့ ဒီမှာ မေမေနဲ့ ဒေါ်ကြီးကလဲ အသက်ကြီးပြီ၊
အဖော်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ပဲ အိမ်ကို ပြန်ပြီး
ဝိစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... မေ့မိ”

ဒေါ်ကြည်ကြည်က ပြန်ခေါ်နေ၍၊ နှင်းဆီငုံအတွက် အကွက်ဝင်သွားသည်။ အမေ့ရင်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ချင်သော နှင်းဆီငုံ ငမ်းသာသွားသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာ နှင်းဆီငုံက အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ကားကိုပင် မခေါ်တော့ဘဲ၊ အငှားကားနှင့် အမေ့အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်သို့ပြန်ပြီး သူမရဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းကာ၊ ကားပေါ်တင်သည်။

“မေ့မေ့ရှေ့မှာ ငါ့ဘာ သူဌေးတစ်ယောက်ရှိ မိန့်လုပ်နေပြီ၊ ဇာထိုးစားရတယ်ဆိုရင်မေ့မေ့ရိပ်မိမယ်၊ ဒီသူမေးထားတဲ့ငွေကို ငါ ယူလဲမသုံးချင်ဘူး၊ ဘာလဲမလဲ”

နှင်းဆီငုံက နက်နက်နဲ့နဲ့ စဉ်းစားသည်။ သည်နောက် အကြံပေါ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ ငါ့နှယ်ပေ နေလိုက်တာ၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့က သူ့ရော ငါ့ရော နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်ကြတာပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကရတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေ ငါးသောင်းကျော် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ငါယူသွားမယ်”

နှင်းဆီငုံက သီးသန့်သိမ်းထားသော လက်ဖွဲ့ငွေ ငါးသောင်းကို ယူသွားသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူမသုံးစွဲရန် ထားခဲ့သည့် ငွေကိုလက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့ပါ။ သည်အတိုင်း ဗီရိုကို သေချာခတ်ထားခဲ့သည်။

အိမ်ကိုသွေ့ခတ်ထားခဲ့ပြီး၊ မပုကို ဒေါ်သူဇာထံသို့ ပြန်ပို့ခဲ့သည်။ ဒေါ်သူဇာကိုသည်းအောင်ပိုင်ဟိန်းပြန်လာမှ အိမ်တွင် သူမ ပြန်လာနေမည်လို့ ပြောထားခဲ့သည်။

* * *

ပြုံးပြုံးတို့နှင့်တွေ့သည့်အခါ အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူတို့ကို နိုင်ငံခြားသွားခါနီး လာ နှုတ် မ ဆက် ထည့် အ တွက် အပြစ်ထင်ကြသည်။

နှင်းဆီငုံကပင် ကာကွယ်ပြီး တောင်းပန်ရသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ လုပ်ရပ်က သိပ်ကို အရုပ်ဆိုးနေ၍ မျက်နှာလည်း ပူလှပါသည်။

နှင်းဆီငုံ ကျောင်းဆက်တက်သည်။လက်ဖွဲ့ငွေကို ဖွဲ့ သုံး
နေရသည်။ အိမ်စရိတ်ကိုပေးတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်က
လက်မခံပါ။

“သမီး တစ်ယောက်ကို ငါ ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်
နှင်းဆီငုံ၊ ညည်းယောက်ျားရဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါမလိုချင်
ပါဘူး”

မိုးထိအောင် မာနထောင်ထားသော ဒေါ်ကြည်ကြည်
က အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ငွေကိုမလိုချင်ပါ။ သူ့ကို လေးလေး
စားစား မရှိသည်လို့ ထင်ပြီး စိတ်အဆိုးကြီး ဆိုးနေ
သည်။

လက်ထဲတွင် ရှိနေသော ငွေကို နှင်းဆီငုံက ခြစ်ခြစ်
ခြုတ်ခြုတ် ဆုံးစွဲသည်။

* * *

အောင်ပိုင်ဟိန်းထံမှ စာလေးတစ်စောင်တောင် ပြန်
ရောက်မလာပါ။ ဒေါ်ကြည်ကြည်က ထိုအဖြစ်ကို သတိ
ပြုမိသည်။

“ညည်းယောက်ျားက စာရေးပေးလာဖို့မရပါလား
နှင်းဆီငုံ”

တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ကိုသွားဖွင့်ကြည့်ပြီး လှည်းကျင်း
ရှင်းလင်းသော နှင်းဆီငုံအတွက် ပြေစရာ ဆင်ခြေတစ်ခု
ရသွားသည်။

“နှင်းဆီ-အိမ်ပြန်တဲ့နေ့တိုင်း ကိုကို့ဆီကို ဖုန်းဆက်
တယ်၊ ဒါကြောင့် စာရေးစရာ မလိုတော့ဘူး မေမေရဲ့”

ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်ကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က
ယုံကြည်သွားသည်။

“အေးလေ...ဒါဆိုလဲပြီးရောပေါ့”

“မေမေ့ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ၊ ဆေးခန်း
သွားပြရအောင်လား”

ကြည့်ရသည်မှာ မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းပြီး ကျန်းမာရေး
ကောင်းပုံမပေါ်သော မိခင်ကို နှင်းဆီငုံက စိုးရိမ်နေသည်။

“ကောင်းပါတယ်အေး”

ဆေးခန်းပြသရေးကို ဒေါ်ကြည်ကြည်က ငြင်းဆန်
သည်။ နှင်းဆီငုံက စိုးရိမ်နေပေမယ့် ဒေါ်ကြည်ကြည်က
ဆရာဝန်ပြရန် လက်မခံဘဲ ရှိနေသည်။

“မေမေ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ မေမေ့ အလုပ်
တွေကို နှင်းဆီ လုပ်ပေးပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ မေမေ့ဘဝသာ လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

ဇွဲကြီးသော မိခင်ကို နှင်းဆီငုံက ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျူ
၍ မရပါ။ တစ်နေ့ နေပြင်းသော နေ့တစ်နေ့မှာ ညနေ
စောင်းမှ ဒေါ်ကြည်ကြည် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

ဒိမ်ပြန်ထောက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားကာ ဒေါ်ကြည်
ကြည်က ရေချိုးသည်။ ရေချိုးပြီး ခေါင်းမူးသည်ဆိုပြီး
လဲကျသွားသည်။ နှင်းဆီငုံထော ဒေါ်အေးပါ၊ ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး ဆရာဝန်ပင့်သည်။

ဆရာဝန်ပင့်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးနှောက်သွေးကြော
ပြတ်သည်ဆိုသော သေမင်းရဲ အမည်ပေးခြင်းကို ခံရပြီး
ဒေါ်ကြည်ကြည် အဝတ်တစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသည်။

နှင်းဆီငုံမှာ ပဋိသန္ဓေလူး ခံစားလိုက်ရသည်။ ရူးသွပ်
သွားမတတ် ခံစားနေရသည်။ ပြုံးပြုံးတို့ ညီအစ်မနှင့်
ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့
ဈာပနကိစ္စ ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်သူဇာတို့သားအမိက ဝတ်ကျေတမ်းကျေ အသုဘ
ပို့သည့် တစ်ခေါက်သာ ရောက်လာပြီး ပေါ်မလာ
တော့ပါ။

ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း....

ရှင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေတွေ့ ရတနာတွေ အား
လုံးကို ကျွန်မ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ရှင်ထားခဲ့တဲ့
ငွေတွေလဲ ကျွန်မ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် ယူမသုံး
ဘူး။ တစ်ခတော့ရှိတယ် လက်ဖွဲ့ငွေ ငါးသောင်း
တော့ ကျွန်မ ခဏယူထားတယ်။ ရှင်ကို အဲဒီငွေလဲ
ပြန်ဆပ်မယ်။

နှင်းဆီငုံ

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရေစက် သည်ဘဝသည်မျှနှင့်ပင် ကုန်
ဆုံးပြီလို့ နှင်းဆီငုံထင်လိုက်သည်။ ပစ်ပစ်ခါခါ ရက်ရက်
ဝက်ဝက် လှုပ်တတ်သော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နာကြည်း
နေသည်။

သူမနှင့်ဒေါ်အေးရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် နှင်းဆီ
ငုံက မိခင်ကြီးရဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို ဆက်ပြီးလုပ်
သည်။

နေ့တက္ကသိုလ်မှ နှုတ်ထွက်ပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်မှာ
ကပ်တက်သည်။

ပြုံးပြုံးတူပင် နှင်းဆီငုံတို့အခြေအနေကို ရိပ်စားမိ
သည်။ နှင်းဆီငုံကို ပြုံးပြုံးက ဖွင့်မေးသည်။

နှင်းဆီငုံ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက လုံးဝ ပြန်မလာ
လား။ နင်တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေကြရဲ့လား”

တစ်ယောက်တည်း မျှ သိပ်စောင့်စည်းရတာ ကြာပြီ ဖြစ်၍ နှင်းဆီငုံက ပြုံးပြုံးကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။ ထောက်ထား ဖုံးကွယ်စရာ မိခင်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်ပြောသည်။

“နှင်းဆီဖွင့်ပြောရမှာရက်ပြီး မပြောဖြစ်ဘာပါ မမ ပြုံးရယ်၊ မဂ်လာဆောင်တဲ့နေ့ ကဘည်းကစပြီး သူနှင်းဆီ အပေါ် အဆင်လဲသွားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဘာလဲ၊ ပြောပါဦးကွယ်”

“စိုးအောင်ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့၊ သူက နှင်းဆီကို ကြိုက်နေတာ၊ ခဏခဏ ချစ်ခင်တောင်းခိုတယ်၊ နှင်းဆီကို အောင်ပိုင်ဟိန်းကို လက်ခံလိုက်တော့ သူကနှင်းဆီ မချင်အောင် လာလာပြောတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ နှင်းဆီရယ်”

“နှင်းဆီက ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကို ချမ်းသာလို့ လက်တမဟုတ်လား၊ သူသာချမ်းသာရင် သူ့ကိုလဲ ငြင်းမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ထိပါးစော်ကားတဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်၊ နှင်းဆီလဲ နားငြီး စိတ်ရှုပ်တာနဲ့ တမင်ခွဲတဟုတ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

နှင်းဆီငုံက အောင်အည်းမျှ သိပ်ခွဲသော စကားများ ပြုံးပြုံးနှင့်မုန်းမုန်းအား ပြောပြသည်။

“မဂ်လာဆောင်ကို သူ့ကိုလဲ မဖွဲ့တိပါဘူး၊ ဧည့်ကုန်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ဆောက်လာတယ်၊ နှင်းဆီထို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းကို သူက

ဆီရဲ့ ချည်းစားတဲ့ နှင်းဆီက သူဆင်းရဲလို့ ပစ်သွားတာတဲ့ ကိုးအောင်ပိုင်ဟိန်းကိုလဲ ချမ်းသာလို့ နှင်းဆီကယူတာတဲ့ နှင်းဆီတကယ်ချစ်တာက သူ့ကိုလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီတော့... နှင်းဆီက မဖြေရှင်းဘူးလား”

“နှင်းဆီလဲ အဲဒီတုန်းက ကြောင်သွားပြီး ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိဘူး၊ သူကလဲပြောပြီး တစ်မျိုးတည်း လစ်သွားတယ်”

ရင်နှင့်စွာ ခံစားခဲ့ရသော အပြစ်များကို နှင်းဆီငုံက အိတ်သွန်ဖာမောက် ပြောပြနေသည်။

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက နှင်းဆီရဲ့ အပေါ်မှာ ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းလဲသွားတော့တာပါပဲ၊ သူ့ငွေကိုမက်ပြီး နှင်းဆီက ယူဘယ်ဆိုပြီး ရှုတ်ချတယ်၊ ရင်ဆီးတဲ့စကားတွေနဲ့ အမြဲနှိပ်စက်တယ်”

“နှင်းဆီက ရှင်းမပြဘူးလား”

“နှင်းဆီကို ရှင်းပြခွင့်လုံးဝမပေးပါဘူး မမမုန်းရယ်၊ တစ်ဖက်သတ်ကြီးပဲ စုပ်စွဲခဲ့တာပါ”

“ဘောက်... ဧါတို့ညီမ နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ယူပြီး ရက်စက်လိုက်တာ”

“ခုလဲ နှင်းဆီကို ကွာရှင်းခွင့်တောင်းလို့ ပေးလိုက်ပါပြီ၊ နှင်းဆီလေ သူ့ဆီက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့ဘူး နှင်းဆီတာသာ လုပ်ကိုင်စားနေတာပါ”

“သူထွက်သွားတာ တစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ၊ နှင်းဆီကို ဆက်သွယ်တော့ဘူးလား”

“ပြတ်စဲစာ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးကတည်းက မဆက်သွယ်တော့ဘူး”

“အင်း... ကိုမျိုးမြင့်ကို ပြောပြရဦးမယ်၊ သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူ့မဆန်တဲ့အဖြစ်တွေကိုလေ”

“နှင်းဆီကို သူမမှန်းသေးပေမယ့် သိပ်ပြီးရွံရှာသွားပုံရတယ် မမပြုံးရယ်”

“နှင့်အပေါ် ခါလောက် ရက်စက်တဲ့လူကို စိတ်မနာသေးဘူးလား နှင်းဆီ”

မှန်းမှန်းက ခံပြင်းစွာနှင့် ပြောသည်။

“အပြစ်မှန်တွေ သူ့သိရင် နှင်းဆီအပေါ်မှာ ချစ်စိတ်တွေ ပြန်လည်လာမှာပါ”

“နှင်း... သိပ်ခံစားနေရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နှင်းဆီလေ သူ့ကိုတစ်ရက်မှမပေမယ့်”

“ဒါဆိုလဲ စာရေးပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါလားကွယ်”

“နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲမှာ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ အပြည့်ရှိနေတယ်၊ မာနတွေလဲ ရှိနေသေးတယ်လေ၊ မကျူးလွန်ခဲ့အပြစ်အစွက် နှင်းဆီ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး”

“နှင်းဆီကလဲ တစ်မျိုးပဲကိုး”

“ဟုတ်တယ် တစ်မျိုးပဲ၊ သူ့အမြင်မှန်ရလာတဲ့နေ့အနှင်းဆီ စောင့်နေမယ်”

ပြုံးပြုံးနှင့် မှန်းမှန်းက နှင်းဆီရဲ့အကြောင်းများကို သိပြီး စိတ်ကောင်းသလို၊ မခံရပဲနိုင်လည်း ဖြစ်နေကြသည်။

“သူမြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာဘဲမနေဘူး၊ ပြန်လာမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာမှ ငါတို့အကြောင်းပြလိုက်ဦးမယ်”

“နှင်းဆီကြောင့် မမပြုံးတို့ ဝေဒနာ မသွားတာ စိတ်ကောင်းပါဘူး”

“ဒီအချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်း ကြိုက်မှိတ်ခံစားနေတာ အံ့ရောနှင်းဆီရယ်”

“ဒါနဲ့ အစ်ကို မျိုးမြင့်ဇော၊ ပြန်လာခံတာမယ်ဆို”

“အေး... ရောက်ခံတာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်တယ်”

“မမပြုံးက အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းတယ်၊ နှင်းဆီ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက နင့်ကို သိပ်ချစ်တာက နေတယ်လို့ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“သိပ်ချစ်လို့လဲ သိပ်ပြီး နာကြည်း သွားတာနေမှာပေါ့”

“အားမငယ်ပါနဲ့ နှင်းဆီရယ်၊ အပြစ်မှန်ဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရပါဘူး၊ တစ်နေ့တော့ အမှန်တရားအတိုင်း ပြင်ရမှာပေါ့”

ပြုံးပြုံးနှင့် မှန်းမှန်းတို့ ညီအစ်မက အားပေးနှစ်သိပ်စကားဆိုပြီး ပြန်သွားကြသည်။

ရက်တွေ လတွေ အလီလီ ပြောင်းခဲ့ပေမယ့်၊ နှင်းဆီငုံ
ရဲ့ ရင်ထဲမှ တမ်းတမှုက ပြောင်းလဲမသွားပါ။ သိပ်ချစ်ရ
သော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မျှော်လင့် နေ
သည်။

“ကိုကိုရယ်...နှင်းဆီငုံဆိုတဲ့ မိန်းမအပေါ်မှာ အမျက်
တွေထိ မပြေသေးဘူးလား၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နှင်းဆီလေး
ကိုကို ကို မျှော်နေပါတယ်၊ ပြန်လာပါ ကိုကိုရယ်၊ နှင်းဆီဆီ
အမြန်ဆုံးပြန်လာပါ”

တစ်ကိုယ်တည်း နှင်းဆီငုံက ညည်းတွား တမ်းတရင်း၊
အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို လွမ်းမော တမ်းတစိတ်များသည်
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည် မရှိ၊ တိုး၍ တိုး၍
သာ ပိုလာသည်။

သင်္ကြန်အချိန်အခါ ကျရောက်လေတိုင်း နှင်းဆီငုံရဲ့
ရင်မှာ ခံစားချက်တွေပို၍ သိပ်သည်း နက်နဲလာသည်။

ဒါကြောင့်...သင်္ကြန်အချိန်အခါမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းကို
စတင်တွေ့ပြီးထိုအချိန်မှာပဲ၊ အချစ်ဆိုသော ခံစားချက်ကို
စတင် ခံစားခဲ့ဖူးသည်လေ။ သူ့ရင်မှာ ခံစားမှုများစွာ
ဝေဒနာများစွာကို အရင်းခံစေသော ထိုသင်္ကြန်ခါကို
နှင်းဆီငုံ ကြုံတွေ့ရတိုင်း၊ ခံစားချက်တွေပို၍ ပြင်းထန်ခဲ့ရ
သည်သာ။

နှစ်ကြိမ်သော သင်္ကြန်ခါကို နှင်းဆီငုံက ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ခံစားခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်သွားရပြန်သည်။

ပြုံးပြုံးက မျိုးမြင့်အား နှင်းဆီငုံရဲ့ အကြောင်းများကို
ပြောပြသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းပြောင်းလဲသွားပုံကို၊ မျိုးမြင့်
ပင် တအံ့တဩ ရှိနေသည်။

“မိကောင်...နှင်းဆီငုံကို သိပ်ချစ်တာ ဘယ်လို ဖြစ်
သွားတာလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ကိုမျိုးရယ်၊ နှင်းဆီငုံက သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သိပ်အထင်လွဲသွားတာ နေမှာလို့ ပြောတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ထက်ငွေကိုသာ မက်တဲ့ မိန်းမတွေကို သူတွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမတွေကို သူ သိပ်ပြီး ရွံ့မှန်းတာပဲတဲ့၊ နှင်းဆီငုံက အဲဒီ မိန်းမတွေနဲ့ မတူဘူး၊ သိပ်ပြီး ဖြူစင်ရိုးသားလို့ သူ သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကိုမျိုးကို ခဏခဏပြောဖူးတယ်...”

“ဖြူစင်တဲ့ နှင်းဆီငုံ အချစ်ကို သူ့ရယူပိုင်ဆိုင်ရလို့ အရမ်းကျေနပ်တယ်ဆိုတာလဲ ပြောဖူးတယ်”

မျိုးမြင့်က အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ စကားတွေကို ပြန်လှည့်သတိပြုပြီး ပြောသည်။

“ကြားကမလိုတမာ စကားကြောင့်၊ သူ့အထင်လွဲပြီး ခံစားရခက်သွားတယ် တင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးရယ်၊ နှင်းဆီငုံကို ဒီလို တစ်ဖက်သတ် အထင်လွဲသွားတာ မကောင်းပါဘူး၊ နှင်းဆီငုံ စကားကို သူ လက်ခံနားထောင် သင့်တယ်”

“ဒီကောင်က စိတ်တစ်မျိုး၊ တစ်ယူသန်တစ်ဇွတ်ထိုးကြည့်သူ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ သူ့ လိပ်စာ သိလား”

“နှင်းဆီငုံဆီကိုတောင် အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့တယ်လို့သိမှာလဲ”

“ဒီကောင် တော်တော် ခက်တာပဲ”

“နှင်းဆီငုံကလဲ မာနကြီးခေါင်းမာသလား မမေးဘဲ သူ မမှားတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ မဖြေရှင်းဘူးတဲ့ခင်”

“ဒီနှစ်ယောက်တော့ ခက်နေပြီ၊ တစ်ယောက်ကမှ မလျှော့ရင် တယ်ဖြစ်မလဲ”

“နှင်းဆီငုံက တင်းခံနေပေမယ့် သူ သိပ်ခံစားနေရတာ ပြုံးသိတယ်”

“အေးလေ... ဒီကောင်ကြီးနဲ့ တွေ့ရင်ကိုယ်တို့ကပဲကြားစင် ဖြေရှင်းရမှာပဲ”

မျိုးမြင့်က ချို(ဖ) မိတ်ဆုထူးအတွက်၊ စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်နေ၍ သင်္ဘောမတ်ကံအေးပါ။ သူ့နားနေချိန်မှာ သင်္ကြန် စာစီလှည့်ကျပြန်ပြီပေါ့။

(၃၂)

ပျော်ရွှင်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ရင်နှင့်စရာ၊ ရင်မော
စရာတွေနှင့် ပြည့်နှက်ခဲ့သော သင်္ကြန် အချိန်အခါကာလ
များကို နှင်းဆီငုံက မကြုံတွေ့ချင်ပါ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကြောင့်၊ ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေက သည်သင်္ကြန်ရောက်တိုင်း ပို၍ ပြင်းထန်စွာ
ခံစားရသည် မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ထွေးထွေး၊ ကြူကြူ၊ စန်းအေး
တို့ အတင်းခေါ်၍ မရှောင်သာဘဲလိုက်ခဲ့သည်။ သည်မှာပင်
လုံးဝ မမျှော်လင့်ထားသော အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ပြန်
လည် ဆုံစည်းရသည်။ အတိတ် အတွေးကမ္ဘာထဲမှနေ
နှင်းဆီငုံ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို ပြန်လည် တွေ့ဆုံပြီးခါမှ နှင်းဆီငုံ
၍ ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ပို၍ စူးရှနေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော မာနတွေကို
ပုံချပြီး သူ့ကို တောင်းပန်ခဲ့သည်။

မကျူးလွန်သော အပြစ်အတွက် ဘယ်တော့မှမတောင်း
ပန်ဘူးဆိုသော ခံသူချက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး နှင်းဆီငုံ
တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“ကိုကို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့စိတ်က၊ နှင်းဆီငုံ မာနတွေကို
အရည်ပျော်စေလိုက်ပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို့၌ စွန့်ပစ်ခြင်း
ကို ခံစားရတာ၊ နှင်းဆီငုံ နှလုံးသားတွေ ကြွေမှုခန်းခြောက်
နေပါပြီ...”

“ဒီလိုသာဆက်ပြီး ခံစားနေရရင် နှင်းဆီလေ၊ ရူးရင်ရူး
မရူးရင်သေမလားပဲ၊ နှင်းဆီငုံ နှလုံးသားတွေက အထိခံ
နိုင်အောင် နာကျင်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဝေဒနာတွေကိုလဲ
ဆက်ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နှင်းဆီ
ကိုကို့ကို တောင်းပန်ခဲ့တာပါ”

မအိပ်နိုင်သေးဘဲ နှင်းဆီငုံတစ်ယောက်တည်း ဝေဒနာ
တွေနှင့် နှိပ်စက်လုံးနေသည်။

“ကိုကို့ကို မြင်လိုက်ခါမှ နှင်းဆီ ကိုကို တစ်ယောက်
အပေါ်မှာ သိပ်ချစ်နေသေးတယ်ဆိုတာ ပိုပြီး သိလိုက်ရ
ပါပြီ...”

“ပြန်လာပါ ကိုကို့ရယ်၊ နှင်းဆီခွဲအဝထဲကို ကိုကိုအမြန် ဆုံး ပြန်လာပါ”

တယ်လူး ညာလှိုမ့်နှင့် နှင်းဆီခွဲ အိပ်ပျော်နိုင်အောင် ခံစားနေရသလို၊ မခန်းခြောက်သေးသော မျက်ခွည်စတွေ လည်း တသွင်သွင်ကျနေသည်။

သင်္ကြန်အကြိုနေ့မတိုင်ခင်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းပြန်ရောက် လာသည်။ သူနှင့်နှင်းဆီခွဲသက်ဆိုင်သော အိမ်သို့မသွားဘဲ မိခင်အိမ်သို့ ပြန်သည်။

ရောက်ရောက်ချင်းပဲ၊ ဒေါ်သုဇာကနှင်းဆီခွဲကြောင်း ပြောသည်။

“သားရဲ့ မိန်းမက၊ မေမေ့ဆီကို အိမ်သော့ပြန်လာ အပ်သွားတယ်လေ၊ တစ်လသင်ခါးတော့ မပုကို လွှတ်ပြီး မေမေက အိမ်ကို ရှင်းခိုင်းထားတယ်၊ အိမ်ကိုပစ်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းမကို အံ့ဩတယ်၊ မေမေတို့ကိုလဲ သူကအဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားခဲ့တယ်လေ”

ဒေါ်သုဇာက အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့် နှင်းဆီခွဲ ဖြစ်ပျက် ခဲ့သော ပြဿနာတွေကို မသိချေ၊ နှင်းဆီခွဲအပြစ်တွေသာ ဖို့ချင်ချင်နှင့် ဆာသွာထိုးထိုး ပြောနေသည်။

“ဟုတ်လား... မေမေ့ဆီကို သူ့ရောက်မလာဘူးလား”

“မလာပါဘူးကွယ်၊ ဒါဒေပမယ့် သူ့ကိုတော့လမ်းပေါ် မှာ ခင်းထားက ခဏခဏ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ဪ... ငယ်ချစ်နဲ့ ပြန်ပေါင်းတုတ်နေပြီထင်ပါရဲ့”
“ဝန်တိုစိတ်များနှင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းက တွေးလိုက်သည်။

“အစကတည်းက မေမေပြောသားပဲ၊ အဆင့်အတန်း မတူသလို၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းလဲ ညှိယူလို့ မရဘူးဆိုတာ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါ မေမေရယ်၊ သားကို အိမ်သော့ ပေးပါ”

“ဘာလဲ ရောက်တာနဲ့ မိန်းမကို အိမ်ပေါ်ပြန်တင်ဦး မလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

နှင်းဆီခွဲအပုပ်ကိုချနေသော မိခင်ရဲ့လေကို မနည်းကြီး ဖြတ်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက သူ့အိမ်ကို ထွက်သွားခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်အလိုက်၊ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ကျဉ်ရှုရှု ကြီး ခံစားသွားရသည်။

နှင်းဆီခွဲနှင့် သီရိဝေဗာလို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သော ချစ်မိမိခွန်ချစ်နန်းကြီးက ခုတော့ သုသာန် တစ်ပြင်လုံး တိတ်ဆို့တ် ခြောက်နွမ်းနေပါလား။

“ငါ့ရှင်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့၊ ရက်စက်တဲ့
မိန်းမ”

ခံပြင်းစွာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံကထွက်သွားသည်။

“မင်းဆီကဖြူစင်တဲ့ အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ငါ့တောင်းခဲ့
တာပါ။ နှင်းဆီငုံ၊ ဒါကိုမင်းက မပေးဘဲ ငါ့ကိုနှွားလုပ်
ခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့လှပတဲ့ အလှတွေနဲ့ ငါ့ကိုဖမ်းစားပြီး အရူး
လုပ်ခဲ့တယ်....

“ငါ့ဘဝကို သေအောင်၊ ခန်းခြောက် သွားအောင်
ဖျက်ဆီးလိုက်တာပဲ။ စင်ကာပူမှာ နှစ်နှစ် နေခဲ့ပေမယ့်
ငါ့ရှင်ခံစားချက်တွေ မလျော့သေးဘူး။ မင်းကြောင့် ငါ့
ရင်မှာ ခံစားနေရတုန်းပဲ”

နှင်းဆီငုံအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့် အန် ပြီး
အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီသို့ဝင်သည်။ အိပ်ခန်းသည်လည်း
မပူရှင်းလင်းပေးထား၍ သန့်ရှင်းနေသည်။ သည်အခန်းကို
မြင်မှ ပို၍ရင်ထဲမှ စူးအောင့်သွားသည်။

နှင်းဆီငုံရဲ့ချစ်စရာ၊ စွဲမက်စရာအဖြစ်များကို တွေးမိ
သလို၊ မုန်းစရာ နာကြည်းစရာကောင်းသော အဖြစ်များ
ကိုလည်း တွေးမိသည်။

မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့ အောင်ပိုင်ဟိန်းက လှမ်းခဲ့သည်
မိခင်ထံမှရသော သော့ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထားခဲ့သော
ငွေသားတွေ နေရာပင်မဖွင့်ပါ။

“နှင်းဆီငုံ က သူ့ပြောသလိုလုပ်တာပဲ။ လက်ဖွဲ့ငွေက
လွဲပြီး ဘာကိုမှ ယူမသွားပါလား။ ကုမ္ပဏီမှာလဲ သူ့

ထုတ်သုံးခွင့်ပြုတဲ့ငွေကိုမယူဘူး။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလဲ
ဒီအတိုင်းပဲ....

“သူတကယ်ပဲ ငါ့ရှင်ငွေကိုမမက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဟန်ဆောင်နေတာလား”

ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိစွာနှင့်ပင် အပြင်
မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲအောင်းနေသည်။ ညစာကို အမေ့ထံ သွား
စားချင်စိတ်မရှိ၍ နီးနီးနားနားမှာပဲ သွား၍စားလိုက်
သည်။

နှင်းဆီငုံရဲ့အကြောင်းများကိုတွေးရင်းနှင့်ပင် အိပ်ပျော်
သွားသည်။

ညကသင်္ကြန်မိုးက တဖြောက်ဖြောက် ရွာ၍ သင်္ကြန်
အကြိုနေ့မှာ ပီတောက်နဲ့ တွေ့ သင်းနေသည်။ ပီတောက်
သင်းတဲ့လေအေးကို မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း အောင်ပိုင်
ဟိန်း ရှူရှိုက်မိသည်။

ပီတောက်နဲ့ တွေ့ရမှ နှင်းဆီငုံကို ပို၍တမ်းတ သတိရမိ
ပြန်သည်။

“မင်းကို ဒီနေ့ထိ ငါမမေ့နိုင်ပါလား နှင်းဆီငုံရယ်၊ မင်းကမကောင်းမှန်းသိပေမယ့် ငါ့နှလုံးသားက မင်းကို မမေ့နိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့ကိုသိပ်ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ကဝေမပဲ”

သူ့ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို စော်ကား ပျက်ဆီးသော ပိန်းမအဖြစ် နှင်းဆီငုံကို မုန်းတီးပိသလို တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ချစ်ဖူးသောမေတ္တာနှင့် ချစ်ခဲ့မိသည့် အချစ်ကလည်း ပြေပျောက်မသွားသေး၍ အောင်ပိုင်ဟိန်း ခံစားနေရသည်။

နှစ်နှစ်ဘာဝေးကွာခဲ့သော သင်္ကြန်ပွဲတော်ကို အောင်ပိုင်ဟိန်း သည်နေ့ ပြန်လည်ဆိုတွေ့ရပါပြီ။ နံနက်ကတည်းက အိမ်မှထွက်လာသည်။ မဏ္ဍပ်တစ်ခုသို့ သွား၍အကြည့်မှာ သူ့လုံးဝမမေ့ရှင်သော နှင်းဆီငုံကို တွေ့ရသည်။

နှင်းဆီငုံက သူ့ကိုလာရောက်နှုတ်ဆက်သည်။ ခဝေယထောင့်ပန်စကားကိုဆိုသည်။ အနည်းငယ် ပိန်သွားသော်လည်း ချောနွဲ့နေဆဲဖြစ်သော နှင်းဆီငုံကို တွေ့ရသည်။

နှင်းဆီငုံနှင့် ပြန်ဆုံစည်းချိန်မှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းအင်အားနှစ်ခု သူ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဆန့်ကျင်စွာ ဖြစ်ပေါ်သည်။

ခံစားမှုများစွာ ရှုပ်ထွေးပြီး တောင်းပန်ခယနေသော နှင်းဆီငုံကို ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ခဲ့သည်။

မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာလေးက သူ့ကိုခြောက်လှန့်နေသည်။ ထိုနေ့ညက နှင်းဆီငုံကို တမ်းတသောစိတ်များ ခါတိုင်း နေ့ထက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

- မျိုးမြင့်၊ ပြုံးပြုံးတို့လင့်မယားနှစ်ယောက်နှင့် နောက်နေ့မှာ နှင်းဆီငုံကဆုံသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း ပြန်ရောက်နေသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား၊ ပြန်ရောက်တာတောင် ဒီကောင်က လာပြီး မဆက်သွယ်ဘူး၊ တော်တော်နေစိမ့်တာပဲ”

မျိုးမြင့်က မကျေမနပ်နှင့် ရှိနေသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းနှင့်တွေ့လျှင် ပြုံးပြုံးက မခံချင်လွန်း၍ ရန်တွေ့ရန် စိတ်ကူးထားသည်။

“နှင်းဆီက လိုက်ပြီး တောင်းပန် စကား ပြောတာတောင် မရဘူး၊ သူ သိပ်ပြီးရက်စက်တယ် မမပြုံးရယ်”

“ဒီကောင်ကိုတွေ့မှ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပြောပစ်လိုက်မယ်၊ နှင်းဆီငုံကို မရခင်က သေတော့မယ် အတိုင်းပဲ၊ ရပြီးမှ ခုလိုလုပ်တာ၊ သိပ်ကို မိုက်ရိုင်းတယ်”

မျိုးမြင့်က ပြောရင်း ဒေါသထွက်နေသည်။
“နေဦး... သင်္ကြန်ပြီးမှ ဒီကောင်ကို သွားပြီး ပြောရမယ်”

နှင်းဆီငုံဘက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒါနဲ့ နှင်းဆီငုံ...နင့်ကို ချောက်တွန်းတဲ့ စိုးအောင်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိသားပဲ၊ ဒီလမ်းထဲမှာပဲနေတယ်”

“အေး... အဲဒီကောင်ကိုလဲ နောက်ကို မယုတ်မာရဲအောင် ပညာပေးရဦးမယ်”

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံးက မိုးချုပ်မှ နှင်းဆီငုံ အိမ်မှ ပြန်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မှ နှင်းဆီငုံရဲ့ ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ပို၍ဖိုစီးလာသည်။

“ကိုကိုရယ်...နှင်းဆီရဲ့ အထီးကျန်ဘဝထဲကို ပြန်လာပါ။ ကိုကိုဘယ်လိုပဲ နှင်းဆီအပေါ်မှာ စိမ်းကားရက်စက်ပေမယ့် နှင်းဆီ စိတ်မနှာနိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို နှင်းဆီ သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒီအချစ်က ဘယ်လောက်ထိ ကြီးမားတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကို နှင်းဆီ ပြောပြချင်လိုက်တာ”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်ရည်စများကိုသာ အဖော်ပြုပြီး နှင်းဆီငုံ အိပ်ပျော်သွားသည်။

(၃၃)

သင်္ကြန်အကျနေမှာ စန်းအေးတို့ အတင်း လာခေါ်ပေမယ့် နှင်းဆီငုံ ကမဏ္ဍပ်သို့မလိုက်ပါ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေနေသော နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာကလည်းနေမကောင်းသည့် ပုံစံဖြစ်နေသည်။

ခေါ်မရတော့ စန်းအေးတို့ထွက်သွားကြပြီ။ နှင်းဆီငုံက အိမ်အောင်းပြီး တစ်ကိုယ်တော်အဆွေးပြုပြီးကျင်းပနေသည်။

သင်္ကြန်အကျနေညဘက်မှာ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မျိုးမြင့်ထံသို့ ဖောက်သွားသည်။ မျိုးမြင့်နှင့်တွေ့လျှင် နှင်းဆီငုံရဲ့ အကြောင်းများကိုလည်း သိရမည် မဟုတ်လား။

တွေ့တွေ့ချင်း မျိုးမြင့်က သူ့ကိုရန်တွေ့သည်။

“ဟေ့ ကောင် ပေါလားသေးတယ် နော်၊ မင်းမှားယွင်းယွင်းချင်း မျိုးမြင့် ရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့သေးဘူးပေါ့”

“အေးကွာ... အပြစ်တင်လဲ ခံရမှာပဲ”

“မခံလို့ ရော ရမလား၊ မင်းလုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလဲ ကြည့်ပါဦး”

“စိတ်ညစ်လို့ အားလုံးနဲ့ ငါအဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလိုက်တာ”

“ငသလိုက်ပါလား၊ ပြဿနာကို မီးထွန်းရှာတဲ့ကောင် စိတ်ညစ်တာတောင် နည်းသေးတယ်၊ နှင်းဆီငုံ လေးဘယ်လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း နှမချင်း စာဖို့ ကောင်းတယ်”

“မျိုးမြင့်က ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ပြောသည်။

“ဆန္ဒတွေပြည့်ပြီး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရတဲ့ သူမှာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ရှိသေးလား”

“ဟေ့ ကောင်... သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ ယောက်ျားမပီသတဲ့ စကားကို မပြောနဲ့၊ ငါ့ဆွဲထိုးမိလိမ့်မယ်”

မျိုးမြင့်က ရှူးရှူးရှားရှား ဝဲဒေါသ ဖြစ်နေသည်။ မျိုးမြင့်က ဒေါသ ဖြစ်နေသလောက် သူက အေးစက်နေသည်။

“နှင်းဆီငုံ ပြောပြလို ငါအားလုံးသိပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ ငွေကိုမက်ပြီး ယူတယ်လို့ ပြောရအောင် ခုချိန်ထိ နှင်းဆီငုံက မင်းဆီက ဘာတွေ ဘယ်လိုယူနေလို့လဲ၊ သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသာ ကျောင်းပြီး နေရရှာတယ်...”

“လောကကြီး အလယ်မှာ နုနုနယ်နယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေရတာ ဗုဒ္ဓအန္တရာယ် ဘယ်လောက်ကြီးမားလဲ၊ မင်းမို့ ရက်ရက်စက်စက်ကွာ”

“သူ့ အမေနဲ့ နေတာမဟုတ်လား”

“သူ့ အမေ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီကွ”

“ဟင်... မဟုတ်လား”

“မင်းလုပ်ပုံနဲ့ တော်ရုံ မိန်းကလေးဆို လမ်းဘေး ခရောက်ပြီး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်သိလား”

“သူ့ အမေဆုံးတာ ငါ တကယ် မသိပါဘူးကွာ”

“သိအောင်လဲ မင်းမကြိုးစားဘူး မဟုတ်လား၊ မြတ်နိုးလှပါချည်ရဲ့ မရရင် သေနိုင်တယ်ဆိုပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရအရယူပြီးတော့ ဟင်းရွက် ကန်စွန်းရွက်လို့ မလိုချင်တော့၊ ပက်ခနဲ စွန့်ပစ်တာ ယောက်ျား ကောင်း တို့ ရဲ့ လုပ်ရပ်မဟုတ်ဘူးကွ”

မျိုးမြင့်ပြောသော စကားတွေသည် သိပ်ပြီး နှာကျင်စရာ ကောင်းပေမယ့်၊ အောင်ပိုင်ဟိန်းက စိတ်မဆိုးပါ။

“ဒီလို စွန့်ပစ်တာ နှင်းဆီကို ငါ သိပ်ချစ်ခဲ့လိုပဲ။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီမှာ စစ်မှန်တဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းကို ငါ တောင်းခံခဲ့တာပါ။ မျိုးမြင့်ရာ၊ ငါအလိုချင်ဆုံးကို မရတဲ့ သူ့ရဲ့ မာယာထဲမှာနှစ်ပြီး ငါက အပိုင်းခံလိုက်ရတာကို ရင်နှာလွန်းလို့ပါ။”

“ဘာက... နှင်းဆီကို ပိုင်းလုံးလို့ မင်းက စွပ်စွဲ ပြန်ပြီလား။”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်က ငါ့ကို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့မှာ လာပြောတယ်လေ။ သူက နှင်းဆီရဲ့ ရည်းစား၊ နှင်းဆီက သူ့ကို ချစ်ရက်နဲ့ ဆင်းရဲလို့ ပစ်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ ငါ့ကို လက်ထပ်တာထဲ...”

“သိပ်ပြီး ဖြူစင်ရိုးသားပြီး ငါ့ကို တကယ် နှင်းဆီ ချစ်မြတ်နိုးတယ်လို့ အဆင်ကြီးလေးစားခဲ့တဲ့ ငါ... ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ မင်း စဉ်းစားကြည့်။ ငါ အလိမ်အညာ ခံလိုက်ရတာ၊ ခံပြင်းလို့ မဆုံးဘူး၊ အချစ်ကြီးလို့ အပျက်ကြီးခဲ့တဲ့ ငါ့မှာ အမြစ်ရှိသလား၊ ပြောပါဦးကွာ။”

အောင်ပိုင်ဟိန်းက ခံစားချက်ပြင်းထန်လွန်း၍ အသံ တွေပင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ခုချိန်အထိ နှင်းဆီကို မင်း အဆင်လွှဲတုန်းပဲလား။”
“ငါ ထင်သလို မဟုတ်ဘာတော့ တွေ့ရပါပြီ။”

“မင်းကိုပြောတဲ့ ကောင်ကလဲ အလဲကား မှစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ ပက်တာပဲ။ နှင်းဆီလေးမျော အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းတယ်။ ငြည်းစားဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာပါကွာ။ ငါသာ သူ့ အစ်ကို ဆိုရင် လေးမင်းကို ဒေါသဖြင့်လွန်းလို့ ဒီနေရာမှာ သတ်မိမှာပဲ။”

ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်နေသော မျိုးမြင့်က မညာ မတာပင် ပြောနေသည်။

“မင်းကို အဲဒီကောင်နဲ့ တွေ့ပြီး ရှင်းပေးမယ်။”

“ငါ နားလည်သေးတာပေါ့နော် နေပါပြီ မျိုးမြင့်ရာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မင်းဆီကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။”

“ငါ့ဆီကို ရောက်လာလို့ အပိုပဲပေါ့၊ မင်း နှင်းဆီကို သွားပြီး တောင်းပန်သင့်တယ်။”

“သူ့ဆီသွားရမှာ မရဲဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီ လာခဲ့တာပေါ့၊ ငါ့လုပ်ရပ်ဘာ တစ်ဖက်သတ် ဆန်မှန်း သိခဲ့ပါပြီ။”

“ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။”

“နှင်းဆီလေးကို သွားတောင်းပန်ပေးပါ။”

“မင်းက တောင်းပန်ရမှာပါ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။”

“ငါ့ကိုယ်စား သွားတောင်းပန်ပေးပါကွာ၊ ငါ့ကိုလဲ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။”

“ဒီမှာ အောင်ပိုင်ဟိန်း၊ မင်းထက် နှင်းဆီငုံရဲ့ အချစ်က သာပါတယ်၊ မင်း ဘယ်လို ရက်စက်ရက်စက် မင်းကို နှင်းဆီငုံ စိတ်မနာနိုင်သေးဘူး၊ မင်း တစ်နေ့ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်နေတယ်...”

“ဒီတော့ ငါပါစရာမလိုဘူး၊ ခုပဲ နှင်းဆီငုံဆီ မင်း အာသာသွားလိုက်၊ တကယ်လို့ နှင်းဆီငုံက စိတ်ဆိုးလို့ ပါးရိုက်လဲခံလိုက်၊ ဒီထက်တောင် မင်းခံသင့်တယ်”

မျိုးမြင့်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဖို့တွယ်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက မျက်နှာငယ်နှင့် ခံနေသည်။

“တစ်ခုတော့ ကြိုပြီး မှာထားမယ်နော်၊ နှင်းဆီငုံလေး ကို နောက်ထပ် မင်းစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ချင် မင်းနဲ့ငါ သေခန်းပြတ်ပဲ”

“နှင်းဆီငုံလေးကို ငါ သိပ်ချစ်တာပါကွာ၊ ငါ့ရဲ့ မာနကို ထိပါးခံလိုက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့မတ္တာကို အစော်ကား ခံလိုက်ရတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးလိုက်တာပါ”

“ကဲပါ...လေ့ရှိမနေနဲ့ သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ”

“ဒါဆို သွားမယ်နော်”

“သွား...သွား၊ မင်းလို အဆုံးမကျတဲ့ ကောင်ကိုမြင်ရ တာ အပူတယ်”

မျိုးမြင့်က စိတ်ဆဲက မပါပေမယ့် မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဖိပြောလိုက်သည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်းက ချက်ချင်းပင် နှင်းဆီငုံရဲ့ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးက ရိပ်သာဝင်နေ၍ နှင်းဆီငုံတစ်ယောက် တည်း အိမ်မှာရှိနေသည်။ ခါးသီးလှသော အထီးကျန် တဝမှာ နှင်းဆီငုံအတွက် ပျော်ရွှင်စရာဆိုတာ အဝေး မှာသာ။

ချစ်လင်ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ခံစားနေ ရသော နှင်းဆီငုံက ချစ်လင်ကိုသာ တမ်းတနေသည်။

“ကိုကိုရယ်၊ ရင်ထဲက သံသယတွေကို ပယ်ဖျောက် လိုက်ပြီး နှင်းဆီဆီကို အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါလားကွယ်၊ နှင်းဆီ တစ်ယောက်တည်း ရင်နဲ့မဆံ့ အောင် ခံစားနေရလို့ ရူးရတော့မယ်”

အိမ်ခရုမှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသည်။ မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးပြုံးတို့ လာသည်လို့ ပင်ထင်သည်။ သစ်သားတံခါးကို ဝဲခါက်သံကြားသည်။ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

တံခါးဝမှာ မားမားကြီးရပ်နေသူသည် စောစောက နှင်းဆီပုံ မျှော်လင့်တမ်းတနေသော ချစ်လင်။

“ဟင်...ကိုကို”

အောင်ပိုင်ဟိန်းကို အံ့ဩမျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းမှ အကြည့်က တဖြည်းဖြည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေ ဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်ထဲ ပေးမဝင်တော့ဘူးလား နှင်းဆီပုံထေးရယ်” တစ်ခါက အောင်ပိုင်ဟိန်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ခဲ့သော အသုံးအနှုန်းကို ပြန်ကြားရသည်။

“ဝင်ပါ ကိုကို”

နှင်းဆီပုံက သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောင်းလဲသော အခေါ်အဝေါ်နှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲဝင်လာရင်း အိမ်ကိုဝှေ့ပဲပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက မေးသည်။

“နှင်းဆီပုံလေး တစ်ယောက်တည်းလား”

“နှင်းဆီပုံ့ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ”

ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုဖြင့် လှိုက်ခါနေသော အသံနှင့် နှင်းဆီပုံကပြောသည်။ တစ်ဖက်သတ်၊ တစ်ဖက်ခွန်းထောက်

ခဲ့သော သူ့ အပြုအမူများအတွက် အောင်ပိုင်ဟိန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အန်တီဆုံးသွားတာ ခို တကယ် မသိခဲ့ပါဘူးကွာ”

“စိတ်မဝင်စားတဲ့အကြောင်းတွေကို မသိခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး ကိုကို”

သူ့ကို ထိထိမိမိကြီးပင် နှင်းဆီပုံက ထိုးနှက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မပေးသွားတယ်၊ ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်းက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှဆိုင်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ ကျွန်မအကြောင်းတွေ မသိချင်တာ၊ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်မစကား ကျ သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြေရှင်းစရာ ရှိတာကိုတော့ ကျွန်မဖြေရှင်းရဦးမယ်”

ချစ်စိတ်များကြောင့် အောင်ပိုင်ဟိန်းကို တွေ့လိုက်စဉ်မှာ လွတ်သွားသော စိတ်နှင့် အခေါ်အဝေါ် တွေကို နှင်းဆီပုံကပြင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအာပေါ်မှာ ကိုးအောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေကိုတော့ ရှင်းရပါလိမ့်မယ်”

နှင်းဆီပုံလေးရယ် တော်ပါတော့ ကိုကိုမှားခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို တောင်းပန်ဖို့ ခုခုထက်လာတာပါ။ အားလုံးသိပြီးပါပြီ၊ နှင်းဆီပုံလေးရဲ့ သဘောထား အရှင်ကိုလဲ ကိုကိုနားလည်ခဲ့ပါပြီကွာ”

“ဒါဆို ကိုအောင်ပိုင်ဟိန်း ချမ်းသာတာကို မက်ပြီး ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်ကိုပယ်လိုက်ပြီလား”

“လုံးဝ အဲဒီသံသယတွေ ကင်းသွားသလို ကိုကို့ ရင်ထဲ ကလဲ ပယ်လိုက်ပါပြီ။ နှင်းဆီငုံလေးကို သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့ စိတ်က အမှားမခံနိုင်လွန်းလို့ ပြစ်သွားရတဲ့ အပြစ်တွေပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

နှင်းဆီငုံ ရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို တမ်းတမြတ်နိုးစွာ ကြည့်ပြီး အောင်ပိုင်ဟိန်းက အနူးညံ့ဆုံးလေသံနှင့် ဝယ်စွာ တောင်းပန်နေသည်။

“နှင်းဆီငုံလေး အပေါ်မှာ ကိုကို့ သိပ်ရက်စက်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုကို့ ရင်မှာ နောင်တ တွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နဲ့ပါ။ နှင်းဆီငုံလေးကို တောင်းပန် ပြီး နှင်းဆီငုံလေးရဲ့ ဘဝထဲကို ကိုကို့ပြန်လာခဲ့ပါရစေ၊ ကြင်နာမြတ်နိုး ယုယမှုတွေနဲ့ ကိုကို့ရဲ့ ရက်စက် စိမ်းကားမ တွေကို ဆေးကြောပစ်ပါရစေ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

မျက်ရည်တွေဝေ နေသော နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ ရင်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုက် နာကျင်လာသည်။

“သိပ်ပြီး ဖြစ်သန့်ရှင်းတဲ့ နှင်းဆီငုံရဲ့ မေတ္တာကို ကိုကို့ ၆၈၇ကား မိခဲ့တယ်၊ အထင်မှားမိခဲ့တယ်၊ သံသယတွေ ညှစ်နှိမ်စေခဲ့ပါတယ်ကွယ်....”

“နှင်းဆီငုံလေးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပေမယ့် ကိုကို့ တစ်

“မေ့ခဲ့ပါဘူး၊ သိပ်ချစ်နေတဲ့ အချစ်တွေ ကိုကို့ ရင်မှာ ကြနပ်ဆဲပါ။ ကိုကို့ကို ဖြစ်တဲ့ မေတ္တာစစ် မပေးဘူး ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက် ခံယူချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုကို့ကို နှင်းဆီငုံလေးကို စိတ်နာ အထင်မှားခဲ့တာပါ”

“နှင်းဆီရဲ့ ရင်မှာ အခံရအခက်ဆုံး ကိုကို့ရဲ့ စကား ကို ပြန်နှုတ်ပေးပါ”

“ဘာလဲ ပြောပါ နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

မြတ်နိုး စွဲလမ်းသော အကြည့်များနှင့် နှင်းဆီငုံရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ရှိုက်မက်မက် ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီက ကိုကို့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ လဲလှယ် ပြီး ယူလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပါ”

“နှင်းဆီငုံလေးရယ်”

အောင်ပိုင်ဟိန်းရဲ့ ရင်မှာ ထိထိရှရှ စူးစူးနစ်နစ်ကြီး နာကျင်သွားသည်။

“ကိုကို့ အရမ်းမှားသွားတယ်၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ နှင်းဆီငုံ လေး ခံပြင်းအောင် သက်သက် နာကျင်စေတဲ့ စကားကို ကိုကို့ ရွေးပြီး ပြောခဲ့မိတာပါကွာ”

“အချစ်ကြောင့် လဲလှယ်ရယူ ကြည့်ဖြူတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ကို နှင်းဆီငုံ လိုချင်တယ်၊ အလျှော့အစားတစ်ခုအနေနဲ့ နှင်းဆီငုံ ရဲ့ ဘဝကို မပေးပါရစေနဲ့”

ဝမ်းနည်းလွန်း၍ နှင်းဆီငုံ ဝိုဠိုက်လိုက်မိပါသည်။ အောင်ပိုင်ဟိန်း ရင်ထဲမှာ လွန်သွားသော စကားများ အတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးပါ။

“အဲဒီအတွက် နှင်းဆီငုံလေး ကိုကို့ကို မသိကျနပ်ရင် ကြိုက်တဲ့အပြစ် ပေးပါကွယ်....”

“နှင်းဆီငုံရဲ့ ဘဝထဲက အပြီး အပိုင် ထွက်သွားပါ ဆိုရင်လဲ ကိုကို့ ကျေကျေ နပ်နပ် ထွက်သွား ပါ့မယ်။”

ဒါပေမယ့် နှင်းဆီငုံလေးမရှိတဲ့ဘဝမှာ ကိုကိုဟာ ဂျင်လျက် နဲ့ သေနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီစကားတွေကို ကိုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးရင် နှင်းဆီ ကျေနပ်ပါပြီ”

“ရုပ်သိမ်းပါတယ် နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ ဒီအချိန်က စပြီး တစ်သက်လုံး နှင်းဆီငုံလေးအပေါ် ကြင်နာယုယမှု၊ ခြတ်နိုး တွယ်တာမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ခံစားမှု၊ ချစ်ခင်မှုတွေကိုပဲ ကိုကို ပေးသွားမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ခံစားမှုသန့်သန့်လေးတွေကိုပဲ ကိုကို ပေးနိုင်ဖို့ နှင်းဆီငုံရဲ့ ဘဝထဲကို ကိုကို ပြန်လာပါ ရစေ”

“နှင်းဆီရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ပြန်လာပါအချစ်ဆုံးရယ် လို့ တမ်းတမြည်ကြွေးနေတဲ့ သံစဉ်တွေ ကိုကိုမှ မကြားဘဲ လေ....”

“ခွဲ ကြားပါပြီ နှင်းဆီငုံလေးရယ်၊ နှင်းဆီငုံလေး ကို ကိုကိုရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ပြီး ထာဝရ ကြင်နာ စိုက်ထွေး ယုယေးလိုက်ပါရစေနော်”

နှင်းဆီငုံရဲ့ ကိုယ်လေးကို ပိုက်ထွေးပြီး ရင်ခွင်ထဲ မြုပ် မတတ် ဖက်တွယ်လိုက်ပါတော့သတည်း။

ထာဝရ ချစ်ခင်လေးစားလျက်....